

Jayne Castle

Meandre

Prolog.

Ochii intrusului scăpărau de furie. Dintr-o mișcare, bărbatul mătură cu mâna încă un șir de vase de pe raft. Fragile, obiectele se sparseră pe podea, împrăștiindu-se în sute de cioburi. A trecut apoi la niște statuete miniaturale.

— Doamnă Lake, te sfătuiesc să te grăbești cu împachetatul, zise el, canalizându-și violența spre câteva figurine de lut, înfățișând, în mai multe variante, diverse personaje mitologice – Pani, Afrodite și satiri. Trăsura pleacă peste cincisprezece minute și, te asigur, te vei număra printre pasageri împreună cu nepoata dumitale, cu sau fără bagaj e.

De lângă scară, Lavinia privea neputincioasă cum musafirul acesta nepoftit îi distrugea toate mărfurile.

— N-ai dreptul să faci una ca asta. Mă aduci în sapă de lemn.

— Ba dimpotrivă, doamnă. Îți salvez pielea, spuse el, răsturnând cu vârful cizmei o urnă mare decorată cu motive etrusce. Dar stai liniștită, n-am nevoie de mulțumirile nimănui.

Lavinia s-a albit la față când urna s-a făcut țandări, în contact cu podeaua. Și-a dat seama că n-avea nici un rost să discute cu un dement. Tipul era hotărât să-i distrugă magazinul, or ea nu putea să-l împiedice. Învățase de mică să recunoască semnele care indică întotdeauna că e momentul să recurgi la o retragere tactică. Cu toate astea, nu putuse niciodată să accepte cu calm adversitățile sortii.

— Dacă am fi în Anglia, aș cere să fii arestat, domnule March.

— Ah, ce păcat, dar noi nu ne aflăm în Anglia, doamnă Lake, nu-i așa?!

Tobias March a înșfăcat un centurion de piatră, în mărime naturală și, apucându-l de scut, l-a azvârlit în față. Romanul s-a prăbușit pe propria-i sabie.

— Ne aflăm în Italia, reluă el, așa că nu-ți rămâne decât să te supui ordinului meu.

Nu avea nici un rost să mai insiste. Fiecare clipă petrecută aici, în încercarea de a-l determina pe Tobias March să se poarte rațional, însemna timp pierdut. Mai bine se ducea să își facă bagajele. Din nefericire însă, încăpățânarea care o caracteriza nu-i permitea să părăsească fără luptă câmpul de bătălie.

— Ticălosule, mârâi ea printre dinți.

— Ei, să nu exagerăm, totuși, o puse el la punct, trântind pe jos încă un rând de vase roșii de lut. Dar cred că am înțeles ce vrei să insinuezi.

— E limpede că nu ai nici cel mai elementar bun-simț, Tobias March.

— Nu vreau să mă cert cu dumneata pe această temă, zise el, lovind cu piciorul o statueta de mărime mijlocie ce o înfățișa pe Venus goală. Dar nici dumneata nu ești mai brează din punctul acesta de vedere, să știi.

O trecu un fior de gheață, când statuia se sfărâmă. Aceste Venus goale erau solicitate frecvent de clienții ei.

— Nu ți-e rușine?! Cum îndrăznești?! Faptul că eu și nepoata mea ne-am trezit izolate aici, la Roma, și că nevoia ne-a împins să ne apucăm de comerț, pentru câteva luni, nu te îndreptățește nicidecum să ne insulti în halul ăsta.

— Gata, ajunge, se răsti Tobias, întorcându-se cu fața spre ea. La lumina lanternei, chipul lui necruțător părea dăltuit într-o piatră mai rece decât oricare dintre statuile aflate acolo. Zi mersi că te-am considerat doar o victimă naivă a infractorului pe care îl urmăresc, și nu o membră a bandei lui de hoți și ucigași.

— Mi-ai spus că răufăcătorii se foloseau de magazinul meu pentru a face schimb de mesaje. Dar, sinceră să fiu, domnule

March, având în vedere comportamentul dumitale grosolan, îmi vine greu să te cred pe cuvânt.

Bărbatul scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită.

— Negi că acest bilet era ascuns într-unul dintre vasele dumitale?

Aruncă o privire spre hârtia aceea blestemată. Cu numai câteva momente în urmă, se uitase uluită la March, care zgâlțâia zdravăn un splendid vas grecesc. Un mesaj, care semăna izbitor de mult cu raportul unui răufăcător către șeful lui, fusese dosit cu grijă în interior. Ceva legat de un târg încheiat cu niște pirați.

— Ce vină am eu dacă unul dintre clienții mei a pus un bilet în vasul acela?! exclamă Lavinia, ridicând bărbia.

— N-a fost vorba doar despre un client, doamnă Lake. Răufăcătorii se folosesc de magazinul dumitale de câteva săptămâni.

— Și, mă rog, de unde știi dumneata asta, domnule?

— Află că urmăresc acest loc și pe dumneata personal cam de o lună.

Lavinia făcu ochii mari, uluită de tupeul cu care March își recunoștea fapta.

— Vasăzică, mă spionezi de o lună?

— La începutul investigațiilor mele am presupus că ești membră a cercului lui Carlisle de aici, din Roma. Abia după ce am studiat bine toate aspectele, am ajuns la concluzia că, probabil, dumneata habar n-ai avut cu ce se îndeletniceau unii dintre așa-zișii dumitale clienți.

— E revoltător!

— Vrei să spui că ai știut ce urmăresc, în momentul în care ai sesizat regularitatea cu care veneam aici? o întrebă el pe un ton batjocoritor.

— N-am afirmat așa ceva, negă ea pe un ton cam strident.

Știa însă că nu își mai putea stăpâni nervii. În viața ei nu fusese așa de furioasă și speriată.

— Credeam, sincer, că sunt doar niște cumpărători de antichități.

— Nu mai spune! făcu Tobias, uitându-se la o colecție de vase de sticlă verde, așezate frumos pe un raft de sus. Zâmbetul care i se așternuse pe buze o înfioră. Și cât de sinceră ești, de fapt, doamnă Lake?

— Ce vrei să insinuezi? tresări Lavinia.

— Nu insinuez nimic. Remarc doar că majoritatea articolelor din acest magazin sunt niște copii ieftine ale unor obiecte de artă foarte vechi. Prea puțin din ceea ce se află expus aici este autentic.

— De unde știi, mă rog? se răsti ea la el. Până acum nu mi-ai spus că ești expert în antichități, domnule. Să știi că nu mă impresionezi cu asemenea afirmații absurde. Nimeni nu și-ar închipui că ai fi vreun cunoscător în materie de artă atâta vreme cât mi-ai făcut praf magazinul.

— Ai dreptate, doamnă Lake. Nu sunt expert în antichitățile grecești și romane. Sunt doar un om de afaceri.

— Aiurea! Ce motiv ar avea un simplu om de afaceri să bată drumul până la Roma în urmărirea unui răufăcător pe nume Carlisle?

— Sunt aici în numele unuia dintre clienții mei, care m-a angajat să investighez ce s-a întâmplat cu un individ pe nume Bennett Ruckland.

— Și ce-a pățit acest domn Ruckland?

— A fost ucis aici, la Roma, declară Tobias, uitându-se fix la ea. Clientul meu e convins de acest lucru, fiindcă Ruckland aflase prea multe despre organizația secretă condusă de Carlisle.

— Povestea pare plauzibilă.

— Nu mă interesează, e povestea mea, or nimic altceva nu contează în seara asta, rosti el apăsător, azvârlind încă un vas pe jos. Ți-au mai rămas zece minute, doamnă Lake.

Inutil. Apucându-și poalele rochiei cu mâinile, Lavinia începu să urce scările, dar, străfulgerată de o idee, se opri la

jumătatea drumului.

— Meseria asta de a investiga tot soiul de crime pentru niște clienți care te plătesc mi se pare o îndeletnicire destul de bizară, remarcă ea.

Tobias făcu praf o mică lampă cu ulei, de pe vremea romanilor.

— Nu mai puțin bizară decât comercializarea unor false antichități.

— Domnule, ți-am mai spus că nu sunt false, se aprinse Lavinia. Sunt reproduceri realizate cu scopul de a fi cumpărate ca suveniruri.

— Poți să le numești cum vrei. Mie tot mi se pare că seamănă cu niște pastișe grosolane.

— Dar parcă spuneai, domnule, că nu ești expert în materie de artă! Ai zis că ești un simplu om de afaceri.

— Mai ai încă aproximativ opt minute, doamnă Lake.

Lavinia pipăia cu degetele pandantivul de argint de la gât, așa cum făcea adesea când își simțea nervii întinși la maximum.

— Nu-mi dau seama dacă ești un nemernic monstruos sau doar tăcănit, șopti ea.

— Și crezi că ar fi vreo diferență? remarcă el amuzat, dar pe un ton glacial.

— Nu, niciuna.

Situația devenise imposibilă. N-avea încotro; trebuia să se dea bătută în fața lui.

Oftând ușor din cauza furiei sale neputincioase, se răsuci pe călcâie și pomi valvârtej în sus, pe scări. Când ajunse în cămăruța slab luminată, constată că, spre deosebire de ea, Emeline profitase din plin de răgazul care li se lăsase la dispoziție. Două cufere de mărime mijlocie și încă unul foarte mare erau deschise, pe jos. Cuferele mai mici erau deja umplute până la refuz.

— Bine că ai venit, zise Emeline pe un ton înfundat, cu capul în șifonier. De ce-ai stat atât de mult?

— Am încercat să-l conving pe domnul March că n-are dreptul să ne arunce în stradă, acum, în plină noapte.

— Dar nu ne aruncă în stradă, o contrazise Emeline, scoțând la iveală un mic vas antic, pe care îl ținea strâns la piept. Ne-a pus la dispoziție o trăsură și doi oameni înarmați, care să ne scoată din Roma, tefere și nevătămate, și să ne ducă apoi acasă, în Anglia. Mie mi s-a părut un gest mărinimos din partea lui.

— Aiurea! Joacă tare, ascultă-mă pe mine, și nu vrea să-i stăm în cale.

În timp ce se străduia să înfășoare vasul într-o rochie de voal, Emeline zise:

— Tipul e convins că suntem în mare primejdie din cauza lui Carlisle, un ticălos care, potrivit spuselor lui, s-ar fi folosit de magazinul nostru pentru a face schimb de mesaje cu oamenii lui.

— Ei, na! De ce să luăm de bune afirmațiile domnului March și să credem că există un răufăcător ca acesta, care operează aici, la Roma! exclamă Lavinia, deschizând un dulap. Dinăuntru o privea galeș un Apolo frumos și extrem de bine dotat. Eu, una, nu pun prea mult preț pe spusele tipului. Un lucru e, însă, limpede: are nevoie de încăperile acestea pentru scopurile lui dubioase.

— Eu sunt convinsă că ne-a spus adevărul, insistă Emeline, îndesind vasul învelit într-un al treilea cufăr. Și, dacă așa stau lucrurile, are dreptate. Suntem într-adevăr în primejdie.

— Dacă există efectiv o bandă de răufăcători în toată țărășenia asta, nu m-ar mira să aflu că Tobias March e șeful lor. Susține că e un simplu om de afaceri, dar mie mi s-a părut că are ceva diabolic în el.

— Te enervezi ușor și ai o imaginație prea bogată, Lavinia, o dojeni Emeline. Știi că nu poți gândi limpede dacă lași frâu liber imaginației.

De jos, se auzeau zgomote de vase sparte.

— Lua-l-ar naiba pe tipul ăsta, mormăi Lavinia.

Oprindu-se din împachetat, Emeline își înclină capul pe umăr, ciulind urechile.

— Vrea să lase impresia că am fost victimele unui jaf, nu crezi?!

— A zis ceva cum că e mai bine să distrugă magazinul, ca nu cumva Carlisle să intre la bănuieli și să creadă că a fost descoperit, zise Lavinia, chinuindu-se să-l scoată pe Apolo din dulap. Dar probabil că și asta e tot o minciună de-a lui. Dacă vrei să știi părerea mea, tipul se distrează pe cinste acolo, în magazin. E nebun de legat.

— Nici vorbă, o contrazise Emeline, ducându-se să mai ia un vas din șifonier. Recunosc, însă, că a fost o idee bună să deponăm piesele autentice aici, sus, ca să nu îi tentăm pe hoți.

— De fapt, singurul nostru noroc în toată povestea asta, preciză Lavinia, apucându-l pe Apolo de bust și trăgându-l afară din dulap. Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă am fi expus originalele astea alături de copiile de jos. Precis că March le-ar fi făcut praf și pe ele.

— Dacă vrei să știi părerea mea, cel mai mare noroc în chestia asta îl reprezintă convingerea domnului March că nu facem parte din cercul de criminali al lui Carlisle, zise Emeline, învelind un văsuț într-un prosop și punându-l apoi în cufăr. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi putut să ne facă dacă ar fi crezut că suntem în cârdășie cu răufăcătorii aceia, și nu doar victimele lor inocente.

— Asta s-o crezi tu! Ce poate fi mai rău decât faptul că ne-a distrus singura noastră sursă de venit și că ne dă afară din casă.

Aruncând o privire spre zidurile vechi de piatră din jurul lor, Emeline oftă ușor.

— Cum să fie cămăruța asta urâtă „casă” pentru noi?! Mie nu-mi pare rău că plec de-aici.

— Ba ai să vezi tu cât de mult îți va lipsi, când o să ne trezim leftere la Londra și nevoite să ne câștigăm existența pe stradă.

— N-o să ajungem până acolo, o contrazise Emeline, bătând ușor cu palma în vasul învelit în prosop, pe care îl ținea în mână.

Vom vinde toate aceste antichități, după ce o să ajungem în Anglia. Știi bine că sunt o mulțime de colecționari de vase vechi și statui antice. Cu banii pe care o să-i scoatem din vânzare vom putea închiria o casă.

— Nu pentru multă vreme, însă. Zi mersi dacă vom avea norocul să obținem suficienți bani ca să ne putem întreține măcar șase luni. Când o să rămânem fără niciunul dintre aceste obiecte de valoare, vom fi la mare ananghie.

— Până atunci, născocoști tu ceva, Lavinia, cum ai făcut întotdeauna. Uită-te numai cât de bine ne-am descurcat când ne-am trezit izolate aici, la Roma, după ce patronul nostru a fugit cu contesa aia frumoasă. Ideea ta de a ne apuca de comerțul cu antichități a fost absolut genială.

Cu un mare efort de voință, Lavinia se abținu să nu urle de exasperare. O înnebunea efectiv această încredere nemărginită pe care o avea Emeline în capacitatea ei de a ieși cu bine din orice dezastru.

— Hai, te rog, ajută-mă să-l mut pe Apolo ăsta, îi zise ea.

Emeline se uită lung la imensul nud, pe care Lavinia se căznea să-l târască prin cameră.

— O să ocupe aproape tot spațiul din ultimul cufăr. Poate că ar fi mai bine să renunțăm la el și să luăm în schimb niște vase.

— Statuia asta a lui Apolo face cât zeci de vase la un loc, îi atrase atenția Lavinia. Se oprise în mijlocul odăii, gâfâind din cauza efortului și încercând să apuce mai bine nudul. E cel mai valoros obiect de artă pe care îl avem. Trebuie neapărat să-l luăm cu noi.

— Dacă îl băgăm în cufăr, n-o să mai avem loc pentru cărțile tale, remarcă Emeline, cu blândețe.

Lavinia simți că i se face rău de la stomac. Oprindu-se brusc, se uită la raftul plin eu cărți de poezie, pe care le adusese din Anglia. Gândul de a renunța la ele i se părea de neconceput.

— O să-mi iau eu altele, rosti ea cu îndârjire, apucând zdravăn statuia.

Emeline șovăia, uitându-se atentă la fața Laviniei.

— Ești sigură? Știu că înseamnă enorm pentru tine.

— Apolo e mai important.

— Foarte bine, zise Emeline, aplecându-se să-l ridice pe Apolo de membrele inferioare.

De pe scară se auzea călcătura grea a cizmelor lui Tobias March. După câteva clipe, acesta își făcu apariția în pragul ușii. Se uită întâi la cufere, apoi își mută privirile spre Lavinia și Emeline.

— Trebuie să plecați imediat, zise el. Nu pot risca să vă mai las să rămâneți aici nici măcar zece minute.

Laviniei îi venea să-i arunce în cap cu unul dintre vase.

— Nu plec fără Apolo. Statuia asta e tot ce ne-a mai rămas ca să putem trăi, dacă nu vrem să ajungem pensionarele vreunui bordel din Anglia.

Emeline se strâmbă.

— Zău așa, Lavinia, nu mai exagera.

— Țsta e purul adevăr, se rățoi Lavinia.

— Ia dați-mi mie statuia asta afurisită, spuse Tobias, venind spre ele.

Și, luând nudul în brațe, îl puse în cufăr.

— Mulțumesc, îi zâmbi Emeline cu căldură. E tare grea.

— Ia nu-i mai mulțumi atât, zise Lavinia, scârbită. Uiți că el e cauza tuturor necazurilor noastre din seara asta?!

— Încântat întotdeauna să vă pot fi de folos, spuse Tobias, aranjând mai bine statuia în cufăr. Mai aveți ceva?

— Da, răspunse Lavinia cu promptitudine. Urna aceea de lângă ușă. Este o piesă extrem de rară și valoroasă.

— Nu mai încape în cufăr, remarcă Tobias, cu capacul în mână. Trebuie să alegi între Apolo și urnă. Nu le poți lua pe amândouă.

Lavinia miji ochii, devenind bănuitoare.

— Aha, asta fiindcă vrei să iei dumneata urna, nu-i așa?! Ți-ai pus în gând să mi-o furi.

— Te asigur, doamnă Lake, că nu mă interesează deloc blestemata asta de urnă. Spune, vrei urna sau statuia lui Apolo? Alege. Acum.

— Statuia lui Apolo, mormăi ea.

Emeline se duse să îndese o cămașă de noapte și niște pantofi în jurul nudului.

— Cred că suntem gata, domnule March.

— Da, într-adevăr, întări și Lavinia, cu un zâmbet tăios. Complet gata. Sper ca într-o bună zi să te pot răsplăti pentru munca din seara asta, domnule March.

— Ce-i asta, doamnă Lake, o amenințare? întrebă el, trântind capacul cufărului.

— Ia-o cum vrei, domnule, îi replică ea, luând poșeta într-o mână și pelerina de drum în cealaltă. Haide, Emeline, să plecăm până nu-i trece prin cap domnului March să dea foc la casă cu noi înăuntru.

— N-are rost să fii așa de urâcioasă, o dojeni Emeline, luându-și pelerina și o pălărie. În situația de față, cred că domnul March dă dovadă de o admirabilă stăpânire de sine.

Tobias a înclinat din cap.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere, domnișoară Emeline.

— Nu trebuie să iei în seamă remarcile Laviniei, domnule, zise Emeline. Așa e ea; când se simte contrariată și presată, are tendința să-și cam piardă cumpătul.

— Am remarcat, răspuse Tobias, fixând-o pe Lavinia cu o privire rece.

— Sper să fii înțelegător, așadar, continuă Emeline. Pe lângă toate neplăcerile din seara asta, ne vedem obligate să lăsăm aici și cărțile ei de poezie. I-a fost foarte greu să ia această decizie. Îi plac enorm poeziile, să știi.

— Oh, Doamne, încetează! exclamă Lavinia, punându-și pelerina pe umeri și pornind cu pași iuți spre ușă. Refuz să mai

ascult conversația asta ridicolă. Un lucru e cert, abia aștept să scap de compania dumatăle dezagreabilă, domnule March.

— Mă jignești, doamnă Lake.

— Nu atât de tare cum aș fi vrut.

Oprindu-se în capul scărilor, Lavinia întoarse capul spre el. Nu părea câtuși de puțin ofensat. Ba dimpotrivă, ai fi putut jura că se simte la largul său. Iar ușurința cu care a ridicat imul dintre cufere dovedea excelenta lui condiție fizică.

— În ce mă privește, eu abia aștept să ajung acasă, zise Emeline, grăbindu-se spre scară. Italia e o țară frumoasă, dar mie mi-a fost dor de Londra.

— Și mie, confirmă Lavinia, făcând efortul de a-și smulge privirea de la umerii lați ai lui Tobias March. Toată aventura asta m-a dat peste cap, adăugă ea, coborând furioasă scara. De fapt, cine a avut ideea să venim la Roma ca însoțitoare ale doamnei Underwood?! Oribilă creatură!

— Parcă tu, spuse Emeline, dregându-și glasul.

— Data viitoare, când o să-ți mai sugerez ceva atât de bizar, te rog să fii așa de bună și să-mi dai cu niște oțet pe la nas, ca să-mi revin în simțiri.

— Fără îndoială că, la momentul respectiv, ideea a părut de-a dreptul strălucită, spuse, din spatele ei, Tobias March.

— Așa e, murmură Emeline, pe un ton neutru. „Gândește-te ce încântător ar fi să petrecem un sezon la Roma”, zicea Lavinia. „în mijlocul atâtor antichități inspirate”, insista tot ea. „Și totul pe cheltuiala doamnei Underwood”, nu uita ea să adauge. „Vom trăi pe picior mare, alături de niște oameni din lumea bună”, spunea Lavinia, atunci.

— Încetează, Emeline, se rățoi Lavinia la ea. Știi foarte bine că a fost o experiență instructivă.

— Din mai multe puncte de vedere, îmi imaginez, se grăbi Tobias să comenteze. Asta dacă mă gândesc la bârfele pe care le-am auzit despre petrecerile date de către doamna Underwood. E-adevărat că până la orgii mai era doar un pas?

Lavinia scrâșni din dinți.

— Recunosc că au avut loc vreo două incidente minore, nu prea fericite.

— Dădea niște petreceri cam ciudate, mărturisi Emeline. Lavinia și cu mine a trebuit să ne închidem în dormitor, până s-au terminat. După părerea mea, însă, situația a scăpat complet de sub control, într-o dimineață, când am constatat că doamna Underwood fugise cu contele ei. Din cauza asta, noi ne-am trezit singure și leftere într-o țară străină.

— Totuși, ținți să precizeze Lavinia, ne-am descurcat destul de bine, până când ai apărut dumneata, domnule March, și te-ai amestecat în treburile noastre.

— Regret nespun, doamnă Lake, că am fost nevoit să procedez așa, zise Tobias.

Ajunsă la parter, Lavinia se opri lângă scară, cuprinzând cu privirea magazinul plin de vase și statui făcute țăndări. A distrus tot, se gândi ea. N-a rămas un vas nespun. În nici un ceas, omul acesta distrusese o afacere pe care ele o puseseră în picioare într-un răstimp de aproape patru luni.

— Nu pot crede că regretele dumitale sunt la fel de mari ca ale mele, domnule March, îi zise ea, apucând mai bine poșeta și pășind printre cioburi spre ușă. După părerea mea, dezastrul acesta ti se datorează exclusiv dumitale.

Nu se crăpase încă de ziuă, când Tobias a auzit deschizându-se, în fine, ușa din spatele magazinului. Stătea la pândă pe scări, în întuneric, cu pistolul în mână.

Din camera din spate și-a făcut apariția un bărbat cu un felinar, ce împrăștia o lumină slabă. Când a văzut dezastrul din magazin și podeaua plină de cioburi, a încremenit locului.

— Fir-ar să fie de porcărie!

Punând felinarul pe tejghea, a traversat repede încăperea ca să vadă ce mai rămăsese dintr-un anumit vas mare.

— Ce porcărie! bombăni el din nou.

Răsucindu-se pe călcâie, se uită la toate obiectele distruse.

— Cauți ceva, Carlisle? îl întrebă Tobias, coborând o treaptă.

Carlisle înlemni. La lumina palidă a felinarului, fața lui era ca o mască a răului.

— Tu cine mai ești?

— Nu mă cunoști. M-a trimis după tine un prieten de-al lui Bennett Ruckland.

— Ruckland. Da, bineînțeles. Trebuia să mă fi așteptat la asta.

Carlisle se mișcă cu o iuțea fulgerătoare. Ridicând mâna, scoase la iveală un pistol, gata să tragă.

Dar Tobias era pregătit. Trase și el piedica de la pistol și apăsă pe trăgaci.

Împușcătura nu și-a atins ținta. Tobias a băgat mâna în buzunar și a scos o altă armă, mai eficientă. Prea târziu, însă.

Carlisle trăsesese deja.

Tobias simți că-i fuge pământul de sub picioare. Impactul îl aruncă pe spate. Descleștându-și degetele de pe pistolul cu care nu mai apucase să tragă, Tobias se prinse de balustradă în ultimul moment, astfel că nu se rostogoli pe scări, cu capul în jos.

Carlisle se pregătea deja să tragă cu al doilea pistol.

Tobias încercă să urce scara înapoi. Îl durea foarte tare piciorul stâng. Abia dacă putea să-l mai miște. Întorcându-se pe burtă, se târî în sus pe scări, împingându-se în mâini și în piciorul drept, ca un crab. Piciorul îi alunecă pe ceva umed – îi curgea sânge din piciorul rănit.

Dedesubt, Carlisle înainta cu prudență spre scară. Nu mai trăsesese și cu al doilea pistol din cauza luminii difuze, care nu-i permitea să-l repereze.

Da, întunericul era singura lui speranță.

Izbuti să ajungă pe palier, iar de acolo se aruncă peste pragul ușii, în încăperea neluminată, atingând cu mâna urna grea pe care Lavinia n-o mai luase cu ea, la plecare.

— Ce poate fi mai supărător decât să ratezi ținta? întrebă Carlisle, pe un ton voit amabil. Și, pe urmă, să-ți mai cadă din

mână și al doilea pistol. Mare neîndemânare, zău așa.

Acum urca repede scara, mult mai sigur pe el. Tobias apucă urna, o întoarse cu partea rotunjită spre sine și încercă să respire cât mai liniștit. Durerea din piciorul stâng se accentuase.

— Tipul care te-a trimis pe urmele mele s-a sinchisit măcar să-ți spună că probabil n-o să te mai întorci viu în Anglia? Îl întrebă Carlisle, de la jumătatea scărilor. Ți-a zis cumva că am fost membru al Camerei albastre? Știi ce înseamnă asta, amice?

N-avea decât o șansă, își spuse Tobias. Trebuia să aștepte momentul propice.

— Nu știi cu cât te-au plătit ca să vii după mine, dar în mod cert te-ai lăsat păcălit. Mare prost ai fost că ai acceptat târgul, mai zise Carlisle, pregătindu-se să pășească pe palier. Chestia asta te va costa viața, adăugă el, pe un ton nerăbdător.

În acel moment, cu un ultim efort, Tobias dădu brânci urnei grele, care se rostogoli spre scară.

— Ce-i asta? exclamă Carlisle, încremenind pe ultima treaptă. De unde vine zgomotul ăsta?

Urna se izbi violent de picioarele lui. Carlisle scoase un urlat de durere. Tobias îl auzi zgâriind peretele cu unghiile, în încercarea disperată, dar zadarnică, de a-și recăpăta echilibrul.

Se auzi o serie de bufnituri sacadate, pe măsură ce Carlisle se rostogolea pe trepte. Zbieretele lui Carlisle amuțiră înainte ca trupul lui să se lovească de podea.

Smulgând cearșaful de pe pat, Tobias rupse din el o fâșie lungă, pe care și-o înfășură pe coapsa stângă. Când se ridică în picioare, simți că se învârte camera cu el. Clătinându-se, gata să leșine, începu să coboare treptele, făcând eforturi supraomenești să nu cadă. Carlisle zăcea răstignit la picioarele scării, cu gâtul răsucit într-o poziție nefirească. Cioburile urnei sparte erau împrăștiate în jurul lui.

— Ghinionul tău că l-a ales pe Apollo, șopti Tobias, uitându-se la mort. Dacă mă gândesc bine, decizia s-a dovedit excelentă. Doamna a avut o intuiție nemaipomenită.

Individul scund și agitat care îi vânduse jurnalul îl avertizase că șantajul este o treabă primejdioasă. Unele informații din caietul de însemnări zilnice al valetului îi puneau viața în pericol. Dar la fel de bine te puteau și îmbogăți, se gândea Holton Felix.

De ani de zile își câștiga existența în infernul jocurilor de noroc. Era obișnuit cu riscul și învățase demult că în absența hotărârii și a tupeului de a arunca zarurile nu te puteai aștepta la nici o răsplată.

Doar nu era prost, își spuse în gând, muind pana în cerneală și pregătindu-se să încheie biletul. Nu intenționa să-și facă o carieră din șantaj. Avea să renunțe la această îndeletnicire de îndată ce va strânge suficienți bani pentru a-și plăti cele mai presante datorii.

Și totuși, va păstra jurnalul, își spuse el. Secretele pe care le conținea îi puteau fi de folos pe viitor, în eventualitatea în care s-ar trezi din nou asaltat de creditori. O picătură de cerneală mânjise cuvântul „nefericit”. Îl enervau asemenea dovezi de neglijență. Se mândrea întotdeauna cu faptul că misivele lui erau spirituale și inteligente. Se străduise mult ca să adapteze fiecare mesaj la specificul destinatarului căruia îi era adresat. Ar fi putut să ajungă un scriitor celebru, un al doilea Byron poate, dacă împrejurările nu l-ar fi obligat să-și câștige existența la jocurile de noroc.

Îl năpădi brusc o furie mai veche. Cât de ușor ar fi fost totul, dacă viața nu s-ar fi dovedit atât de groaznic de nedreaptă. Cine știe ce-ar fi putut realiza dacă taică-său n-ar fi murit într-un duel provocat de o dispută la cărți sau dacă maică-sa, disperată și exasperată, n-ar fi fost răpusă de febră când el avea numai șaisprezece ani? Poate că ar fi ajuns și el pe o treaptă superioară a ierarhiei sociale, dacă s-ar fi bucurat măcar de câteva dintre avantajele de care beneficiau alți oameni?

Așa, însă, era nevoit să recurgă la șantaje și potlogării. Își propunea, totuși, ca într-o bună zi să ajungă la situația pe care o merita. Într-o bună zi...

Din nou un ciocănit la ușă. Vreunul dintre creditori, desigur. Presărase chitanțe prin toate sălile de jocuri de noroc din oraș.

Mototolind hârtia în palmă, se ridică brusc în picioare. Se duse glonț la fereastră și trase un pic perdeaua ca să vadă afară. Nimeni. Persoana care bătuse la ușă cu câteva clipe în urmă renunțase să mai aștepte. Și, totuși, parcă era un pachet acolo, pe treaptă.

Deschise ușa și se aplecă să ia pachetul, văzând cu coada ochiului un colț de manta care ieșea din umbră.

Vătraiul îl pocni în moalele capului cu o forță ucigașă. Pentru Holton Felix lumea s-a sfârșit într-o clipă, anulând astfel toate marile lui datorii.

Puțea a hoit. În clipa în care ajunse la ușa camerei luminate de focul din vatră, Lavinia își ținu răsufierea, bâjbâind în poșetă după o batistă. La orice se așteptase în seara asta, numai la așa ceva nu. Își duse la nas bucata de pânză brodată, reprimându-și impulsul de a o lua la fugă de-acolo.

Trupul lui Holton Felix zăcea răstignit pe podea, în fața căminului. La început, Laviniei nu i se păru că ar fi fost rănit. Se gândea că suferise, poate, un atac de cord. Pe urmă, însă, remarcă forma anormală a craniului.

Probabil că vreuna dintre victimele șantajelor lui Felix ajunsese acolo înaintea ei. De fapt, Felix nu era o canalie prea isteată, își spuse Lavinia. Până și ea, care era nouă și neexperimentată în meseria de detectiv particular, reușise să-i descopere identitatea la scurt timp după ce primise de la el prima misivă de escrocare.

După ce aflase unde locuiește, vorbise cu câteva slujnice și bucătărese angajate la niște vecini. Știind că Felix avea năravul de a cutreiera sălile de jocuri de noroc, Lavinia venise aici în această seară, cu gândul de a-i scotoci prin cameră. Sperase să găsească jurnalul, din care tipul pretindea că cita de fiecare dată în biletele pe care i le trimitea.

Cuprinsă de neliniște și cu inima cât un purice, Lavinia cerceta mica încăpere. Focul ardea încă vioi în cămin. Cu toate astea, Lavinia simțea o sudoare rece pe șira spinării. Ce să facă acum? Oare ucigașul se mulțumise doar să-l omoare pe Felix sau zăbovise ceva mai mult pe-acolo, ca să caute jurnalul printre lucrurile ticălosului?

Nu exista decât o singură modalitate de a afla răspunsul la acele întrebări, își spuse ea. Trebuia să pună în aplicare planul inițial de a percheziționa locuința lui Felix.

Și-a impus, așadar, să treacă la fapte. A avut nevoie de un mare efort de voință ca să străpungă zidul acela invizibil de spaimă care împrejmuia scena infernală de sub ochii ei. Lumina tremurândă împrăștiată de flăcările anemice arunca umbre fantomatice pe pereți. Lavinia se străduia să nu se uite la cadavru.

Respirând ușor, fără să facă nici un zgomot, Lavinia se gândea de unde să își pornească investigațiile. Felix își mobilase locuința cu simplitate. Ținând seama de pasiunea lui pentru sălile de jocuri de noroc, acest lucru nu i se păru surprinzător. Probabil că fusese nevoit să mai vândă vreun sfeșnic sau vreo masă ca să-și acopere datoriile. Servitoarele pe care le chestionase o asiguraseră că Felix nu avea niciodată vreun gologan. Ba mai mult, câteva dintre ele insinuasera că tipul era un oportunist lipsit de scrupule, care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca să facă rost de bani.

Șantajul nu fusese decât unul dintre tertipurile financiare dezgustătoare la care recursese Felix în cariera sa de jucător înveterat. După toate aparențele, însă, stratagema se dovedise perdantă.

Văzând biroul de la fereastră, Lavina se decise să înceapă de-acolo, deși bănuia că asasinul răscolise deja prin sertare. Așa ar fi procedat și ea în locul lui.

Ocolind de la distanță și cu precauție cadavrul lui Felix, Lavinia se duse glonț spre fereastră. Suprafața biroului era înțesată de obiectele obișnuite, inclusiv un briceag și o călimară. Mai era acolo și niște nisip” pe post de sugativă, și o farfurioară metalică pe care Felix o folosea pentru a topi ceara de sigiliu.

Aplecându-se, Lavinia trase primul dintre cele trei sertare din dreapta. În momentul următor, însă, îngheță de spaimă, când auzi din spate, pe dușumeaua de lemn, o călcătură apăsată de cizmă grea. Cuprinsă de teamă, simți că i se taie respirația.

Inima îi bătea atât de tare, încât se temu să nu leșine, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată în viață.

Asasinul nu părăsise locul crimei.

Un lucru era cert: nu-și putea permite luxul de a leșina.

Împietrită de groază, se holba la obiectele de pe birou, căutând ceva care să-i servească drept armă. Întinse mâna, iar degetele i se strânsă convulsiv pe mânerul briceagului. Ce mic și fragil părea! Dar altceva nu avea la îndemână.

Strângând cu disperare cuțitașul, Lavinia se răsuci ca o furtună să dea piept cu asasinul. Îi zări imediat silueta în pragul ușii de la dormitor. Vedea conturul mantoului cenușiu, însă fața individului rămăsese ascunsă în umbră.

Bărbatul nu făcea nici o încercare de a se apropia de ea. Zăbovea acolo, cu umărul rezemat de cadrul ușii și cu brațele încrucișate pe piept.

— Știi, doamnă Lake, rosti Tobias March, am avut întotdeauna presentimentul că noi doi ne vom mai întâlni într-o bună zi! Dar cine să fi bănuț că asta se va întâmpla în niște împrejurări așa de interesante?!

Lavinia înghiți de două ori înainte de a se simți în stare să vorbească. Când a izbutit, în cele din urmă, să articuleze câteva cuvinte coerente, vocea ei a sunat firavă și parcă spartă.

— Dumneata l-ai ucis pe omul ăsta?

— Nu, făcu Tobias, uitându-se la cadavru. Ca și dumneata, am ajuns aici după plecarea ucigașului. Din câte îmi dau eu seama, Felix a fost omorât pe treptele de la intrare. Probabil că asasinul l-a târât apoi în această cameră.

Informațiile n-avură darul s-o liniștească.

— Și ce cauți aici?

— Asta voiam să te întreb și eu, îi replică Tobias, privind-o cu atenție. Dar am senzația că știi deja răspunsul. Ești una dintre victimele șantajelor lui Felix, nu-i așa?

Pe moment, revolta fu mai puternică decât fiica.

— Individul ăsta infect mi-a trimis două scrisori în cursul săptămânii. Pe prima am primit-o luni. Mi-a fost adusă la ușa bucătăriei. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am citit pretențiile lui ridicole. Voia o sută de lire. Ți dai seama? O sută de lire ca să păstreze tăcerea. Ce nerușinare!

— În ce privință promitea să păstreze tăcerea? o întrebă Tobias. Ai mai făcut vreo prostie de când ne-am văzut ultima oară?

— Să-ți fie rușine, domnule. Cum îndrăznești? Totul e din vina dumitale, în exclusivitate.

— Din vina mea?!

— Da, domnule March. Te socotesc vinovat pentru toată trășenia asta, zise ea, arătând spre cadavru cu vârful briceagului. Nemernicul ăsta a încercat să mă șantajeze în legătură cu afacerea de la Roma. M-a amenințat că va da totul în vileag.

— Zău?! se miră Tobias, mișcându-se cu o rigiditate ciudată. Ce chestie interesantă! Și ce anume știa omul acesta?

— Ți-am spus deja, știa totul. M-a amenințat că va dezvălui faptul că, la Roma, am avut un magazin frecventat de o bandă de mișei. Insinua că eram părtașa lor și că le permiteam tâlharilor să se folosească de prăvălia mea ca loc de comunicare între ei. Ha a mers până acolo încât a sugerat că eram, probabil, amanta șefului bandei.

— Asta e tot ce spunea în biletul acela?

— Tot?! Adică nu-i de-ajuns? Domnule March, în ciuda eforturilor dumitale susținute, nepoata mea și cu mine am izbutit să supraviețuim agresiunii pe care ai exercitat-o asupra micii noastre afaceri de la Roma. Greu, dar am reușit.

— Mă așteptam să vă descurcați, zise el, înclinând capul. Firi ca a dumitale nu se dau bătute prea ușor.

Lavinia preferă să ignore această ultimă remarcă.

— Într-adevăr, ne merge destul de bine în momentul de față. Sper că îi voi putea oferi Emelinei prilejul de a frecventa înalta societate. Cu un pic de noroc, o să întâlnească un domn bine,

cure îi va asigura un trai îndestulat. Momentul este, aşadar, destul de delicat, dacă înţelegi ce vreau să spun. N-o să permit ca numele ei să fie întinat de vreo bârfa, fie ea cât de neînsemnată.

— Înţeleg.

— Dacă Felix a lansat cumva zvonul că, la un moment dat, Emeline a lucrat într-un magazin care adăpostea nişte oameni certaţi cu legea din Roma, răul ar putea fi incalculabil.

— Desigur, o bârfă potrivit căreia ea e nepoata amantei unui infractor notoriu ar complica planul dumitale de a o lansa pe domnişoara Emeline în înalta societate.

— Ar complica?! L-ar distruge complet. Toată povestea asta n-are nici o bază reală. Emeline şi cu mine n-am avut nimic de-a face cu ticăloşii aceia şi nici cu tipul căruia dumneata îi spui Carlisle. Mi se pare greu de crezut ca un om cât de cât rafinat şi sensibil să ajungă la concluzia că nepoata mea şi cu mine ne-am înhăitit cu nişte hoţi şi criminali.

— Aminteşte-ţi că eu am crezut acest lucru doar la început, dar mi-am revizuit în scurt timp atitudinea.

— Nici nu mă miră, zise ea pe un ton sever. Eu mă refeream la persoanele rafinate şi sensibile, categorie în care nu te pot include nicidecum, domnule.

— Şi se pare că nici pe Holton Felix, preciză Tobias, uitându-se la cadavru. Cred, însă, că ar fi mai bine să amânăm pe altă dată această discuţie despre fineţea şi sensibilitatea mea, prilej cu care vom putea analiza pe îndelete toate cusururile mele. Deocamdată, avem alte probleme. Presupun că amândoi ne aflăm aici din acelaşi motiv.

— Nu ştiu ce cauţi dumneata aici, domnule March, însă pe mine mă interesează un anumit caiet de însemnări zilnice, care se pare că a aparţinut cândva valetului domnului Carlisle. Tipul despre care dumneata susţii că ar fi fost şeful bandei de criminali de la Roma, preciză ea, încruntându-se. Dumneata ce ştii despre treaba asta?

— Cunoşti zicala potrivit căreia valetul nu dă doi bani pe stăpân. Se pare că acest servitor credincios al lui Carlisle

consemna în taină cele mai păcătoase secrete ale stăpânului său. După moartea lui Carlisle...

— Carlisle a murit?

— Exact. Cum spuneam, valetul a vândut acest jurnal, ca să facă rost de bani pentru biletul de întoarcere în Anglia. Dar se pare că n-a mai apucat să plece din Roma deoarece a căzut victimă unui hoț de drumul mare. Din câte am reușit eu să aflu, ulterior, jurnalul a mai fost vândut de două ori. În ambele cazuri, proprietarii ocazionali și-au pierdut viața, spuse el, întorcând capul spre cadavrul lui Felix. Iar acum a survenit o a treia moarte asociată cu afacerea asta nenorocită.

— Dumnezeule! exclamă Lavinia, înghițind cu greu.

— Asta e, spuse și Tobias, îndreptându-se spre birou. Lavinia îl urmărea cu un aer stingherit. Se mișcă ciudat, își spuse ea; merge un pic poticnit. Ba nu, chiar șchioapătă. Putea jura că ultima oară când îl văzuse avea un mers absolut normal.

— Dar de unde știi atât de multe despre acest jurnal?

— Fac investigații în această problemă de vreo câteva săptămâni. Am mers pe urmele lui prin toată Europa. În Anglia am ajuns în urmă cu două-trei zile.

— Dar de ce te interesează atât de mult acest caiet de însemnări?

— Pe lângă alte câteva bârfe interesante, spuse el, deschizând cu o smucitură unul dintre sertare, jurnalul mai conține niște informații care ar putea oferi răspunsuri la anumite întrebări ale clientului meu.

— Ce fel de întrebări?

— Întrebări despre trădare și crimă, îi zise el, privind-o peste umăr.

— Trădare?!

— Da, în timpul războiului, îi răspunse el, deschizând un alt sertar și frunzărind niște hârtii dinăuntru. Dar nu avem timp acum să intrăm în asemenea detalii. Îți voi explica mai târziu.

— Să nu-mi spui că strădaniile duminicale de la Roma au fost inutile, domnule March. Nu pot să cred că, după tot ce ne-ai tăcut nouă în seara aceea îngrozitoare, nu ai primit marea recompensă. Dar, ia spune-mi, ce s-a întâmplat exact cu tipul acela, Carlisle? Ziceai că urma să vină la noi în magazin să preia mesajul de la complicele lui.

— Carlisle a sosit după plecarea voastră.

— Și?

— S-a împiedicat și a căzut pe scară.

— S-a împiedicat și a căzut?! se miră ea.

— Accidente se întâmplă tot timpul, doamnă Lake. Iar scările sunt foarte periculoase.

— Aiurea. Știam eu. Ai recurs la violență, după ce Emeline și cu mine am plecat în seara aceea, nu-i așa?!

— Au apărut complicații.

— Normal. În ciuda situației oribile în care se aflau, Lavinia simțea un fel de satisfacție perversă să-l învinuiască pe el. Trebuia să ghicesc adevărul în momentul în care am primit primul bilet din partea escrocului, continuă ea. În fond, până atunci totul decursese normal. Trebuia să-mi fi dat seama că, dacă au apărut probleme, numai dumneata puteai fi autorul.

— La naiba, doamnă Lake. Nu e momentul să mă iei pe mine la refec. Habar n-ai cât de complicate sunt ițele acestei afaceri.

— Recunosc, domnule. Numai dumneata ai provocat încurcătura legată de jurnalul valetului. Dacă ai fi procedat cum trebuie în cazul afacerii de la Roma, nu ne-am fi aflat aici în seara asta.

Tobias rămăsese nemișcat. În lumina slabă a focului care se stinge, ochii lui aveau o sclipire periculoasă.

— Te asigur că șarpele care conducea cuibul de vipere din Italia a murit. Din păcate, asta nu a însemnat și rezolvarea problemei. Clientul meu dorește ca totul să se lămurească pe deplin. M-a angajat pe mine în acest scop, și am de gând să-mi îndeplinesc misiunea.

— Am înțeles, spuse ea, străbătută de un fior de gheață.

— La un moment dat, Carlisle a făcut parte dintr-o organizație criminală numită Camera albastră. Banda avea tentacule în Anglia și toată Europa. Ani de-a rândul, organizația a fost condusă de un individ care își spunea Azure.

Laviniei i se uscaseră gura de spaimă. Intuiția îi spunea că Tobias îi dezvăluise adevărul.

— Ce teatral sună! comentă ea.

— Azure era căpetenia incontestabilă a organizației. Dar, din câte am aflat, a murit cam acum un an. De la moartea lui, în Camera albastră domnește haosul. Azure avea doi adjuncți puternici, Carlisle și un alt tip, a cărui identitate rămâne un mister.

— Cum Azure și Carlisle s-au dus pe lumea cealaltă, presupun că, acum, clientul duminică vrea să descopere identitatea celui de-al treilea individ, nu?!

— Da. Or, e posibil ca jurnalul să conțină această informație. Cu un pic de noroc, putem afla din el cine a fost Azure și, în același timp, vom lămurii și alte câteva chestiuni. Înțelegi acum de ce e atât de periculos?

— Sigur că da.

— Decât să stai degeaba acolo, ce-ar fi să te faci utilă? îi zise el, luând un teanc de hârtii.

— Utilă?

— N-am apucat să cercetez dormitorul, până să apari dumneata. Ia o luminare și du-te să vezi dacă găsești ceva în camera aceea. Între timp eu am să termin aici.

Primul ei impuls fu să-l trimită la plimbare. Numai că imediat și-a dat seama că Tobias avea în fond dreptate. Se părea că amândoi urmăreau același lucru. Avantajul de a împărți sarcina cercetării odăilor lui Felix era indiscutabil. În plus, mai exista un motiv întemeiat pentru a se conforma instrucțiunilor lui. Dacă se ocupa de dormitor, scăpa de priveliștea cadavrului însângerat.

— Sper să nu fi exclus posibilitatea ca persoana care l-a ucis pe domnul Felix să fi găsit jurnalul și să-l fi luat de aici? zise ea, înarmându-se cu o luminare.

— În acest caz, problemele noastre s-ar agrava considerabil, ripostă el, aruncându-i o privire glacială. Doamnă Lake, hai să nu ne pripim și să facem fiecare lucru la timpul său. Să vedem mai întâi dacă nu găsim afurisitul ăla de jurnal. Asta ar simplifica mult situația.

Are dreptate, își zise ea. March era enervant, provocator și extrem de agasant, dar gândea corect. Fiecare dezastru la timpul său. Numai așa se putea rezolva totul. La urma urmei, și ea se ghida după același principiu.

Lavinia intră grăbită în cămăruța de lângă salon. Pe noptiera de lângă pat, se afla o carte. Poate am totuși noroc, își spuse ea, cuprinsă de emoție.

Traversând încăperea, se duse să citească titlul la lumina flăcării. Educația unei doamne. Gândindu-se că poate sub copertele din piele se ascundea vreun jurnal scris de mână, Lavinia deschise cartea și începu s-o răsfoiască. Firicelul de speranță cedă locul dezamăgirii. Volumul era un roman recent publicat, și nicidecum un jurnal intim.

Punând cartea la loc pe noptieră, se îndreptă spre lavoar. În câteva momente, cercetase deja conținutul sertărașelor – lucruri pe care le găseai în mod normal în asemenea locuri: un pieptene, o perie, obiecte de bărbierit și o periută de dinți. Se duse, apoi, la dulap. Înăuntru, găsi câteva cămăși scumpe și trei redingote elegante. Probabil că, pe vremea când câștigase bine la cărți, Felix își cheltuise banii pe haine la modă. Poate că, în opinia lui, vestimentația scumpă reprezenta o investiție de afaceri.

— Ai găsit ceva? strigă Tobias din cealaltă cameră.

— Nu. Dar dumneata?

De dincolo se auzi un zgomot de mobilă împinsă. Biroul, probabil. Tobias era foarte meticulos în cercetările lui.

Deschizând sertarele din dulap, Lavinia dădu peste articole de lenjerie bărbătească și niște cravate. Trântind ușile, se

întoarse să cerceteze camera mobilată sumar. Simțea că o apucă disperarea. Ce-o să se facă, dacă nu vor găsi proba pe baza căreia Felix încercase s-o șantajeze?

Privirea îi căzu din nou pe volumul cu copertele din piele, de pe noptieră. Nu mai existau alte cărți în locuința lui Felix. Dacă nu ar fi văzut Educația unei doamne, ar fi putut trage concluzia că pe Felix nu-l prea interesa literatura.

Străbătând încet odaia, Lavinia se duse să se mai uite o dată la carte. Ce motiv să fi avut un jucător împătimit să citească un roman scris pentru domnișoare?

Luând din nou cartea în mână, Lavinia o răsfoi, de data „ceasta luându-și răgazul de a citi câte o frază pe sărite. Nu i-a trebuit mult ca să-și dea seama că povestea nu fusese scrisă nicidecum pentru lămurirea domnișoarelor.

Bucile ei sculptate elegant fremătau de dorul biciului meu de catifea...

— Mamă, Doamne! exclamă ea, închizând cartea cu zgomot.

În clipa aceea, o bucățică de hârtie ateriză pe dușumea.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă Tobias, din cealaltă cameră.

— Nimic.

Lavinia privea la bucățica de hârtie care îi căzuse pe bombeul botinei. Era ceva scris pe ea. Poate că lui Felix îi plăcuse atât de mult romanul, încât se apucase să își ia notițe, se gândi ea, dezgustată.

Aplecându-se să ridice hârtia, Lavinia încerca să citească ce era scris pe ea. Nicidecum notițe despre Educația unei doamne, ci o adresă. Hazelton Square, nr. 14.

Ce l-o fi apucat pe Felix să pună adresa aceea tocmai între paginile cărții?

Din cealaltă cameră se auziră pașii târșâiți ai lui Tobias. Instinctiv, Lavinia a băgat bilețelul în poșetă și s-a întors spre ușă.

— Ei bine? zise el, făcându-și apariția ca o umbră în pragul ușii.

— N-am găsit nimic care să semene a jurnal, zise ea cu fermitate și, dacă se gândea bine, nici nu mințea.

— Nici eu, spuse Tobias, plimbându-și privirile prin dormitor. Am ajuns prea târziu. Se pare că persoana care l-a ucis pe Felix a avut prezența de spirit de a lua și jurnalul.

— Nici nu-i de mirare. Așa aș fi procedat și eu în împrejurări similare.

— Hram.

— Ce s-a mai întâmplat? îl întrebă Lavinia.

— Se pare că acum va trebui să așteptăm până când va intra în acțiune următorul șantaj ist.

— Următorul șantaj ist? exclamă ea, șocată. Își simțea maxilarele încleștate. Doamne Dumnezeule, ce vrei să spui, domnule? Presupui cumva că ucigașul lui Felix are de gând să se apuce de escrocherii?

— Dacă sunt șanse de a face rost de bani așa, ceea ce pare cât se poate de plauzibil, trebuie să presupunem că răspunsul la această întrebare este afirmativ.

— Fir-arsă fie!

— De acord cu dumneata, dar există și o parte bună a lucrurilor, doamnă Lake.

— Nu văd care ar fi aceasta.

— Haide, zău așa, n-ai observat că noi doi, independent unul de celălalt, am reușit să dăm de urma lui Felix?

— Felix s-a dovedit a fi un dobitoc fiindcă a lăsat la voia întâmplării o serie de indicii. N-a fost nici o problemă să-l mituiesc pe puștanul care îmi aducea misivele lui de șantaj. Pentru câțiva gologani și o plăcintă cu came, flăcăul m-a pus pe direcția cea bună.

— Ai dat dovadă de istețime, zise Tobias, uitându-se iarăși în cealaltă cameră, unde mortul zăcea pe covor în fața focului. Nu-mi vine să cred că persoana care a reușit să îl omoare pe

Felix va mai face o asemenea prostie. Prin urmare, doamnă, cred că e mai bine să ne unim forțele.

— La ce naiba te referi? întrebă Lavinia, alarmată.

— Sunt sigur că ai înțeles ce am vrut să spun, zise el, întorcând privirea spre ea. Orice se poate spune despre dumneata, dar în nici un caz că ai fi grea de cap.

Era clar că Tobias nu avea de gând să își vadă singur de treburile lui, după ce plecau de-acolo.

— Ei, bravo, zise ea, pe un ton înțepat. N-am nici cea mai mică intenție de a face echipă cu dumneata, domnule March. De fiecare dată când apari, îmi cauzezi un șir nesfârșit de neazuri.

— Până acum, n-au existat decât două împrejurări când am fost nevoiți să stăm împreună.

— Și ambele s-au dovedit dezastruoase, datorită dumatăle.

— Un punct de vedere unilateral, zise el, făcând un pas spre ea și apucând-o de braț, cu palma lui mare ascunsă sub o mănușă de piele. În schimb, dumneata ai talentul remarcabil de a complica, în mod incredibil, orice situație.

— Zău așa, domnule, ai întrecut orice măsură. Fii bun, rogu-te, și ia mâna de pe mine.

— Din păcate, nu pot face asta, doamnă Lake, zise el, scoțând-o din cameră, pe holul din spate. Având în vedere faptul că ne-am prins amândoi picioarele în această pânză, mă văd nevoit să-ți solicit insistent colaborarea, ca să descâlcim ițele.

— Nu-mi vine să cred că te-ai întâlnit iarăși cu domnul March. Și mai ales în asemenea împrejurări ciudate, zise Emeline, punând cana jos și uitându-se la Lavinia peste masa pregătită pentru micul dejun. Ce coincidență extraordinară!

— Nici pomeneală de așa ceva, dacă ar fi să dăm crezare vorbelor lui, ripostă Lavinia, lovind cu lingura în farfurie. După părerea lui, afacerea asta cu șantajul are legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Roma.

— Nu cumva e convins că Holton Felix făcea parte din banda aceea de criminali numită Camera albastră?

— Nu. Se pare că Felix a intrat în posesia jurnalului oarecum din întâmplare.

— Iar acum caietul de însemnări a ajuns iar la altcineva, remarcă Emeline, cu un aer îngândurat. Probabil că la persoana care l-a ucis pe Felix. Iar domnul March își continuă firul anchetei. Ce om tenace, nu crezi?

— Aiurea! O face pentru bani. Atâta vreme cât cineva e dispus să-l plătească pentru a investiga cazul, e în interesul lui să fie tenace, zise ea pe un ton disprețuitor. Deși nu-mi dau seama de ce clientul continuă să apeleze la serviciile lui după eșecul lamentabil înregistrat la Roma.

— Cred că ar trebui să-i fim recunoscătoare pentru felul în care a condus ancheta în Italia. Altul în locul lui ar fi putut ajunge la concluzia că noi două făceam parte, într-adevăr, din banda aceea de răufăcători, și ar fi acționat în consecință.

— Orice individ normal care ar fi anchetat cazul ar fi dat dovadă de prostie dacă și-ar fi imaginat că suntem implicate în niște activități criminale.

— Da, bineînțeles, spuse Emeline, împăciuitoare, însă e de presupus că un domn mai puțin inteligent și perspicace decât domnul March ar fi putut conchide că facem parte din bandă.

— Nu te grăbi să-i atribui lui Tobias March prea multe calități, Emeline. Eu, una, n-am încredere în el.

— Da, am remarcat. Și de ce, mă rog?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ripostă Lavinia, punându-și palmele pe masă, uiți că l-am surprins aseară la locul crimei?!

— Și el te-a găsit pe tine tot acolo, îi atrase atenția Emeline.

— Da, dar el ajunsese înaintea mea. Felix murise deja când am sosit eu. De unde să știu dacă nu l-a ucis March?

— Oh, mă îndoiesc.

— Ce te face să spui asta? o întrebă Lavinia, cu ochii pironiți asupra ei. March mi-a comunicat pe tonul cel mai firesc cu

putință că domnul Carlisle nu a supraviețuit întâlnirii de la Roma.

— Parcă ai pomenit ceva despre un accident nefericit pe scară.

— Asta a fost versiunea prezentată de March. În ce mă privește, nu m-ar mira defel să descopăr că moartea lui Carlisle nu s-a datorat unui accident.

— De fapt, ce mai contează? Important e că nemernicul a murit.

— March mi-a cerut ajutorul, zise Lavinia, cu o ușoară ezitare. Mi-a propus să ne unim eforturile pentru a găsi jurnalul.

— Și ce, nu ți se pare logic? Amândoi vreți să puneți mâna pe el, așa că nu văd de ce n-ați lucra împreună?

— March are un client care îl plătește pentru eforturile lui. Ceea ce nu este valabil și în cazul meu.

Emeline o studie peste marginea căniei de cafea.

— Poate că ar trebui să-i ceri domnului March să îți dea o parte din banii pe care îi primește de la clientul lui. Cât ai stat în Italia, te-ai deprins cu târguiala și negocierile.

— M-am gândit și eu la posibilitatea asta, recunosc Lavinia aproape în șoaptă. Însă ideea unei asocieri cu March nu-mi surâde deloc.

— S-ar părea, totuși, că nu prea ai de ales. Ar fi cam neplăcut pentru noi dacă bârfele legate de treburile noastre la Roma ar începe să circule prin Londra.

— Emeline, ai un talent nemaipomenit să nu spui lucrurilor pe nume. Ar fi mai mult decât neplăcut, nu doar „cam neplăcut”. Chestia asta mi-ar distruge complet noua carieră, ca să nu mai pomenesc de șansa ta de a pătrunde în lumea bună londoneză.

— Apropo de noua ta carieră, ai apucat să-i spui aseară domnului March cu ce te ocupi acum?

— Bineînțeles că nu. De ce să fi făcut asta?

— Mă întrebam doar dacă, în ambianța aceea intimă în care v-ați aflat amândoi, n-ai simțit poate nevoia să i te destăinuie.

— Ambianța n-a fost nicidecum intimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Emeline, uiți că ne aflam în cameră cu un mort?!

— Nu, cum să uit?!

— Atunci cum poți pomeni de ceva intim în asemenea împrejurări?!

— Da, bine, am înțeles.

— În orice caz, nu-mi doresc nici în ruptul capului să am relații intime cu Tobias March.

— Ridici vocea, mătușă Lavinia. Știi ce înseamnă asta.

În acel moment, Lavinia trânti cana pe farfurioară.

— Da, înseamnă că nervii mei sunt întinși la maximum.

— Exact. Însă e clar că n-ai încotro, decât să faci cum îți sugerează domnul March și să vă uniți eforturile în acțiunea de căutare a jurnalului.

— Nimic nu mă poate convinge că o asociere cu acest individ ar putea fi un pas înțelept.

— Încearcă să te liniștești, o îndemnă Emeline, cu blândețe. De ce lași ca aversiunea ta față de domnul March să-ți întunece rațiunea?

— Ascultă bine ce îți spun, Tobias March își face din nou jocul murdar, așa cum s-a întâmplat și ultima oară, când am avut ghinionul să-l întâlnesc.

— Și în ce constă acest joc? întrebă Emeline, ușor exasperată.

Lavinia chibzui câteva clipe asupra răspunsului la întrebare.

— E foarte posibil că March să caute jurnalul din aceleași motive pentru care l-a vrut și Holton Felix. Adică pentru escrocare și șantaj.

Lingura Emelinei zornăi cu zgomot pe farfurioară.

— Refuz să cred că domnul March ar avea ceva în comun cu o creatură ca Holton Felix.

— Noi nu știm nimic despre Tobias March, zise Lavinia, proptindu-și palmele de masă și ridicându-se în picioare. Cine poate ghici ce o să facă omul acesta, dacă o să pună mâna pe jurnal?

Emeline nu spunea nimic. Cu mâinile încleștate la spate, Lavinia se învârtea în jurul mesei.

— Prea bine, nu te pot sili să ai încredere în domnul March. Dar n-ar trebui să uiți că el a avut grijă să ajungem cu bine înapoi în Anglia după dezastrul acela de la Roma. L-o fi costat ceva bani, nu crezi?

— Voia să scape de noi. Oricum, mă îndoiesc că March a suportat cheltuielile acelei călătorii. Mai mult ca sigur că i-a trimis factura clientului său.

— Poate, însă părerea mea e că nu ai de ales în cazul de față. Crede-mă, e mai bine să lucrezi cu el, decât să-l ignori. Așa măcar vei avea posibilitatea să afli tot ce descoperă el pe parcursul anchetei.

— Și viceversa.

Emeline dădea semne de enervare. Ochii ei aruncau scânteii din cauza exasperării, ceea ce nu i se întâmpla prea des.

— Ai vreun plan mai bun?

— Nu știu încă, zise Lavinia, oprindu-se și băgând mâna în buzunarul de la rochie, de unde scoase bucățica de hârtie care căzuse din cartea lui Felix. Dar am de gând să aflu, preciză ea, în timp ce examina hârtia cu atenție.

— Ce-ai acolo?

— Un mic indiciu, care s-ar putea să nu ducă nicăieri, îi răspunse ea, vârând adresa în buzunar. În cazul acesta, nu văd de ce n-aș reconsidera propunerea de parteneriat cu Tobias March.

— A găsit ceva important acolo, în dormitor, zise Tobias, ridicându-se brusc de pe scaun și trecând în fața biroului. Am simțit încă de-atunci. Mi-am dat seama după expresia de nevinovăție din ochii ei. Ceva cu totul atipic la femeia asta.

Cumnatul său, Anthony Sinclair, își ridică privirea din cartea voluminoasă consacrată antichităților egiptene și se întinse în fotoliu, cu dezinvoltura tipică tinerilor sănătoși de douăzeci și unu de ani.

Anthony locuia singur de un an de zile. O vreme, Tobias se întrebase dacă, după mutarea cumnatului său, casa nu i se va părea pustie. Anthony stătea cu el încă de mic, de când sora lui, Ann, se măritase cu Tobias. După moartea lui Ann, Tobias se străduise din răputeri să îl crească și să îl educe pe băiat. Se obișnuise să-l aibă mereu prin preajmă. Ce ciudată putea părea atmosfera din casă fără el!

Dar, după vreo două săptămâni de când tânărul se instalase în noua lui locuință, s-a văzut limpede că vechea casă continua să rămână pentru el adevăratul cămin. Mereu își făcea apariția pe-acolo la orele de masă.

— Atipic? repetă Anthony, pe un ton indiferent.

— Da. Lavinia Lake nu e în nici un caz tipul de persoană ingenuă.

— Hm, parcă ziceai că e văduvă.

— Da, dar zău dacă nu mă întreb ce s-o fi întâmplat, de fapt, cu fostul soț? zise Tobias, ușor înfierbântat. Nu m-ar mira să aflu că și-a petrecut ultimele zile legat de vreun pat în cine știe ce azil de nebuni!

— Cred că e pentru a o suta oară când pomenești în dimineața asta despre bănuielile tale apropo de doamna Lake, remarcă Anthony cu blândețe. Dacă ești atât de sigur că aseară ar fi găsit un indiciu, de ce n-ai întrebat-o direct?

— Fiindcă ar fi negat. Doamna n-are nici cea mai mică intenție de a conlucra cu mine în această chestiune. Ce voiai să fac? Să pun mâna pe ea și s-o zgâlțâi, sau să-i caut prin buzunare și poșetă ca să îi demonstrez că eu am dreptate?

Anthony nu mai spuse nimic, mulțumindu-se să se uite lung la Tobias, cu un aer destul de grav.

— Abține-te, zise Tobias, încleștându-și fălcile.

— Din păcate, nu știu dacă pot. De ce n-ai pus mâna pe cucoană s-o scuturi bine, ca să găsești ce-ți închipui tu că ar fi ascuns ea prin buzunare sau prin geantă?

— Ei, fir-ar să fie, vorbești de parcă aș avea obiceiul să le scutur pe femei!

— Ți-am mai atras atenția de câteva ori că n-ar trebui să fii așa de bădăran cu sexul opus, îi spuse Anthony, ridicând sprâncenele. Cu toate acestea, nu te-ai purtat prea urât cu femeile, abstracție făcând de doamna Lake. Ori de câte ori se pomenește numele ei, devii de-a dreptul grosolan.

— Doamna Lake este o persoană cu totul ieșită din comun, zise Tobias. Deosebit de hotărâtă, încăpățânată și extrem de dificilă. Poate scoate din sărite pe orice bărbat întreg la cap.

Anthony dădea din cap cu un aer exagerat de înțelegător.

— Ce enervant e să îți vezi trăsăturile de caracter oglindite perfect în altă persoană! Mai ales când acea persoană aparține sexului frumos.

— Te previn, Anthony, că n-am nici un chef de zeflemelele tale în dimineața asta.

— Femeia asta te obsedează de trei luni, de când s-au produs evenimentele de la Roma, spuse Anthony, închizând cartea.

— E o exagerare să spui că mă „obsedează”!

— N-aș crede. Whitby mi-a relatat cu lux de amănunte ce divagații făceai când aiurai din cauza febrei provocate de rană. Mi-a zis că delirai și purtai niște conversații lungi și incoerente cu această doamnă Lake. Ei bine, după ce te-ai întors în Anglia ai găsit întotdeauna un motiv să pomenești de ea măcar o dată pe zi. Aș zice că treaba asta frizează obsesia.

— Am fost nevoit s-o urmăresc pe femeia asta la Roma timp de aproape o lună, să-i pândesc toate mișcările, zise Tobias, încleștându-și mâinile pe marginile biroului sculptat. Ia încearcă și tu să te ții după o femeie atâta vreme, să îți notezi numele acelor cu care se întâlnește pe stradă și pe cine salută, unde se duce la cumpărături. Și în tot acest răstimp să nu știi dacă e sau nu în cârdășie cu tâlharii ori dacă nu este de fapt în

mare pericol. Te asigur, o treabă ca asta te marchează ca bărbat.

— Exact cum ți-am spus eu: ai făcut o obsesie.

— Termenul e prea dur, remarcă Tobias, frecându-și coapsa cu un gest mecanic. Recunosc, da, femeia asta îți lasă o impresie de neșters.

— Evident, confirmă Anthony, punându-și glezna dreaptă pe genunchiul stâng și aranjându-și meticolos dunga de la pantalonii săi eleganți.

— Nu știu dacă ai remarcat, dar afară plouă. Vremea umedă face ca totul să ți se pară mai greu de suportat.

— N-are nici un rost să te rățoiești la mine, Tobias, ricană Anthony. Păstrează-ți nervii pentru cucoana care ți i-a provocat. Dacă veți fi asociați în acțiunea de căutare a jurnalului, vei avea nenumărate ocazii să îți reverși proasta dispoziție asupra ei.

— Mă ia cu fiori numai când mă gândesc la un asemenea parteneriat cu doamna Lake, zise el, după care, auzind un ciocănit la ușă, se opri brusc. Da, Whitby, ce e?

Ușa se deschise și în prag apăru silueta bondoacă a omului care îi servea drept majordom credincios, bucătar, menajeră și, la nevoie, doctor. În ciuda veniturilor relativ modeste ale stăpânului, Whitby izbutea întotdeauna să arate elegant. În comparație cu Whitby și Anthony, Tobias era extrem de dezavantajat în materie de modă și eleganță masculină.

— A venit Lordul Neville, domnule, rosti Whitby, protocolar și solemn, cum făcea ori de câte ori anunța vizita unor persoane sus-puse.

Tobias știa, însă, că în realitate Whitby nu considera că asemenea ființe ar fi superioare în virtutea statutului lor social; atitudinea lui se datora mai degrabă slăbiciunii sale pentru tot ce era teatral și pompos. Pe scurt, Whitby își ratase vocația actoricească.

— Poftește-l înăuntru, Whitby.

Majordomul dispăru imediat din cadrul ușii. Anthony se ridică de pe fotoliu, cu mișcări leneșe.

— Fir-ar să fie de treabă, bombăni încet Tobias. Nu pot să sufăr să le dau vești proaste clienților. Întotdeauna se supără, așa că te poți aștepta oricând să nu-ți mai plătească onorariul.

— Da, însă Neville nu prea are de ales, zise Antony pe un ton la fel de scăzut. Tu ești singura persoană la care poate apela.

În momentul acela, în cameră păși un bărbat voinic, de vreo patruzeci și ceva de ani, care nu făcea nici cel mai mic efort de a-și ascunde nervozitatea. Totul la acest bărbat, de la trăsăturile vulturești, până la felul cum umbla sau la hainele scumpe și cizmele lucioase, sugera bogăție și origine aristocratică.

— Bună ziua, domnule. Nu vă așteptam atât de devreme, zise Tobias, îndreptându-și spinarea și arătând vag spre un fotoliu. Luați loc, vă rog.

Neville nu luă în seamă invitația. Se uita fix la Tobias, mijindu-și ochii.

— Ei bine, March? Am primit mesajul tău. Ce naiba s-a întâmplat aseară? Ai dat de urma jurnalului?

— Din păcate, dispăruse deja când am ajuns eu acolo.

Grimasa lui Neville exprima clar nemulțumirea clientului lui Tobias.

— La dracu'! Înjură el, scoțându-și o mânășă. Când și-a trecut, apoi, degetele prin păr, piatra neagră a inelului masiv de aur a căpătat reflexe ciudate. Credeam că treaba asta se va soluționa rapid.

— Am descoperit, totuși, câteva indicii utile, continuă Tobias, străduindu-se să lase impresia de profesionalism și siguranță de sine. Sper să dau de urma jurnalului într-un viitor apropiat.

— Trebuie să-l găsești cât mai repede cu putință. Extrem de multe lucruri depind de asta.

— Îmi dau seama.

— Da, bine că îți dai seama, zise Neville, îndreptându-se spre masa cu băuturi și punând mâna pe un clondir. Iartă-mă. Știu că amândoi suntem interesați în găsirea acelui jurnal blestemat, preciză el, cu sticla în mână și aruncând o privire scurtă spre Tobias. Te deranjează?

— Bineînțeles că nu. Simțiți-vă ca acasă, îl îndemnă Tobias, încercând să treacă cu vederea cantitatea însemnată de coniac pe care Neville și-o turnase în pahar. Scumpă băătură, dar ce nu face omul ca să se dea bine pe lângă client?

Neville sorbi două înghițituri zdravene, după care puse paharul deoparte, studiindu-l pe Tobias cu un aer sumbru:

— Trebuie să dai de el, March. Dacă ajunge pe mâna cui nu trebuie, e posibil să nu aflăm niciodată cine a fost, de fapt, Azure. Și, mai rău chiar, n-o să descoperim identitatea singurului membru al Camerei albastre care mai este în viață.

— Cel mult două săptămâni, domnule, și veți avea jurnalul, îl asigură Tobias.

— Alte două săptămâni?! exclamă Neville, îngrozit. Imposibil. Nu mai pot aștepta atâta.

— Voi face tot posibilul ca să-l recuperez cât mai repede. Asta e tot ce vă pot promite.

— La dracu'. Cu cât întârziem mai mult, cu atât crește și riscul ca jurnalul să se piardă sau să fie distrus.

Foindu-se pe scaun și dregându-și glasul, politicos, Anthony se încumetă să intervină în discuție:

— Aș vrea să vă reamintesc, domnule, că numai datorită strădaniilor lui Tobias ați aflat, de fapt, de existența acestui jurnal aici, la Londra. Or, asta înseamnă că vă aflați în posesia unor informații mult mai prețioase decât cele pe care le dețineți acum o lună, bunăoară.

— Da, da, firește, recunosc Neville, măsurând cu pași mari încăperea și masându-și tâmplele. Iartă-mă, te rog. N-am mai dormit ca lumea de când am aflat de existența acestui jurnal. Când mă gândesc câți oameni au murit în timpul războiului din cauza acestor criminali, simt că nu-mi mai pot stăpâni furia.

— Nimeni nu-și dorește mai mult decât mine să găsească afurisitul ăsta de caiet, zise Tobias.

— Ce te face să fii așa de sigur că nu va fi distrus? întrebă Neville, oprindu-se locului și încetând să-și mai maseze tâmplele.

— Singura persoană care poate dori distrugerea jurnalului este unicul membru supraviețuitor al Camerei albastre, or e puțin probabil ca acesta să fi pus mâna pe caiet. Pentru oricine altcineva, jurnalul echivalează cu o grămadă de bani, extorcați prin șantaj. Și, atunci, de ce să arzi niște posibile venituri?

— Logica ta pare solidă, recunosc Neville, căzând pe gânduri.

— Mai lăsați-mi un scurt răgaz, insistă Tobias. Voi găsi acest jurnal, pe care vi-l doriți atât de mult. Și poate că atunci amândoi vom dormi mai bine noaptea.

Artistul lucra întotdeauna lângă șemineu. Dogoarea flăcărilor combinată cu o oală de apă fierbinte și cu căldura naturală a mâinilor înmuiau ceara, care putea fi astfel modelată cu ușurință.

Mișcările inițiale se făceau mai ales cu degetul mare și indexul. Era nevoie de o mână puternică și sigură pentru a modela ceara groasă și maleabilă. În primele faze de creație, artistul lucra de obicei cu ochii închiși, bizuindu-se pe un pronunțat simț tactil pentru a contura imaginea. Ulterior, folosea o unealtă mică și ascuțită, bine încălzită, spre a adăuga detaliile fine, extrem de importante, care confereau vigoare, energie și veridicitate operei de artă din ceară.

După părerea artistului, efectul suprem al piesei finite depindea întotdeauna de cele mai mici amănunte: curbura maxilarului, detaliile vestimentare, expresia feței.

Deși ochiul privitorului zăbovea doar arareori asupra unor elemente atât de neînsemnate, acele frânturi de realitate reprezentau, totuși, factorii care stârneau acel fior extraordinar ce constituie atributul oricărei arte autentice.

Sub mâinile artistului, ceara caldă parcă pulsa, ca și cum sub suprafața netedă ar fi curs sânge fierbinte. Nici o materie

primă nu poate reproduce atât de fidel viața. Și niciuna nu e așa potrivită pentru a surprinde clipa morții.

Lavinia se oprise la adăpostul unui copac, ca să verifice adresa de pe hârtie. Hazelton Square, nr. 14 se afla în mijlocul unui șir de case frumoase, amplasate pe o latură a parcului înverzit. Fiecare imobil avea la intrare colonade elegante și felinare cu gaz moderne.

Văzând cele două trăsură strălucitoare care așteptau în mijlocul străzii, Lavinia fu cuprinsă de o senzație de neliniște. La ambele vehicule erau înhămați cai puternici și frumoși. Vizitii care țineau hăturile purtau livrele scumpe. La un moment dat, de la numărul 16 a ieșit o doamnă elegantă, îmbrăcată într-o rochie roz cu etolă asortată.

Nu prea mă așteptam să nimeresc într-un asemenea cartier, își zise Lavinia. Îi venea greu să creadă că Holton Felix avusese vreo legătură, sau mai bine zis încercase să șantajeze o persoană care locuia într-o casă atât de frumoasă.

Lavinia privea cu scepticism clădirile cu colonade. Nu va fi ușor să pășească în vestibulul uneia dintre aceste case. Cu toate acestea, știa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce. Adresa pe care o ținea în mână constituia singurul indiciu, deocamdată. Trebuia să înceapă de undeva.

Luându-și inima în dinți, Lavinia traversă strada și urcă treptele de marmură de la numărul 14. Apucând ciocănelul greu din alamă, izbi în ușă cât mai convingător cu putința, spera ea.

Dinăuntru se auziră niște pași târșâiți. După câteva clipe, ușa se deschise. Un majordom fioros, cu o constituție de taur voinic, se uita de sus la ea. Se vedea după expresia din priviri că avea de gând să-i trântescă ușa în nas. Lavinia se grăbi, însă, să-i întindă una dintre cărțile de vizită noi, pe care și le comandase în urmă cu o lună.

— Fii bun și dă asta stăpânei tale, îi zise ea, pe un ton înțepat. Este extrem de urgent. Mă numesc Lavinia Lake.

Majordomul se uita disprețuitor la bucata aceea de carton. Era limpede că nu părea dispus să dea curs solicitării ei.

— O să afli că vizita mea a fost anunțată, preciză Lavinia, pe un ton glacial.

O minciună sfruntată, dar nu-i venise altceva în minte.

— Prea bine, doamnă, rosti omul, dându-se la o parte ca să-i facă loc să intre. Așteptați, vă rog, aici.

Inspirând adânc, Lavinia se grăbi să pășească peste pragul ușii. Bun, un prim punct câștigat, se gândea ea. Intrase în casă.

Majordomul se făcu nevăzut pe un coridor întunecos. Profitând de ocazie, Lavinia se apucă să cerceteze locul. Dalele albe și negre ale pardoselii, la fel ca și oglinzile în rame aurite de pe pereți sugerau bunul-gust și darea de mână a stăpânului casei.

Zgomot de pași; majordomul venea înapoi. De îndată ce l-a văzut, Lavinia și-a dat seama că, totuși, cartea de vizită își făcuse efectul.

— Doamna Dove vă așteaptă. Pofțiți, vă rog, pe-aici, doamnă.

Lavinia simțea că îi venise inima la loc. În fond, fusese destul de simplu, până acum. Urma, însă, sarcina mai delicată de a convinge o persoană străină să stea de vorbă cu ea despre șantaj și crimă.

Majordomul a poftit-o într-un salon spațios, decorat în nuanțe de galben, verde și auriu. Priveliștea spre parc era încadrată de niște draperii verzi grele, legate de o parte și de cealaltă cu șnururi galbene. Un covor gros, țesut din aceleași nuanțe, amortiza zgomotul pașilor.

O femeie extrem de elegantă ședea pe una dintre sofalele aurii. Era îmbrăcată cu o rochie modernă, confecționată dintr-o mătase de un gri-argintiu nespus de pal și ornată cu negru. Purta părul strâns la spate, într-o coafură frumoasă, care scotea în evidență linia grațioasă a gâtului lung. De la distanță, nu-i dădeai mai mult de treizeci și ceva de ani. Dar când se apropie, Lavinia remarcă ridurile fine de la colțul ochilor ei inteligenți și musculatura ușor lăsată a gâtului și a maxilarului, care se vedea că, în tinerețe, fuseseră ferme. În părul de culoarea mierii se vedeau multe podoabe de argint. Doamna aceasta

avea mai degrabă patruzeci și cinci, decât treizeci și cinci de ani.

— Doamna Lake, anunță majordomul, cu o reverență scurtă.

— Intră, doamnă Lake. Ia loc, te rog.

Deși vocea aceea rafinată părea rece și stăpânită, Laviniei nu-i scăpă încordarea aproape imperceptibilă a tonului. Femeia aceasta trăia de multă vreme într-o mare tensiune.

Lavinia se așeză pe unul dintre fotoliile cu dungi aurii, încercând să nu pară stingherită de ambianța aceea atât de elegantă. Îi era teamă, însă, să n-o trădeze rochia simplă de muselină, cândva de un maro roșcat, dar ajunsă acum de nuanța ceaiului slab. Ultima tentativă de a o vopsi la loc se soldase cu un eșec.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, doamnă Dove.

— Cum să te fi refuzat, când te-ai prezentat cu o carte de vizită atât de incitantă?! ripostă Joan Dove, arcuindu-și sprâncenele. Îmi dai voie să te întreb de unde îmi cunoști numele, deși știu perfect că nu ne-am întâlnit niciodată?

— Nu-i nici un secret. Am întrebat-o pe una dintre doicile din parc. Mi-a spus că sunteți văduvă și că locuiți aici, împreună cu cele două fiice ale dumneavoastră.

— Da, așa e, murmură Joan. Gura lumii e slobodă.

— În noua mea profesie, mă bizui adesea pe tendința oamenilor de a cleveti.

Cu un aer absent, Joan bătea ușor cu cartea de vizită în brațul sofalei.

— Care este profesia dumitale, doamnă Lake?

— Am să vă spun mai târziu, dacă o să vă mai intereseze. Dar, mai întâi, permiteți-mi să vă comunic motivul vizitei mele de azi. Cred că avem, sau mai bine zis am avut, o cunoștință comună, doamnă Dove.

— La cine te referi?

— Numele lui era Holton Felix.

Pe chipul lui Joan se așternu o expresie de nedumerire.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, răspunse ea, scuturând din cap.

— Zău?! Am găsit adresa dumneavoastră într-o carte pe care omul acesta o ținea pe noptieră.

Lavinia știa că, făcând această afirmație, îi captase atenția lui Joan. Nu-și dădea seama dacă procedase bine. Dar acum am dat drumul porumbelului, așa că n-am cum să mă mai opresc, își zise Lavinia în gând. Nu mai exista cale de întoarcere. Într-o meserie ca a ei, trebuia să dea dovadă de spirit de inițiativă și curaj.

— Într-o carte de pe noptiera lui, spunei? repetă Joan, care ședea absolut nemișcată pe canapea, fără măcar să clipească din ochi. Ce ciudat!

— Nu e chiar atât de ciudat, dacă ne gândim la îndeletnicirile lui. Se ocupa cu șantajul.

În cameră se așternuse o tăcere grea.

— Se ocupa?

— Când am făcut cunoștință, aseară, cu domnul Felix, nu mai era în viață. Fusese ucis, mai bine zis.

Joan se crispase brusc la auzul acestor cuvinte. Reacția constase doar dintr-un găfâit scurt și o ușoară îngustare a ochilor, însă Lavinia își dădu seama că gazda ei suferise, de fapt, un șoc. Dar Joan și-a revenit atât de repede, încât Lavinia se întreba dacă nu cumva fusese doar o impresie nefondată.

— A fost ucis, așadar, sublinie Joan, de parcă Lavinia ar fi făcut o remarcă banală despre vremea de-afară.

— Da.

— Ești absolut sigură?

— Absolut sigură. În asemenea situații, confuziile sunt excluse, spuse Lavinia, împreunându-și mâinile înmănușate. Doamnă Dove, am să fiu sinceră cu dumneavoastră. Știu foarte puțin despre Holton Felix, dar ceea ce știu nu-i face deloc

cinste. A încercat să mă șantajeze. Am venit astăzi aici să vă întreb dacă vă numărați și dumneavoastră printre victimele lui.

— Ce întrebare revoltătoare! ripostă Joan, cu promptitudine. Ca și cum eu m-aș complăce într-o asemenea situație!

Lavinia înclină ușor din cap, în semn că îi dădea dreptate.

— Și pe mine m-a oripilat ideea de a fi șantajată. De fapt, sub imperiul revoltei m-am apucat să caut adresa domnului Felix. Din același motiv, am fost aseară la el acasă. Am avut grijă să îmi aleg pentru asta o oră când știam că trebuia să fie plecat în oraș.

Joan nu-și putea ascunde admirația.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a determinat să faci asta?

— M-am dus acolo cu intenția de a pune mâna pe un anumit jurnal intim, pe care domnul Felix susținea că îl avea. Cineva aflase probabil că în seara aceea n-o să mai plece de acasă. Când am ajuns eu acolo, persoana respectivă făcuse deja o vizită.

— Ucigașul?

— Da.

S-a așternut din nou tăcerea, pe parcursul căreia Joan încerca să asimileze informațiile primite.

— Ce curaj ai avut, doamnă Lake!

— Mi-am dat seama că nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât să acționez.

— Ei bine, zise Joan într-un târziu. Se pare că problema dumitale s-a rezolvat de la sine. Șantaj istul a murit.

— Dimpotrivă, doamnă Dove, zâmbi Lavinia. Lucrurile s-au complicat și mai mult. Vedeți dumneavoastră, jurnalul acela a dispărut din locuința domnului Felix. Nu mi-a mai rămas decât să conchid că acum se află în posesia ucigașului sau – aici, Lavinia făcu o scurtă pauză – a ucigașei, nu se știe.

Joan nu era nicidecum grea de cap, lucru pe care Lavinia îl remarcase de la bun început, așa că a sesizat imediat

implicațiile acelei afirmații. De fapt, părea amuzată.

— Doar nu-ți închipui că eu sunt cumva persoana care l-a omorât pe domnul Felix și a luat jurnalul de-acolo! exclamă Joan.

— Mare păcat! Fiindcă, vedeți dumneavoastră, lucrurile s-ar fi simplificat enorm.

— Ești o femeie de-a dreptul extraordinară, doamnă Lake, remarcă Joan, cu o licărire ciudată în priviri. Revenind la profesia de care pomeneai adineauri, e vorba cumva de apariția pe scenă la Drury Lane sau Covent Garden?

— Nu, doamnă Dove, nicidecum, deși simt uneori pornirea de a mai juca teatru din când în când.

— Înțeleg. Tot ce mi-ai povestit aici a fost foarte interesant, însă eu, una, nu știu nimic despre șantaj și crimă, zise Joan, uitându-se cu subînțeleș la ceas. Vai de mine, ce târziu s-a făcut! Din păcate, trebuie să te rog să pleci. Am oră la croitoreasă în această după-amiază.

Lucrurile nu mergeau în direcția dorită.

— Doamnă Dove, începuse Lavinia, aplecându-se ușor în față, dacă ai fost șantajată de Holton Felix și, pe de altă parte, nu dumneata l-ai omorât, trebuie să știi că te afli într-o situație delicată. Or, eu aș putea să-ți fiu de ajutor.

— Nu înțeleg la ce te referi, zise Joan, prefăcându-se uimită.

— Trebuie să luăm în calcul posibilitatea ca persoana care l-a omorât pe Holton Felix și a furat jurnalul să recurgă și ea la șantaj.

— Adică, te aștepți la noi amenințări?

— Chiar dacă excludem această posibilitate, cert este că cineva a pus mâna pe blestemăția aia de jurnal. Or, pe mine, lucrul acesta mă neliniștește peste măsură. Pe dumneata, nu?

Joan clipi de câteva ori, acesta fiind singurul semn că pricepuse cuvintele Laviniei, care poate chiar o alarmaseră.

— N-aș vrea să te jignesc, doamnă Lake, dar începi să vorbești de parcă ai fi scăpat direct de la balamuc.

— Doamnă, nu se poate ca Holton Felix să nu fi știut ceva despre dumneata, zise Lavinia, împreunându-și strâns mâinile. Altminteri, nu văd de ce ar fi păstrat adresa dumitale într-un roman respingător, despre pervertirea unei tinere nevinovate.

— Cum îndrăznești să insinuezi că aș fi avut de-a face cu un asemenea individ? exclamă furioasă Joan. Doamnă Lake, te rog să pleci imediat dacă nu vrei să pun un slujitor să te dea pe ușă afară.

— Doamnă Dove, te rog ascultă-mă cu atenție. Dacă ai fost într-adevăr una dintre victimele șantajului lui Holton Felix, e posibil să deții anumite informații care, coroborate cu ceea ce știu și eu despre această chestiune, mi-ar permite să stabilesc identitatea persoanei care deține acum acest jurnal. Sunt convinsă că dorești la fel de mult ca și mine să punem mâna pe acest caiet de însemnări.

— Mi-ai răpit deja prea mult timp.

— Contra unui mic onorariu, suficient ca să mă recompenseze pentru timpul pierdut și să-mi acopere cheltuielile aferente, voi fi fericită să fac niște investigații în această problemă.

— Ajunge! Ești complet nebună, zise Joan, cu o figură împietrită. Insist să pleci imediat, în caz contrar, voi pune să te dea pe ușă afară.

Vasăzică asta ți se poate întâmpla când alegi abordarea directă, se gândea Lavinia. Ce greu găsești clienți într-o asemenea profesie!

Oftând agasată, Lavinia se ridică în picioare.

— Nu e nevoie să mă conduci, doamnă Dove, mă descurc singură. Ai cartea mea de vizită, oricum. Dacă te răzgândești cumva, te rog nu pregeta să îmi faci o vizită. Îți sugerez, totuși, să nu amâni prea mult. Timpul e prețios.

Pășind grăbită spre ușă, Lavinia ieși din salon. În hol, majordomul îi aruncă o privire glacială și îi deschise ușa de la intrare.

Legându-și sub bărbie șireturile de la pălărie, Lavinia coborî treptele. Cerul era înnorat. După ce fusese urmărită de ghinion

în această după-amiază, nu s-ar fi mirat prea tare dacă o mai prindea și ploaia. Traversând strada, se îndreptă cu pași repezi spre parc. Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar Emeline avusese dreptate. Nepoata ei o avertizase că era puțin probabil ca o persoană care locuiește în Hazelton Square să fie dispusă să admită că a fost victima unui șantaj și, cu atât mai puțin, să dorească să angajeze un detectiv necunoscut ca să facă investigații discrete în această privință.

Va trebui, așadar, să născocoască alt plan, se gândea Lavinia. Dând colțul, intră pe o alee îngustă, între două șiruri de case impozante. Imposibil să nu existe o soluție de a o convinge pe Joan să i se destăinuie, își repeta Lavinia în gând. Era sigură că femeia aceasta știa mult mai multe decât spusese în timpul scurtei lor întrevederi.

Umbrele de pe străduță se întunecară brusc. Lavinia fu străbătută de fiori reci, care nu aveau nici o legătură cu norii de ploaie. Simțea o prezență străină în spatele ei.

Poate că nu fusese o idee prea grozavă s-o ia pe scurtătură, însă, tot pe-aici mersese și când venise pe Hazelton Square, or atunci nu i se păruse nimic dubios. Oprindu-se, se răsuci brusc pe călcâie.

Silueta masivă a unui bărbat îmbrăcat cu un mantou gros împiedica trecerea luminii firave care pătrundea pe străduță.

— Nu mă gândeam să te întâlnesc aici, zise Tobias March, venind spre ea. Te-am căutat peste tot.

Lavinia încă mai clocotea de furie, când, la scurt timp după aceea, intra ca o vijelie în holișorul casei de pe Claremont Lane. Tobias March venea imediat în urma ei. Doamna Chilton își făcu apariția, ștergându-și de poalele șorțului mâinile acelea atât de vrednice și pricepute la toate.

— Bine c-ați ajuns, coniață. Mi-a fost teamă c-o să vă prindă ploaia pe drum, zise ea, holbându-se curioasă la Tobias.

— Slavă Domnului că nu m-a făcut ciuciulete, zise Lavinia, scoțându-și pălăria și mănușile. Oricum, acesta a fost singurul meu noroc pe ziua de azi. După cum vezi, doamnă Chilton,

avem un musafir nepoftit. Așa că n-ar strica să pregătești o tavă și să o aduci în birou.

— Am înțeles, coniță, zise doamna Chilton și, aruncând o ultimă privire scormonitoare spre Tobias, se întoarse și coborî scările care duceau la bucătărie.

— Să nu folosești ceaiul nou, pe care l-am cumpărat săptămâna trecută, strigă Lavinia în urma ei. Mai avem din cel vechi, care nu-i așa de scump.

— Mă copleșești cu ospitalitatea dumitale impresionantă, murmură Tobias.

— Ospitalitatea mea impresionantă le este rezervată musafirilor pe care i-am poftit la mine acasă, ripostă ea, azvârlind pălăria într-un cui și pregătindu-se să iasă pe coridor. Nu și celor care se auto-invită.

— Domnul March, rosti Emeline, aplecându-se de la etaj peste balustradă. Ce plăcere să vă revăd, domnule.

Ridicând privirea, Tobias zâmbi pentru prima oară de când pășise în această casă.

— Domnișoară Emeline, te asigur că plăcerea este de partea mea.

— Ai fost și dumneata la adresa de pe Hazelton Square? îl întreabă Emeline, coborând zglobie scara. Acolo te-ai întâlnit cu Lavinia?

— Într-un fel, da.

— S-a ținut după mine până pe Hazelton Square, interveni Lavinia, intrând în birou. M-a spionat, așa cum a făcut și la Roma. Ce obicei enervant!

— Dacă mi-ai spune ce ai de gând să faci, aș renunța la acest obicei, remarcă Tobias, pășind în încăperea aceea plăcută.

— Și de ce naiba aș face așa ceva?

— Fiindcă, în caz contrar, voi continua să te urmăresc prin toată Londra, îi răspunse Tobias, ridicând din umeri.

— Asta-i prea de tot. Absolut insuportabil, exclamă ea, așezându-se la birou. N-ai nici un drept să te amesteci în

treburile mele personale, domnule.

— Ei bine, exact asta am de gând să fac, replică Tobias și, fără să mai aștepte să fie poftit, se instalează în cel mai confortabil fotoliu din cameră. Cel puțin până se isprăvește cu jurnalul ăsta. Îți sugerez încă o dată să cooperezi cu mine, doamnă Lake. Cu cât ne unim mai repede forțele, cu atât mai rapid va fi soluționată satisfăcător și problema aceasta.

— Domnul March are dreptate, Lavinia, zise Emeline, intrând în birou și așezându-se pe singurul scaun rămas liber. Mi se pare logic ca voi doi să conlucrați în rezolvarea cazului. Ți-am spus asta și azi-dimineață, când ai plecat să cauți adresa de pe Hazelton Square.

Lavinia se uita furioasă, când la unul, când la celălalt. Se simțea încolțită. Ideea de a-și uni forțele era absolut logică.

Doar și ea susținuse același lucru ceva mai devreme, la Joan Dove.

— De unde știm noi că putem avea încredere în dumneata, domnule March? întrebă ea, mijind ochii spre Tobias.

— N-aveți de unde, îi răspunse el sec, cu un rictus care n-avea nimic comun cu surâsul amabil adresat Emelinei ceva mai înainte. Așa cum nici eu nu știu dacă pot avea încredere în dumneata. Dar nici nu văd altă soluție pentru niciunul dintre noi.

Emeline aștepta cu sufletul la gură. Lavinia ezita, sperând să-i vină vreo idee salvatoare. Nimic, însă. „Fir-ar să fie”, își zise ea în gând, bătând darabana cu degetele. „Fir-ar să fie.”

— Știu exact ce simți, remarcă Tobias pe un ton neutru. „Frustrare”, ăsta-i cuvântul care îți vine în minte, nu?!

— Într-adevăr, cuvântul „frustrare” nu redă nici pe departe tot ce simt eu în acest moment, zise ea, rezemându-se de spătar și încleștându-și degetele pe brațele fotoliului. Prea bine, domnule, întrucât se pare că toată lumea e de acord că rațional și logic asta trebuie făcut, mă arăt dispusă să analizez posibilitatea unei asocieri.

— Excelent, spuse Tobias, cu un licăr de satisfacție în ochi. În felul acesta, situația se va simplifica și rezultatele nu vor

întârzia să apară.

— Sinceră să fiu, mă îndoiesc, zise ea, îndreptându-și brusc spatele. Totuși, voi încerca acest experiment. Începe dumneata primul.

— Eu, primul?!

— Da, dovedește că ești de bună-credință, îl îmbie ea, cu cel mai dulce surâs de care era în stare în acea situație. Spune-mi ce știi despre Joan Dove.

— Cine e Joan Dove?

— Poftim! Știam eu, zise Lavinia, întorcându-se spre Emeline. Vezi? N-are nici un rost. Domnul March dispune de mult mai puține informații decât mine. Așa că nu-mi dau seama în ce fel ini-ar putea fi de folos asocierea cu el.

— Haide, Lavinia, zău așa. Dă-i totuși o șansă domnului March.

— Exact asta am și făcut, dar, după cum s-a văzut, fără nici un rezultat.

— Îmi place să cred că am ce să-ți ofer, doamnă Lake, zise Tobias, mimând umilința.

— Ca de pildă? întrebă ea, fără a-și ascunde neîncrederea.

— Presupun că Joan Dove este persoana care locuiește pe Hazelton Square.

— Strălucită deducție, domnule.

Sarcasmul Laviniei o făcu pe Emeline să tresară, surprinsă. Tobias, însă, nu părea deloc afectat.

— Recunosc că nu știu nimic despre ea, zise el, însă nu ini-ar fi greu să aflu destule informații într-un timp relativ scurt.

— Și cum intenționezi să faci acest lucru? întrebă Lavinia, devenind fără să vrea curioasă.

Mai am încă multe de învățat despre această meserie, își zise ea.

— Am o rețea de informatori aici, la Londra, spuse Tobias.

— Iscoade, adică?

— Nu, doar un grup de asociați de nădejde, care sunt dispuși să vândă informații, dacă li se oferă prilejul.

— Mie tot iscoade mi se pare că sunt.

— Pot face investigații, zise el, renunțând s-o mai contrazică, dar trebuie să recunoști că vom irosi timp prețios dacă m-aș apuca să-ți dublez eforturile. Spune-mi ce ai aflat astăzi, și lucrurile vor avansa mult mai repede.

— N-am abordat prea multe subiecte.

— Lavinia! exclamă Emeline, surprinsă. Să nu-mi spui că ai stat de vorbă cu această Joan Dove?

— Ei bine, da, răspunse Lavinia, fluturând din mână a nepăsare. Întâmplător, mi s-a oferit această ocazie, așa că am profitat de ea.

— Dar mie mi-ai spus că voiai doar să localizezi adresa și să stai la pândă ca să vezi ce se întâmplă acolo, spuse Emeline, încruntându-se îngrijorată. N-ai pomenit că aveai de gând să intri în casă.

Pentru prima oară, Tobias își manifestă iritarea.

— Nu, doamnă Lake, până acum n-ai suflat un cuvânt despre conversația pe care ai avut-o cu Joan Dove.

— Mi-am dat seama că e și ea una dintre victimele șantajelor lui Holton Felix, zise Lavinia, sesizând dezaprobarea care se citea în ochii lui Tobias. Așa că m-am decis să bat fierul cât e cald.

— Bine, mătușă Lavinia, dar...

— Și ce naiba i-ai spus? o întrerupse Tobias, pe un ton periculos de calm.

— Fără îndoială, interveni Emeline, tatonând parcă terenul, că mătușa mea a profitat de ocazie nu numai ca să obțină niște informații, ci și ca să câștige un client.

— Client? întrebă Tobias, uluit.

— Ai mers prea departe, Emeline, zise Lavinia pe un ton categoric. Nu văd de ce trebuie să-i povestești domnului

March despre treburile mele personale. Sunt convinsă că nu-l interesează deloc.

— Ba dimpotrivă, spuse Tobias. Te asigur, doamnă Lake, că în clipa de față mă interesează absolut totul în legătură cu dumneata. Până și cel mai mic detaliu este extrem de important pentru mine.

— În cazul acesta, interveni din nou Emeline, trebuie să-i dai domnului March toate lămuririle necesare. Oricum, mai devreme sau mai târziu, tot va descoperi adevărul.

— Fii pe pace, spuse Tobias, va fi mai devreme. Ce dracu' se întâmplă aici, cucoană?

— Nu fac decât să mă zbat ca să câștig o pâine pentru mine și nepoata mea prestând o muncă cinstită.

— Și cum anume te-ai gândit să-ți câștigi pâinea asta?

— Numai dumneata ești vinovat, domnule March, că a trebuit să-mi schimb meseria. Da, din cauza dumitale am fost nevoită să mă lansez într-o afacere nesigură, care până acum nu mi-a adus nici un fel de venit, aș mai putea adăuga.

— Mii de draci! exclamă el, sărind în picioare. Ce meserie mai e și asta?

— Nu aveți de ce să vă alarmați, domnule, îi spuse Emeline, cu reproș. Recunosc că noua meserie a Laviniei este cam ciudată, dar asta nu înseamnă că ar fi cumva reprobabilă. De fapt, dumneata i-ai sugerat modelul.

— Ei, pe dracu'! mârâi Tobias, ajungând la birou din doi pași și sprijinindu-se cu palmele de el. Spune-mi ce se întâmplă aici.

Rostise aceste cuvinte pe un ton înfricoșător de calm.

Șovăind, Lavinia ridică din umeri și deschise sertarul din mijloc de la birou, din care scoase una dintre noile ei cărți de vizită. Fără nici un cuvânt, i-o puse sub ochi, pe suprafața de mahon a mobilei.

INVESTIGAȚII PRIVATE.

DISCREȚIE ABSOLUTĂ

— Nici că se putea un tupeu mai mare, zise Tobias, înșfăcând cartea de vizită de pe birou. Te-ai băgat peste treaba mea. Cum naiba ți-ai închipuit că ești pregătită pentru așa ceva?

— Din câte mi-am dat seama, în meseria asta nu e nevoie de abilități speciale, îi răspunse Lavinia. E de-ajuns să pui o sumedenie de întrebări.

— Ai încercat să o convingi pe Joan Dove să te angajeze ca să găsești jurnalul, nu-i așa? o descusu el, mijind ochii.

— I-am sugerat să-mi achite un onorariu ca să fac niște investigații legate de această problemă.

— Ești nebună sau ce te-a apucat?

— Ciudat că te preocupă sănătatea mea mintală, domnule March. Acum trei luni, la Roma, m-am îndoit serios că ai fi în toate mințile.

Rotind mâna din încheietură, Tobias împinse cartea de vizită pe birou, spre Lavinia. Bucata de carton zbură prin aer, aterizând exact în fața ei.

— Dacă nu ești nebună, zise el fără nici o inflexiune în glas, înseamnă că ești proastă ca noaptea. Nu-ți dai seama de răul pe care l-ai făcut? Nu intuiești pericolul pe care îl implică această afacere?

— Cum să nu? Doar am văzut țeasta sfărâmată a domnului Felix aseară.

În acel moment, Tobias ocoli colțul biroului cu o repeziciune surprinzătoare, având în vedere faptul că șchiopăta. Aplecându-se, o apucă de brațe și o trase de pe scaun, ținând-o deasupra podelei.

— Domnule March, sări Emeline ca arsă, ce-i faci mătușii inele? Dă-i drumul imediat.

Tobias nici n-o băgă în seamă. Toată atenția lui era concentrată asupra Laviniei.

— Ești o prostituată care își vâra nasul unde nu-i fierbe oala, doamnă Lake. Chiar nu-ți dai seama că ai compromis totul? De săptămâni întregi mă căznesc să pun la punct niște planuri,

ca să vii dumneata și să faci totul praf într-o singură după-
amiază, cu imprudența dumitale?!

Laviniei i se uscaseră gura la vederea unei asemenea
dezlănțuiri de furie. O enerva teribil ideea că omul acesta avea
puterea de a o intimida atât de tare.

— Dă-mi drumul, domnule.

— Nu înainte de a-mi promite că o să colaborăm.

— Nu înțeleg de ce vrei să conlucrăm, atâta vreme cât ai o
păreră atât de proastă despre mine.

— Vom lucra împreună, doamnă Lake, întrucât evenimentele
de astăzi au demonstrat că nu îmi pot asuma riscul de a te lăsa
să continui de una singură. E nevoie să fii supravegheată
permanent.

Laviniei nu-i plăcea deloc ce auzea.

— Zău, domnule March, doar n-o să mă ții suspendată în aer
la nesfârșit!

— Nu fi prea sigură de asta, doamnă.

— Nu așa se poartă un gentleman.

— Ai mai spus lucrul ăsta și cu altă ocazie. Rămâne stabilit
să lucrăm împreună în chestiunea aceasta cu jurnalul?

— Nu prea mă interesează să am legătură cu dumneata, să
știi. Totuși, fiindcă oriunde m-aș duce n-am cum să nu dau
peste dumneata, sunt de acord să punem cap la cap toate datele
de care dispunem fiecare și să facem schimb de informații.

— Iată o decizie înțeleaptă, doamnă Lake.

— Oricum, insist ca pe viitor să te abții de la asemenea
bădărănii, zise ea, conștientă de forța mâinilor lui. Și acum dă-
mi drumul, domnule.

Fără nici un cuvânt, Tobias se conformă. Lavinia își scutură
poalele rochiei și își duse mâna la păr, ca și cum ar fi vrut să
verifice dacă nu era ciufulită. Simțea că se sufocă din cauza
enervării.

— M-ai jignit, domnule March. Aștept scuze.

— Îți cer iertare, doamnă. Se pare că ai talentul de a scoate la iveală tot ce e mai rău în mine.

— Of, Doamne! murmură Emeline. S-ar zice că parteneriatul acesta n-a început sub cele mai bune auspicii.

La auzul acestor cuvinte, Lavinia și Tobias se întoarseră amândoi spre ea. N-au mai apucat, însă, să spună nimic, întrucât în acel moment ușa s-a deschis și doamna Chilton a intrat vijelios în birou, cu tava de ceai.

— Am să tom eu, zise Emeline, ieșindu-i în întâmpinare, ca să-i ia tava din mână.

În timp ce Emeline umplea cămile, Lavinia părea să-și fi recăpătat stăpânirea de sine. Tobias stătea în picioare la fereastră, cu mâinile la spate, și privea afară spre grădina micuță. Rigiditatea umerilor părea să indice faptul că încă nu depășise starea aceea destul de periculoasă și, mai ales, imprevizibilă. După ce doamna Chilton a ieșit din cameră și a închis ușa în urma sa, Lavinia a sorbit din ceai, simțind efectul înviorător al lichidului cald, apoi a pus cana pe farfurie cu mișcări sigure.

Pendula ticăia monoton în tăcerea apăsătoare care domnea în cameră.

— Hai să o luăm iar de la început, zise Tobias, pe un ton neutru. Ce i-ai spus doamnei Dove?

— Am fost foarte directă cu ea.

— Fir-ar să fie de treabă!

— I-am spus doar, începu Lavinia, dregându-și glasul, că am fost victima unui șantaj și că am dat de urma escrocului, dar, când m-am dus în bârlogul lui, am constatat că ajunsese altcineva acolo înaintea mea. I-am explicat că jurnalul de care pomenea Holton Felix în bilețelele lui a dispărut, dar că am găsit, în schimb, adresa ei între paginile unui roman dezgustător din dormitorul tipului.

Auzind aceste ultime cuvinte, Tobias se răsuci brusc spre ea.

— Vasăzică asta ai găsit în cameră. Știam eu că ai dat de ceva acolo. De ce naiba nu mi-ai spus și mie?

— Domnule March, dacă ai de gând să mă muștruluiești la tot pasul, n-o să avansăm deloc.

— Continuă, zise el, încleștându-și maxilarele, dar abținându-se de la alte comentarii.

— Din păcate, cam asta e tot. Doamna Dove a negat că ar ști ceva despre afacerea asta cu șantajul, însă eu sunt convinsă că a fost și ea una dintre victimele lui Felix. M-am oferit să mă ocup de cazul ei, dar a refuzat, așa că am plecat.

N-are nici un rost să mai precizez că mi s-a ordonat, de fapt, să părăsesc încăperea sub amenințarea de a fi dată pe ușă afară, dacă nu m-aș fi conformat, își spuse Lavinia în sinea sa.

— I-ai zis că aseară am fost și eu acolo cu dumneata? o întreabă Tobias.

— Nu, nu i-am povestit nimic despre implicarea dumitale în această poveste.

După ce a reflectat câteva clipe la cele aflate, Tobias s-a îndreptat spre măsuța de lângă fotoliul mare, de unde și-a luat cana și farfurioara.

— Și, spuneai că e văduvă?

— Da, una dintre doicile din parc mi-a povestit că doamnei Dove i-a murit bărbatul în urmă cu aproape un an, la scurt timp după ce fiica lor s-a logodit la un mare bal.

Tobias rămăsese cu cana în aer. Se vedea după figura lui cât de interesante i se păruseră aceste detalii.

— Doica asta n-a spus cum a murit soțul doamnei Dove?

— Ba da. S-a îmbolnăvit brusc, pe când se afla la una dintre moșiile lor. Dar n-am insistat să-mi dea mai multe amănunte.

— Am înțeles, zise Tobias, punând cu grijă cana pe farfurie. Așadar, n-a recunoscut că ar fi fost șantajată?

— Da, răspuse Lavinia, cu o mică ezitare. Nu mi-a spus că ar fi primit amenințări și că ar fi fost escrocată. Însă întreaga ei atitudine mi-a întărit convingerea că doamna Dove știa foarte bine despre ce vorbeam eu. Cred că este de-a dreptul disperată, așa că nu m-ar mira să aflăm curând vești de la ea.

Era încă devreme, când Tobias s-a dus la club, în aceeași zi. Nimic nu tulbura atmosfera liniștită de-acolo, decât vreun foșnet de ziar, un zdrăngănit ușor de cană pusă pe farfurie sau vreun clinchet de pahar atins de sticla de porto. Majoritatea capetelor care se înălțau deasupra fotoliilor confortabile erau încărunțite.

Aproape toți cei prezenți la club la ora aceea se aflau la vârsta când bărbații renunță la amante și la mondenități în favoarea unei partide de whist sau a banilor. Ceilalți membri ai clubului, care erau mai tineri, se duceau să tragă la țintă cu pistolul, la poligonul de la Manton, sau aveau treabă la croitor.

Nevestele și amantele lor sunt ocupate, probabil, cu cumpărăturile, își zise Tobias în gând. Cele două categorii de femei frecventau aceleași modiste și croitorese. Se întâmplase de nenumărate ori ca soția vreunui gentleman sădea nas în nas cu iubita acestuia lângă un balot de țesătură, bunăoară. În asemenea cazuri, desigur, nevasta se făcea că nici n-a observat-o pe metresă. Hi bine, își continuă Tobias raționamentul interior, dacă nevasta ar avea, însă, temperamentul vulcanic al Laviniei, întâlnirea aceasta s-ar sfârși cu ochi scoși și fețe zgâriate.

În ciuda proastei sale dispoziții, imaginea aceasta îl amuză copios pe Tobias. De îndată ce ar fi terminat cu amanta, Lavinia s-ar fi legat de soțul ei, făcându-l cu ou și oțet, se gândi Tobias, zâmbind în sinea sa.

— Ah, ai venit, March, zise lordul Crackenbume, scoțându-și nasul din ziar și uitându-se la Tobias peste ramele ochelarilor. Mă așteptam să apari azi pe aici.

— Bună ziua, domnule, zise Tobias, așezându-se pe scaunul de lângă cămin și începând să-și maseze piciorul drept, cu un gest mecanic. Bună idee ai avut să te instalezi aici, lângă foc. Doamne ferește să fii nevoit să umbli prin oraș, pe o vreme ca asta. Străzile sunt pline de noroi de la atâtea ploii.

— Nu mi s-a mai întâmplat să umbli prin oraș de cel puțin treizeci de ani, remarcă Crackenbume, încruntându-se până ce partea de sus a ochelarilor dispăru sub sprâncenele stufoase. Prefer să vină lumea la mine.

— Da, știu.

De zece ani, de când îi murise soția, pe care o iubise enorm, Crackenbume își făcea veacul la club. Tobias nu omitea să-l viziteze la intervale regulate.

Prietenia lor avea o vechime de aproape douăzeci de ani, datând de pe vremea când Tobias, proaspăt absolvent de la Oxford, dar complet lefter, acceptase să se ocupe de afacerile lui Crackenbume. Nici până în acest moment nu aflase de ce contele, descendent al unei familii nobile, cu avere uriașă și legături personale cu unii dintre membrii sus-puși ai lumii bune, fusese de acord să angajeze în slujba lui un tânăr neexperimentat, care nu prezenta nici un fel de referință și nu avea relații. Tobias știa, însă, că pentru acest gest el avea să-i rămână veșnic recunoscător lui Crackenbume.

De cinci ani, nu se mai ocupa de treburile financiare ale lui Crackenbume, fiindcă trecuse în domeniul investigațiilor private, dar asta nu însemna că nu prețuia în continuare sfaturile și înțelepciunea acestui domn în vârstă. În plus, fiindcă obișnuia să-și petreacă mai tot timpul la club, Crackenbume era totodată o sursă excelentă de zvonuri și bârfe. Știa tot timpul cele mai noi „on dit”.

Scuturând ușor ziarul, până ce reuși să-l deschidă la altă pagină, Crackenbume zise:

— Ia spune-mi și mie, ce-i cu cartoforul ăla care a fost omorât aseară?

— M-ai dat gata, zâmbi Tobias, în colțul gurii. Pe-asta de unde o mai știi? Doar n-ai aflat din ziare.

— Nu. Am auzit, fără să vreau, o conversație purtată la o partidă de cărți, azi-dimineață. Bineînțeles că am reținut numele lui Holton Felix, din moment ce acum două zile m-ai întrebat despre el. Așadar, a murit?

— Mai mult ca sigur. Cineva i-a spart țeasta cu un obiect foarte greu.

— Hmm, mormăi Crackenbume, întorcându-și privirea spre ziar. Și ce știi despre jurnalul pe care Neville ți-a cerut să-l găsești?

Întinzându-și piciorul spre foc, Tobias spuse:

— Până să ajung eu acolo, dispăruse deja.

— Mda. Păcat. Cred că Neville n-a fost prea încântat când a auzit ce s-a întâmplat.

— Nu.

— Știi cumva de unde o să începi să-l cauți în continuare?

— Deocamdată, nu. Dar le-am comunicat oamenilor mei de legătură că mă interesează orice informații care m-ar putea conduce spre afurisitul ăsta de caiet, preciză Tobias, iar, după o scurtă ezitare, adăugă: A mai apărut ceva nou.

— Ce anume?

— Am fost obligat să intru într-un fel de parteneriat pe durata acestei povești. Noul meu asociat a descoperit deja un indiciu, care s-ar putea dovedi de folos.

— Un partener?! se miră Crackenbume, uitându-se fix la Tobias. Te referi la Anthony?

— Nu. Anthony este doar asistentul meu ocazional și n-am de gând să-i extind atribuțiile. I-am explicat că nu vreau să se implice prea mult în treburile mele.

— Chiar dacă îi place munca asta? întrebă Crackenbume, amuzat.

— Chestia asta nici nu intră în discuție, decretă Tobias, privind fix la foc. Nu e treabă de gentleman. De la statutul de detectiv până la cel de spion mai e doar un pas; în plus, și venitul e cel puțin imprevizibil, ca să nu spun mai mult. I-am promis lui Ann că voi avea grijă ca fratele ei să îmbrățișeze o carieră respectabilă. Teama ei cea mai mare era ca băiatul să nu-și facă veacul pe la mesele de joc, cum s-a întâmplat cu tatăl lor.

— Dar tânărul Anthony a manifestat cumva interes față de o carieră respectabilă? întrebă Crackenbume, pe un ton sec.

— Deocamdată, nu, recunosc Tobias. Dar are abia douăzeci și unu de ani. În momentul de față, preocupările lui se

îndreaptă spre mai multe domenii, cum ar fi științele, antichitățile, artele și poeziile lui Byron.

— Dacă epuizează toate posibilitățile, ai putea să-i sugerezi să-și încerce norocul și la vânătoria de zestre.

— Teamă mi-e că șansele lui Anthony de a întâlni și cu atât mai puțin de a se însura cu o femeie bogată sunt extrem de mici, zise Tobias. Chiar dacă ar cunoaște la un moment dat o asemenea creatură, părerea lui proastă despre tinere în general, a căror conversație se limitează la toalete și bârfe, ar periclita relația de la bun început.

— În locul tău nu mi-aș face prea multe griji pentru viitorul lui, zise Crackenbume. Știu din experiență că tinerii nu țin seama decât de propriile decizii. Așa că, până la urmă, nu-ți mai rămâne decât să le dorești tot binele din lume. Ei, și acum povestești-mi despre noul tău asociat.

— O cheamă doamna Lake. Ții minte, cred, că ți-am mai pomenit numele ei.

Gura lui Crackenbume se deschise larg, apoi se închise și se deschise iar.

— Doamne Sfinte, omule! Să nu-mi spui că e vorba despre doamna Lake pe care ai cunoscut-o în Italia?

— Ba da, e una și aceeași persoană. Se pare că se număra printre victimele șantajistului Felix, zise Tobias, privind spre foc peste vârfulurile degetelor lipite unele de altele, ca o piramidă. Și pentru asta dă vina pe mine.

— Ei, nu mai spune! exclamă Crackenbume potrivit și ochelarii și clipind de câteva ori. Extraordinar. Ce întorsătură interesantă au luat lucrurile!

— Din punctul meu de vedere, situația s-a complicat mai degrabă. Doamna aceasta a devenit detectiv particular, preciză Tobias, mișcând din degete. Probabil că a urmat exemplul meu.

— Uluitor. Absolut uluitor, zise Crackenbume, scuturând din cap, deopotrivă amuzat și uimit. O doamnă care practică aceeași meserie ciudată pe care ai îmbrățișat-o și tu. Pe-onoarea mea, rămâi consternat când auzi așa ceva.

— Crede-mă că starea de consternare nu reprezintă decât unul dintre efectele neplăcute pe care această veste le-a avut asupra mea. Oricum, întrucât are de gând să caute jurnalul, în continuare, pe cont propriu, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă asociez cu ea.

— Da, desigur, încuviință Crackenbume, dând din cap cu un aer înțelept. Numai așa poți s-o supraveghezi și să-i controlezi acțiunile.

— Nu prea cred că există vreo persoană capabilă s-o controleze pe doamna Lake, spuse Tobias, după care făcu o pauză. Dar, în fine, n-am venit aici ca să discutăm despre problemele mele cu noua mea parteneră de afaceri. Am venit aici ca să-ți pun o întrebare.

— Te ascult.

— Ai legături cu lumea bună și auzi o sumedenie de bârfe. Ce-mi poți spune despre o femeie pe nume Joan Dove, care locuiește pe Hazelton Square?

Crackenbume reflectă câteva clipe la întrebare, după care împături ziarul și îl puse deoparte.

— Nu mare lucru, să știi. Domnul și doamna Dove nu prea ieșeau în societate. Așa că circulă puține bârfe despre ei. Acum un an, parcă, fiica lor s-a logodit cu moștenitorul familiei Colchester. Fielding Dove a murit la scurt timp după aceea.

— Asta e tot ce știi despre ea?

Crackenbume se uita la flăcările jucăușe din vatră.

— A fost măritată cu Dove vreo douăzeci de ani. Diferența de vârstă dintre ei era considerabilă, el fiind mai mare decât ea cu cel puțin douăzeci și cinci, dacă nu chiar treizeci de ani. N-am idee de unde se trage această doamnă și nici nu știu nimic despre familia ei. Un lucru, însă, ți-l pot spune cu certitudine.

Tobias era numai ochi și urechi.

— La moartea lui Fielding Dove, continuă Crackenbume pe un ton sigur, Joan Dove a moștenit toată averea lui impresionantă, așa că acum este o femeie bogată.

— Bogăția atrage după sine puterea.

— Așa e. Or, cu cât cineva e mai bogat și mai puternic, cu atât se simte mai tentat să facă orice, cu condiția ca secretele lui Sil nu fie niciodată descoperite.

Continua să plouă torențial când trăsura elegantă s-a oprit pe Claremont Lane, la numărul șapte. Strecurându-și privirea printre perdele, Lavinia a văzut cum un servitor voinic, într-o livrea verde frumoasă, a sărit jos să deschidă portiera, ținând o umbrelă deschisă în mână.

Un voal gros ascundea trăsăturile femeii care a coborât din vehicul, dar Lavinia știa că numai o singură doamnă din cercul ei de cunoștințe și-ar fi putut permite un echipaj atât de scump și, de asemenea, ar avea motive să iasă din casă pe o vreme atât de urâtă.

Ducând în mână un pachet învelit într-o bucată de pânză, Joan Dove a urcat repede treptele.

În ciuda umbrelei pe care i-o ținuse majordomul, cizmulițele de piele ale lui Joan și poalele pelerinei ei elegante erau ude atunci când a fost poftită, după câteva minute, în salonașul confortabil și intim. Lavinia s-a grăbit să îi ofere un fotoliu lângă șemineu, instalându-se și ea pe cel din fața musafirei.

— Doamnă Chilton, adu te rog niște ceai, ordonă ea, pe un ton voit dezinvolt, ca și cum asemenea oaspeți distinși veneau zilnic pe Claremont Lane. Știi, din acela nou și de calitate.

— Numaidecât, conită, răspunse doamna Chilton, impresionată, gata să se împiedice din cauza grabei cu care făcuse reverența, înainte de a părăsi încăperea.

Întorcându-se spre Joan, Lavinia încercă să găsească o remarcă potrivită momentului:

— S-ar părea că ploile nu vor înceta prea curând, zise ea, înroșindu-se imediat de ineptia pe care o debitase. Nu așa impresionezi pe un posibil client, se dojeni ea, în gând.

— Într-adevăr, spuse Joan, ridicându-și voalul de pe față cu vârful degetelor înmănușate.

La vederea chipului palid și a privirii ei speriate, Laviniei i-au pierit de pe limbă toate remarcile despre vremea urâtă pe

care ar fi putut să le mai facă. Alarmată, se ridică brusc și luă clopoțelul de pe polița de deasupra căminului.

— Doamnă, te simți bine? Vrei să ți se aducă niște săruri?

— N-ar avea nici un efect asupra mea, răspunse Joan, cu o voce uimitor de calmă, în ciuda groazei care i se citea în priviri. Sper, însă, să mă poți ajuta dumneata, doamnă Lake.

— Ce-i chestia asta? întrebă Lavinia, așezându-se la loc pe scaun. Ce s-a mai întâmplat de când am stat noi de vorbă?

— Am găsit coletul ăsta în fața ușii acum un ceas, zise Joan, desfăcând pachetul pătrat cu care venise.

Sub bucata de pânză se afla o mică sculptură din ceară, introdusă într-o cutie de lemn cu latura de vreo treizeci de centimetri. Fără nici un cuvânt, Lavinia se ridică din nou în picioare și luă sculptura din mâinile lui Joan. Apoi, se duse la fereastră cu această mică operă de artă din ceară, unde lumina era mai bună, ca să studieze cu atenție toate detaliile sculpturii.

Punctul central al lucrării îl constituia silueta modelată în ceară a unei femei, îmbrăcată cu o rochie verde frumos reprezentată. Femeia zăcea pe podeaua camerei, cu spatele la privitor. Corsajul rochiei cu talie înaltă avea un decolteu foarte adânc între omoplați. Tivul rochiei era împodobit cu mai multe rânduri de mici ghirlande și trandafirași. Ce i-a atras însă atenția Laviniei, a fost culoarea șuvițelor de păr natural prinse pe capul miciei sculpturi. Fire de păr blond-argintiu, exact ca al lui Joan, își spuse Lavinia.

— Este o lucrare bine executată, dar nu înțeleg de ce ai venit cu ea la mine.

— Uită-te mai bine la imaginea femeii, spuse Joan, cu mâinile strâns încleștate în poală. Vezi roșul acela pe podeaua de sub ea?

— Mda, îți dă senzația că zace pe o eșarfa purpurie sau poate pe o bucată de mătase roșie... Doamne Sfinte, încheie Lavinia, sesizând în cele din urmă care era de fapt realitatea.

— Da, spuse Joan. Sub femeie e o pată de vopsea roșie menită să sugereze ideea de sânge, desigur. Așadar, este înfățișată o scenă de omor.

Lăsând în jos sculptura aceea oribilă, Lavinia își pironi privirea asupra lui Joan.

— Da, se sugerează că doamna din lucrarea asta în ceară ai fi chiar dumneata, spuse ea. E vorba de o amenințare cu moartea.

— Așa cred și eu, zise Joan, uitându-se la sculptura din mâinile Laviniei. Rochia asta verde seamănă leit du aceea pe care am purtat-o la logodna fiicei mele.

— Ai mai îmbrăcat-o și în alte ocazii? întrebă Lavinia, foarte concentrată.

— Nu, a fost făcută special pentru acel eveniment. De atunci, n-am mai avut niciodată prilejul s-o port.

— E cert că autorul sculpturii a văzut rochia, zise Lavinia, studiind mai bine figurina de ceară. Câți oameni au participat la balul de logodnă al fiicei dumitale?

— Hm, din nefericire, pe lista invitaților au figurat peste trei sute de nume.

— Oh, Doamne! Prin urmare, o listă lungă de suspecți.

— Da. Slavă Cerului că fiica mea e plecată pentru o lună. S-ar fi necăjit foarte tare dacă ar fi văzut chestia asta. Încă nu și-a revenit după șocul provocat de moartea tatălui ei.

— Dar unde e acum?

— Maryanne e în vizită la niște rude de-ale logodnicului ei, care au un domeniu în Yorkshire. Vreau ca problema asta să se rezolve înainte de întoarcerea ei la Londra. Pot să mă bizui pe dumneata că vei începe imediat investigațiile?

Trebuie să fii foarte atent când ai de-a face cu persoane de vază, își spuse Lavinia. Chiar dacă au posibilitatea să achite onorariul care ți se cuvine, s-ar putea să nu le placă acest lucru.

— Ești de acord să-mi răsplătești efortul de a descoperi identitatea persoanei care ți-a trimis sculptura asta? întrebă ea cu prudență.

— Păi, de ce aș mai fi venit aici?

— Da, bineînțeles.

Persoanele cu vază pot fi, de asemenea, extrem de brutale și pretențioase, reflectă ea.

— Doamnă Lake, mi-ai spus că ești deja implicată într-o anchetă legată de această problemă. Din conversația pe care am avut-o și ținând seama de ceea ce scrie pe cartea dumitale de vizită, am dedus că ești dispusă să accepți un onorariu de la mine. Oferta e încă valabilă?

— Da, se grăbi Lavinia să răspundă. Sigur că da. Aș fi încântată să primesc acest onorariu, doamnă Dove. Poate n-ar strica să discutăm și despre tarifele mele.

— Nu are nici un rost să intrăm în detalii. Nu-mi pasă cât o să-mi ceri pentru serviciile dumitale, dacă voi fi mulțumită de rezultat. După ce se termină ancheta, trimite-mi factura, oricât ar fi de încărcată. Fii sigură că îți vei primi banii, zise Joan, cu un surâs glacial. N-ai decât să întrebi toate persoanele care au afaceri cu mine sau pe toți furnizorii care aprovizionează reședința mea. Îți vor răspunde că își primesc întotdeauna banii la timp.

Nici n-ar fi greu să verific dacă spune adevărul, își spuse Lavinia. N-avea nici un rost să-și enerveze clienta cu detalii despre tarife.

— Bun, atunci, hai să ne apucăm de treabă, zise ea, dregându-și glasul. Trebuie să-ți pun câteva întrebări. Sper că n-o să ți se pară o imixtiune inutilă în viața dumitale particulară.

Auzind ușa de la intrare, Lavinia se opri brusc. Joan tresări și ea, privind speriată spre ușa de la salonaș.

— Am impresia că a mai venit un musafir. Te rog să nu divulgi nimănui scopul vizitei mele.

— Nu te necăji, doamnă Dove. Precis e nepoata mea, care a trecut pe la noua ei prietenă, Priscilla Wortham. Lady Wortham a invitat-o pe Emeline la ceai în această după-amiază. Ba a fost chiar atât de drăguță, încât a trimis trăsura s-o ia de-acasă.

Sper să nu i se pară că mă laud prea mult, se gândi Lavinia. Știa prea bine că o invitație din partea lui Lady Wortham nu

însemna mare lucru pentru o persoană care frecventa cercurile din înalta societate. Pentru Emeline, însă, invitația aceasta la ceai reprezenta o adevărată izbândă socială.

— Am înțeles, spuse Joan, fără să-și ia, însă, ochii de la ușă.

O voce bărbătească bine cunoscută răsună pe hol:

— Nu te mai deranja, doamnă Chilton, mă descurc și singur.

— Fir-ar să fie, bombăni Lavinia. Ca de obicei, iar a picat ca musca-n lapte.

— Cine e? întrebă Joan, uitându-se fix la ea.

Ușa salonașului se deschise și înăuntru păși Tobias, care se opri locului văzând-o pe Joan Dove, apoi se înclină surprinzător de grațios în fața acesteia.

— Doamnelor, rosti el, arcuind o sprinceană, cu ochii la Lavinia. Văd că ai făcut progrese în lipsa mea, doamnă Lake. Excelent.

— Cine este acest domn? întrebă din nou Joan, pe un ton tăios.

— Doamnă Dove, dă-mi voie să ți-l prezint pe asociatul meu, spuse Lavinia, uitându-se urât la Tobias.

— N-ai pomenit nimic despre existența unui asociat.

— Urma să ajung și la acest aspect, spuse Lavinia împăciuitoare. El este domnul Tobias March, care mă asistă în investigațiile pe care le întreprind.

— De fapt, doamna Lake mă asistă pe mine, interveni Tobias, uitându-se cu subînțeleles la Lavinia.

— Nu mai înțeleg nimic, zise Joan, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— De fapt, e foarte simplu, spuse Lavinia, întorcându-se intenționat cu spatele la Tobias. Domnul March și cu mine suntem asociați în această anchetă. Pentru dumneata e chiar un chilipir, în calitate de clientă a mea, vei beneficia de serviciile amândurora, dar fără costuri suplimentare.

— Doi la un preț valabil pentru unul, preciză și Tobias, dornic să se facă util.

— Domnul March are oarecare experiență în lucrurile de acest gen, interveni iarăși Lavinia, cu un zâmbet pe care se străduia să-l facă foarte convingător. Te asigur că este un om extrem de discret.

— Mda, înțeleg, zise Joan, cu jumătate de gură. Nu părea întru totul mulțumită, dar știa că nici nu avea de ales. Foarte bine, atunci.

Întorcându-se spre Tobias, Lavinia îi puse în brațe sculptura din ceară.

— Doamna Dove a venit astăzi aici, fiindcă în urmă cu câteva ore a primit chestia asta. Crede că e vorba despre o amenințare cu moartea, iar eu i-am dat dreptate. Figurina poartă o îmbrăcăminte identică cu una dintre rochiile doamnei Dove și, după cum vezi, și părul este de aceeași culoare ca al ei.

— Ciudat, rosti Tobias, după ce studiase îndelung sculptura. De obicei, șantajistii te sperie cu dezvăluirea vreunui secret din trecut, dar nu-ți trimit amenințări cu moartea. N-are nici o logică să ucizi sursa ta de venit.

— Domnul March are dreptate, recunoscu Lavinia după câteva momente de tăcere, schimbând câteva priviri cu Joan.

— Da, așa e, zise și Joan, cu o expresie gânditoare.

În acel moment, Lavinia remarcă interesul cu care Joan îl studia pe Tobias.

— Pe de altă parte, spuse Tobias, lăsând jos cutia de lemn în care se afla lucrarea din ceară, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că acum avem de-a face cu un nou răufăcător, care a săvârșit deja o crimă. Ticălosul ăsta se gândește, probabil, că o amenințare cu moartea reprezintă o metodă mai eficientă de a-și convinge victimele să plătească prețul cerut.

Joan dădea aprobator din cap.

E timpul să preiau conducerea în afacerea asta, își spuse Lavinia. Prea se erijase în șef Tobias.

— Doamnă Dove, aş vrea să-ţi pun o întrebare foarte personală, zise ea, uitându-se la Joan.

— Te interesează să afli ce a găsit Holton Felix în jurnalul î acela de a ajuns să creadă că aş fi dispusă să plătesc ca să-i cumpăr tăcerea.

— Da, ar fi util să ne dai câteva detalii despre conţinutul acestei ameninţări.

Plimbându-şi privirea de la Tobias la Lavinia, Joan zise:

— O să fiu foarte concisă. M-am trezit singură pe lume la vârsta de optsprezece ani şi am fost nevoită să îmbrăţişez meseria de guvernantă. La vârsta de nouăsprezece ani, am făcut greşeala; de a-mi dăruii inima unui bărbat. Era vorba despre un vizitator frecvent al casei unde lucram. Credeam că sunt îndrăgostită de el şi îmi închipuiam că şi acesta nutrea aceleaşi sentimente pentru mine. Am fost atât de proastă, încât l-am lăsat să mă seducă.

— Înţeleg, rosti Lavinia încetişor.

— M-a adus la Londra şi m-a instalat într-un mic imobil. Totul a mers bine timp de câteva luni. În naivitatea mea, mă aşteptam să ne căsătorim, zise Joan, cu o grimasă. Am descoperit cât de mult mă înşelasem în clipa în care am aflat că omul acesta urma să se însoare cu o tânără bogată. Nu avusese niciodată intenţia de a mă lua pe mine de nevastă.

— Ce ticălos! remarcă Lavinia, cu pumnii încleşaţi.

— Aşa e. Dar povestea este foarte banală, de fapt. Până la urmă, fireşte, s-a descotorosit de mine. Rămăsesem fără nici un ban. A încetat să îmi mai achite chiria. Ştiam că va trebui să mă mut din casă până la sfârşitul lunii. Amantul meu nu-mi dăruise nimic în perioada cât fusesem împreună, aşa că nu aveam ce amaneta sau ce vinde. Niciodată nu-i cerusem altceva decât promisiuni. Nu mai puteam obţine nici vreun post de guvernantă, fiindcă nu aveam referinţele necesare.

— Şi ce-ai făcut atunci? întrebă Lavinia, încetişor.

— Mi-e greu să mă gândesc la asta acum, spuse Joan, ‘ privind spre fereastră, ca şi cum ar fi fascinat-o ploaia mocănească de afară. Ştiu că eram înfiorător de deprimată.

Timp de o săptămână, în fiecare seară, m-am dus la râu, cu gândul de a pune capăt coșmarului. Dar în fiecare noapte m-am întors acasă. Înainte de revărsatul zorilor. Probabil că mi-a lipsit curajul.

— Ba dimpotrivă, zise Lavinia cu fermitate, ai dat dovadă de o tărie remarcabilă rezistând atracției exercitate de apele râului. Când ești teribil de demoralizat, ai senzația că nu mai poți înfrunta o nouă zi, darămite o viață întreagă, spuse ea, simțind în acel moment privirile lui Tobias ațintite asupra ei.

— Într-o seară, reluă Joan, pironindu-și din nou ochii spre perdeaua de ploaie de afară, când mă întorceam de la râu, l-am găsit pe Fielding Dove, care mă aștepta în fața casei. Îl întâlnisem de câteva ori în perioada când fusesem încurcată cu amantul meu, însă nu-l cunoșteam prea bine. Mi-a dat de înțeles că voia să aibă o relație amoroasă cu mine. Mi-a zis că achitase chiria de la casă și că nu trebuia să îmi mai fac griji în această privință, adăugă Joan, cu un zâmbet strâmb. Am înțeles că intenționa să devină noul meu protector.

— Și ce-ai făcut? întrebă Lavinia.

— Nu-mi dau seama cum am reușit, dar brusc am devenit foarte mândră. I-am spus că nu voiam să ajung amanta nimănui, dar că i-aș rămâne îndatorată dacă mi-ar acorda un împrumut bănesc. I-am promis că îi voi restitui suma în cel mai scurt timp posibil. Spre uimirea mea, a încuviințat din cap și m-a întrebat cum intenționez să investesc aceste fonduri.

— Deci Dove ți-a oferit bani? întrebă Tobias, așezându-se pe un scaun, cu mișcări rigide.

— Da, admise Joan, cu un zâmbet ușor nostalgic. Mi-a dat și niște sfaturi privitoare la investițiile pe care le puteam face. Banii au fost folosiți pentru materializarea unui proiect de construcții recomandat de el. Pe durata cât s-au construit acele case și magazine, ne-am întâlnit și am stat de vorbă de multe ori. Am ajuns să-l consider pe Fielding prietenul meu. După câteva luni, proprietățile construite au fost vândute, iar eu am câpătat ceea ce pe atunci mi s-apărut o adevărată avere. I-am scris imediat lui Fielding, spunându-i că eram în măsură să-i restitui banii.

— Și el cum a reacționat? întrebă Lavinia.

— A venit la mine și m-a cerut de soție, spuse Joan, cu ochii umbriți de amintiri. Firește, eram deja foarte îndrăgostită de el. Am acceptat imediat propunerea lui.

Laviniei îi dăduseră lacrimile. Și-a tras nasul de câteva ori, în încercarea zadarnică de a-și stăvili plânsul. Tobias și Joan se uitau lung la ea.

— Iartă-mă, doamnă Dove, dar povestea dumitale este foarte înduioșătoare, zise Lavinia, trăgând o batistuță din buzunar și ștergându-și lacrimile cu ea.

După aceea, și-a suflat și nasul, cât mai discret cu putință. Când a lăsat în jos micul pătrat de în brodat, a observat că Tobias o studia cu o licărire batjocoritoare în priviri. Drept răspuns, a abordat și ea o mină dezgustată. Omul ăsta nu are nici un pic de sensibilitate, și-a spus Lavinia în sine sa. Dar nici nu știu de ce mă mai mir, fiindcă știam deja că așa e el, s-a mai dojenit ea singură. Mototolind batistuța, și-a băgat-o la loc în buzunar.

— Să înțeleg că Holton Felix te-a amenințat că va da în vileag legătura amoroasă pe care ai avut-o înainte de căsătorie?

După ce privi întâi în jos, spre mâini, Joan dădu aprobator din cap:

— Da.

— Ce creatură oribilă! remarcă Lavinia.

— Așa e, întări și Tobias.

Lavinia îi mai aruncă o privire muștrătoare, de care el nici nu se sinchisi.

— Să nu vă fie cu supărare, doamnă, dar eu nu văd cum o amenințare de acest fel ar fi putut declanșa un mare scandal, zise el. În fond, povestea aceea s-a încheiat în urmă cu peste douăzeci de ani.

— Fiica mea este logodită cu moștenitorul lui Colchester, domnule March, preciză ea, cu un aer crispat. Dacă ești cât de cât informat în privința acestei familii, știi probabil că bunica

lui, Lady Colchester, deține cea mai mare parte a averii. Este o persoană foarte exigentă. Cea mai mică aluzie la un posibil scandal ar fi suficientă pentru a-și împiedica nepotul de a contracta căsătoria.

— Nu mi-aș fi închipuit că un scandal atât de vechi și de neînsemnat, în fond, ar putea provoca atâtea neplăceri, comentă Tobias, ridicând din umeri.

— Eu sunt în măsură să apreciez mai bine despre ce riscuri este vorba aici, spuse Joan pe un ton egal. Soțul meu era încântat de înrudirea prin alianță cu familia Colchester. Nu voi uita niciodată fericirea ce i se citea în priviri atunci când a dansat cu Maryanne, la balul organizat cu prilejul logodnei ei. Cât despre fiica mea, ea este tare îndrăgostită. Nu vreau să existe nici un obstacol în calea acestei căsătorii, domnule March. M-ai înțeles?

Fără să-i lase răgazul de a răspunde, Lavinia se întoarse spre Tobias:

— Nu te oprește nimeni, domnule, să ai tot felul de îndoieli, dar ți-aș rămâne profund recunoscătoare dacă le-ai păstra pentru dumneata. Ce poți să știi despre alianțele matrimoniale realizate în asemenea cercuri înalte? Aici e în joc viitorul unei tinere. Or, mama ei are tot dreptul să-și ia anumite precauții.

— Da, firește, răspuse Tobias, zâmbind ironic. Iartă-mă, doamnă Dove. Doamna Lake are perfectă dreptate. Nu prea am experiență în privința alianțelor matrimoniale realizate în... ăăă... cercuri înalte.

Spre surprinderea Laviniei, Joan chiar zâmbea.

— Înțeleg, murmură Joan.

— Te asigur însă că, deși domnul March nu se învârte în cercuri selecte, este capabil să-și desfășoare activitatea de investigații, se grăbi Lavinia să intervină, privindu-l pe Tobias cu subînțeles. Nu-i așa, domnule?!

— De obicei, reușesc să aflu ceea ce trebuie să știu, confirmă Tobias.

— Fii liniștită! Vom începe imediat investigațiile, zise Lavinia, întorcându-se spre Joan.

— De unde v-ați propus să începeți? întrebă aceasta privind-o cu o curiozitate sinceră.

Ridicându-se în picioare, Lavinia se duse spre masă, unde Tobias pusese lucrarea din ceară, care sugera amenințarea cu moartea. Examinând-o din nou cu atenție, până în cele mai mici detalii, remarcă cu voce tare:

— Clar, asta nu e opera unui amator. Cred că, pentru început, ar trebui să cerem sfatul unor sculptori în ceară. De regulă, fiecare artist are un stil și o metodă proprii. Cu un pic de noroc, poate găsim pe cineva în măsură să ne spună ceva despre elementele unice ale acestei sculpturi.

— Nu e o idee prea rea, remarcă Tobias, fără a-și ascunde surprinderea.

Lavinia și-a încleștat maxilarele cu îndârjire, preferind să nu mai facă nici un comentariu.

— Și cum veți afla numele acestor sculptori în ceară? întrebă Joan, fără să dea nici o atenție insinuărilor pe care și le făceau cei doi.

Plimbându-și degetul încet de-a lungul cutiei în care se afla sculptura, Lavinia spuse:

— Îi voi cere sfatul nepoatei mele în această privință. De când ne-am întors la Londra, Emeline a vizitat nenumărate muzee și galerii de tot felul. Precis știe locurile unde sunt expuse sculpturi în ceară.

— Excelent, zise Joan, ridicându-se cu grație și punându-și mânușile. Acum, vă las. Doar dacă nu mai aveți să-mi puneți o întrebare?

— Doar una, interveni Lavinia, făcându-și curaj. Sper să nu ți se pară o obrăznicie.

— Zău așa, doamnă Lake, răspunse Joan cu un aer amuzat, nu-mi pot imagina o întrebare mai îndrăzneată decât cea referitoare la motivul șantajului la care sunt supusă.

— În ultima vreme, nepoata mea a primit câteva invitații, mulțumită lui Lady Wortham. Însă Emeline are nevoie de niște rochii noi pentru a putea ieși în lume împreună cu Priscilla. Mă

întrebam dacă vei fi atât de amabilă încât să-mi dai și mie numele croitoresei dumitale.

Era sigură că Tobias ridicase ochii spre tavan, cu un aer exasperat, abținându-se însă de la orice comentariu.

— La Madame Francesca e foarte scump, remarcă Joan, privind-o pe Lavinia cu un aer gânditor.

— În fine, nu contează. Am de gând să finanțez măcar vreo două toalete.

— Din păcate, trebuie să te informez că nu primește clienți noi decât pe bază de recomandare.

Lavinia avea aerul că i se înecaseră toate corăbiile.

— Am înțeles, mormăi ea.

— Îmi va face mare plăcere să te recomand la Madame Francesca, spuse Joan îndreptându-se spre ușă.

La scurt timp după aceea, i-au arătat Emelinei mica sculptură de ceară prevestitoare de rele.

— În locul vostru, aș începe cu doamna Vaughn de pe Half Crescent Lane, spuse Emeline, cercetând sculptura cu un aer tulburat. Ea e cea mai bună sculptoriță în ceară din Londra.

— N-am auzit în viața mea de ea, spuse Lavinia.

— Poate fiindcă nu primește prea multe comenzi.

— Și de ce nu primește? întrebă Tobias.

— O să înțelegeți singuri când îi veți vedea creațiile, spuse Emeline, ridicând privirea de la lucrarea în ceară.

— Te felicit pentru că ai făcut rost de o clientă care să-ți achite cheltuielile în toată povestea asta, spuse Tobias, tolănit în trăsură. E plăcut, întotdeauna, să știi că ai cui trimite factura după ce termini investigațiile.

— Era cât pe aci s-o pierd din cauza dumitale, i-o trânti Lavinia înfrigurată, înfășurându-se mai bine în pelerina de stofă. Să fi vrut, cred, și tot nu puteai fi mai bătăran.

— Măcar nu m-am apucat să o întreb cum o cheamă pe croitoreasa ei, zise el, zâmbind vag.

Lavinia preferă să nu facă nici un comentariu, mulțumindu-se să privească fix pe geamul trăsurii.

În acea zi, Londra te ducea cu gândul la un tablou în mii de nuanțe de gri. Pietrele de caldarâm ude licăreau sub cerul înnorat.

Din cauza ploii, nu era aproape nimeni pe străzi. Cei care înfruntau vremea urâtă se refugiau în trăsurii sau alergau pe trotuare din ușă în ușă. Vizitiii ședeau ghemuiți pe capră, înfolfiți în paltoanele lor groase și cu căciulile trase bine peste urechi.

— Vrei să-ți dau un sfat? întrebă Tobias, cu blândețe.

— Dumneata?! Nu țin neapărat.

— Oricum, îți voi spune câteva vorbe înțelepte, de care ar fi bine să ții seama dacă te hotărăști să îmbrățișezi noua carieră.

Fără nici un chef, Lavinia își întoarse privirea de la strada mohorâtă pe care mergeau. Să nu uităm că e as în meseria asta, își zise ea, în gând.

— Ce sfat ai pentru mine, domnule?

— Nu cred că e cazul să plângi când clientul îți povestește despre necazurile lui. În felul acesta îi lași impresia că vei crede orice îți spune. Din experiență știi că toți clienții au tendința de a minți. Nu are nici un rost să-i mai încurajezi și dumneata plângându-le pe umăr.

— Adică, după părerea dumitale doamna Dove ne-a mințit? se miră ea, cu ochii holbați.

— Clienții mint întotdeauna, zise el, ridicând din umeri. Dacă vei persevera suficient de mult în această profesie, vei învăța curând acest adevăr simplu.

— Nu cred în ruptul capului că doamna Dove a născocit povestea asta, zise Lavinia, încleștându-și degetele pe poalele pelerinei.

— De unde știi că n-a făcut-o, totuși?

— Sunt înzestrată cu intuiție, răspunse ea, împingându-și bărbia înainte.

Bine, te cred pe cuvânt.

Nu scapă nici o ocazie să mă scoate din sărite, își zise Lavinia.

— Permite-mi să-ți spun, domnule, că părinții mei practicau amândoi mesmerismul. Așa că am devenit asistenta lor de la o vârstă foarte fragedă. După moartea lor, am continuat să îmi câștig existența o vreme elaborând scheme terapeutice. Intuiția este o cerință fundamentală a succesului în acest domeniu. Iar tata mi-a spus în nenumărate ocazii că natura a fost generoasă cu mine.

— Fir-ar să fie. M-am pricopsit cu o parteneră care practică magnetismul animal. Cu ce-am greșit să fiu pedepsit așa?!

— Mă bucur că te amuzi, domnule, spuse ea cu un surâs anemic. Dar asta nu schimbă faptul că eu cred în povestea doamnei Dove. Oricum, cea mai mare parte din ea, adăugă Lavinia după o scurtă pauză.

— Admit că nu a născocit chiar totul, spuse Tobias, ridicând din umeri. O bănuiesc suficient de deșteaptă încât să-și dea seama de faptul că, împletind realitatea cu ficțiunea, povestea devine și mai plauzibilă.

— Ești foarte cinic, domnule March.

— În meseria aceasta e un atu foarte important.

— Un lucru este sigur, spuse Lavinia, mijind ochii. Nu amintit când a vorbit despre dragostea pe care i-a purtat-o soțului răposat.

— Dacă o să practici mai multă vreme această meserie, o să afli până la urmă că toți clienții mint când vine vorba despre dragoste.

Lavinia n-a mai apucat să îi răspundă, fiindcă birja s-a oprit cu o hurducătură zdravănă. Tobias a deschis portiera, pregătindu-se să coboare. Se mișcă destul. De greoi, de parcă are dureri, remarcă Lavinia, în sinea sa. În momentul în care s-a întors, însă, și i-a întins mâna să coboare, chipul lui era deja o mască inexpressivă.

Simțind forța mâinii lui, Lavinia s-a înfiorat ușor. I-a permis să o împingă în interiorul unei arcade de poartă „în timp ce, încercând să mascheze reacția ei de împotrivire involuntară, se prefăcea că studia cu interes împrejurimile.

Half Crescent Lane era un pasaj întortocheat, șerpuind printr-un fel de vale întunecoasă și îngustă, formată între zidurile de piatră amenințătoare. Probabil că soarele nu pătrundea niciodată aici, însă pe o vreme atât de mohorâtă atmosfera era de-a dreptul sumbră.

Tobias a bătut insistent la ușă. Dinăuntru s-au auzit niște pași. După câteva clipe, și-a făcut apariția o menajeră bătrână, care s-a uitat chiorâș la Tobias.

— Ce vrei? se interesă ea, aproape țipând, cum fac oamenii care nu aud bine.

Tresărind, Tobias a făcut un pas înapoi.

— Dorim să stăm de vorbă cu doamna Vaughn.

— Cu cine?! strigă menajera, ducându-și mâna pâlnie la ureche.

— O căutăm pe sculptorița în ceară, spuse Lavinia, articulând cu grijă fiecare cuvânt.

— Trebe să cumpărați un bilet, îi anunță menajera pe un ton strident. Doamna Vaughn nu mai dă voie la nimeni în galerie dacă nu are bilet. Prea mulți profită, să știți. Pretind că vor să-i comande o lucrare, dar, după ce ajung înăuntru, se uită pe îndelete la sculpturile ei și pe urmă pleacă.

— Noi n-am venit să vedem lucrările ei în ceară, strigă Lavinia, ca să se facă auzită. Vrem să discutăm cu ea despre altă chestiune.

— Las' că scuze de-astea am auzit eu cu ghiotura, dar cu mine nu ține figura, să știți. Nimeni nu intră aici fără bilet.

— Prea bine, zise Tobias, punând câteva monede în mâna femeii. Banii ăștia ajung pentru două bilete?

— Ajung, domnule, răspunse menajera, zgâindu-se la monede. Ajung, repetă ea, trăgându-se înapoi.

În acel moment, Lavinia păși în holul mic și slab luminat Tobias intră imediat după ea. Când ușa se închise în urma lor, întunericul dinăuntru deveni de nepătruns.

— Veniți pe-aici, vă rog, li se adresă menajera luând-o înainte pe coridorul întunecos.

Lavinia întoarse capul spre Tobias. Acesta flutură discret mâna, făcându-i semn s-o ia înainte. Fără să scoată un cuvânt, au urmat-o amândoi pe menajeră. Ajunsă în capătul coridorului, cu un gest teatral femeia a deschis o ușă masivă.

— Intrați aici, strigă ea. În câteva clipe o să vină și doamna Vaughn.

— Mulțumesc, zise Lavinia, pășind în încăperea prost luminată, dar se opri brusc când văzu că înăuntru se mai aflau deja câteva persoane. Nu știam că doamna Vaughn are musafiri.

În loc de răspuns, menajera ieși trântind ușa și îi lăsă pe Tobias și Lavinia în camera plină de lume.

La cele două ferestre înguste atârnavă niște draperii grele, care opreau puțină lumină ce s-ar mai fi putut strecura de afară. Singura iluminare provenea de la două luminări subțiri de ceară, fixate în sfeșnicul frumos ornamentat, care era așezat sus, pe pian. Senzația generală de răceală era accentuată și mai mult de umbrele dense din jurul oaspeților strânși acolo, mai ales că în cămin nu ardea focul.

Ceilalți musafiri stăteau în picioare sau așezați, în diferite poziții. Un bărbat care purta o lavalieră legată elegant citea într-un jilț, deși nu avea lângă el nici o lumânare care să lumineze pagina.

O femeie durdulie îmbrăcată cu o rochie cu mâneci lungi, ornată cu niște volane albe din dantelă apretată, era așezată pe băncuța de la pian. Ținea degetele deasupra clapelor, de parcă tocmai ar fi terminat de cântat ceva ori s-ar fi pregătit să continue o melodie.

Lângă șemineul rece ședea un bărbat care ținea în mână un pahar pe jumătate plin cu coniac. Alături de el, alți doi domni jucau șah.

Un fel de încremenire stranie învăluia încăperea aceea lungă și îngustă. Nimeni nu a întors capul să se uite la noii veniți. Nimeni nu s-a mișcat. Pianul continua să rămână mut. Aveai senzația că toți cei din cameră rămăseseră împietriți pe veci în pozițiile în care fuseseră surprinși în timpul unei reuniuni mondene.

— Dumnezeule! șopti Lavinia.

Trecând pe lângă ea, Tobias se îndreptă spre jucătorii de șah care n-aveau să mai termine niciodată partida începută.

— Uluitor! zise el. Am mai văzut lucrări în ceară, dar niciodată ceva mai veridic decât acestea.

Lavinia se îndreptă încetșor spre figurina din ceară care citea din cârtică. Capul din ceară era înclinat sub un unghi optim, iar ochii de sticlă păreau să urmărească cu atenție cuvintele tipărite: pe pagină. Femeia era ușor încruntată, iar pe mâinile cu vene proeminente se zăreau mici firicele de păr.

— Te-aștepți parcă să vorbească sau să se miște, murmură Lavinia. Pe cuvânt dacă nu se observă o ușoară tentă albăstruie a venelor. Și uită-te un pic la forma obrazilor. Extraordinar, nu-i așa?

— Nepoata ta ne-a spus că majoritatea artiștilor care lucrează în ceară folosesc veșminte, bijuterii și alte accesorii pentru a-i da privitorului impresia că are în fața ochilor o ființă vie, remarcă Tobias, îndreptându-se spre o femeie îmbrăcată cu o rochie elegantă. Degetele figurinei de ceară se jucau nonșalant cu un evantai. Ai fi zis că zâmbește sfioasă. Oricum, doamna Vaughn e maestră în meseria ei, o artistă care nu are nevoie să recurgă la tot felul de trucuri. Aceste statuete sunt splendid modelate.

Figura cu șorț și bonetă, care ședea la pian, se înclină din talie.

— Vă mulțumesc, domnule, zise ea, chicotind amuzată.

În acel moment, Lavinia își înăbuși un țipăt de spaimă și făcu un pas înapoi, nimerind lângă un dandi care se uita încruntat la ea prin lentilele ochelarilor. Speriată, fu cât pe-aci să scape pe jos pachetul cu care venise. Până la urmă, și-a recăpătat

stăpânirea de sine, simțindu-se de-a dreptul ridicolă, și, în timp ce își aranja mai bine poalele pelerinei, arboră un zâmbet politic.

— Sunteți doamna Vaughn, presupun?! exclamă ea, pe un ton vioi.

— Ați ghicit.

— Eu sunt doamna Lake, iar dumnealui este domnul March.

Doamna Vaughn se ridică de la pian. Când zâmbea, ca acum, făcea gropițe în obraji.

— Bun venit în sala mea de expoziție. Vă poftesc să priviți pe îndelete statuetele mele.

— Felicitările mele, doamnă, zise Tobias, înclinând capul. Aveți aici o colecție impresionantă.

— Admirația dumneavoastră mă măgulește în mod deosebit, domnule, zise doamna Vaughn. Însă am impresia că doamna Lake e ceva mai rezervată în aprecieri, remarcă ea, cu o licărire de amuzament în priviri.

— Ba nicidecum, se grăbi Lavinia să o contrazică. Arta dumneavoastră mi-a făcut o impresie... neașteptată. Uluitoare, aș putea spune. Ai senzația că această cameră e plină de oameni care sunt... în fine... ăăă...

— Oameni care nu sunt nici pe deplin vii, dar nici pe deplin morți... Asta voiăți să spuneți?

— Măiestria dumneavoastră este extrem de impresionantă, rosti Lavinia, cu un surâs anemic.

— Vă mulțumesc, doamnă Lake. Dar, din câte observ eu, faceți parte din categoria persoanelor care nu se simt prea bine în prezența operelor mele de artă.

— Oh, nu, nu-i adevărat. Dar aceste statuete par atât de Cadaverice ar fi fost un cuvânt mai potrivit, se corectă ea în gând. Dar nu voia să pară prea critică. La urma urmei, femeia aceasta era un artist plastic desăvârșit. Or, toată lumea știe cât de excentrici și capricioși sunt în general artiștii.

Din nou gropițe în obrajii doamnei Vaughn, care spuse, fluturând liniștitor din mână:

— Nu vă faceți probleme că m-ați putea jigni, doamnă Lake. Știu foarte bine că operele mele n-au cum să fie pe placul tuturor.

— Sunt deosebit de interesante, asta e cert, spuse Tobias.

— Oricum, am senzația că nu vă propuneți să-mi comandați un portret de familie.

— Sunteți o femeie foarte perspicace, doamnă Vaughn, remarcă Tobias, studiind gâtul modelat cu eleganță al doamnei cu evantai. Poate de aceea figurinele dumneavoastră par atât de veridice.

— Mă mândresc, într-adevăr, cu capacitatea de a desluși adevărul care se ascunde dincolo de aparențe, spuse doamna Vaughn, chicotind amuzată. Aveți perfectă dreptate – această abilitate este esențială pentru realizarea unui portret după toate regulile artei. Însă intuiția aceasta, care te ajută să descifrezi tainele ascunse, nu este suficientă pentru a da viață unei statui. E nevoie de multă muncă minuțioasă. Micile riduri de la colțul ochilor. Plasarea corectă a venelor, astfel încât să dea senzația că pulsează de viață. Lucruri de acest gen.

— Înțeleg, spuse Tobias, dând din cap.

Gândindu-se la puzderia de detalii fine din lucrarea în ceară pe care o strângea la piept, Lavinia încremeni de spaimă. Dacă soarta îi dusesese chiar la ucigaș? În momentul acela, Lavinia ridică privirea spre Tobias, care, văzând-o, scutură ușor din cap.

Trăgând adânc aer în piept, Lavinia încercă să se calmeze. Tobias avea dreptate, firește. Coincidența ar fi fost prea mare să fi nimerit chiar la ucigașă, tocmai când căutau răspunsuri în legătură cu amenințarea cu moartea trimisă de aceasta. Dar, pe de altă parte, câți artiști renumiți care lucrau în ceară existau la Londra? Fără nici un fel de ezitare, Emeline o plasase pe doamna Vaughn în capul listei celor mai talentați artiști din acest domeniu.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, doamna Vaughn se uită la Lavinia, zâmbind cu subînțele. Aceasta încerca să-și alunge senzația de neliniște și disconfort care o domina. Ce naiba se întâmplă cu mine? se întreba ea. Trebuia să gândească logic. Cum să ți-o imaginezi pe femeia aceasta mignonă și veselă în postura de criminală?

— Am venit astăzi aici, doamnă Vaughn, pentru a vă cere opinia exact în această privință, spuse Lavinia.

— E vorba despre detaliile artistice? întrebă doamna Vaughn, radiind de încântare. Ce interesant! Nu există subiect de discuție care să îmi facă mai multă plăcere decât arta mea.

— V-am fi foarte recunoscători dacă ați avea amabilitatea să analizați această lucrare în ceară, spuse ea, așezând pachetul pe o masă, și să ne spuneți ce știți despre artistul care a creat-o.

— Lucrarea nu e semnată? întrebă doamna Vaughn, apropiindu-se de masă. Ce ciudat!

— Când o să vedeți statueta, veți înțelege de ce artistul nu și-a pus semnătura pe lucrare, spuse Tobias, pe un ton sec.

În acel moment, Lavinia desfăcu sfoara, iar bucata de țesătură căzu deoparte, dezvăluind scena sinistră de dedesubt.

— Oh! exclamă doamna Vaughn, scoțând din buzunarul de la șorț niște ochelari de argint, pe care și-i puse pe nas. Nu putea să-și ia ochii de la sculptură.

Fruntea i se încrêțise din cauza tulburării. Luând statueta, o așeză pe pian. Lavinia veni după ea. Stătea în picioare în spatele doamnei Vaughn, privind cum luminările subțiri din sfeșnic aruncau o lumină ciudată asupra sălii de bal în miniatură și a moartei în rochie verde.

— Să înțeleg că aceasta nu reprezintă ilustrarea unei scene dintr-o piesă de teatru sau dintr-un roman? întrebă doamna Vaughn, fără să-și ia ochii de la sculptura din ceară.

— Deducția dumneavoastră e corectă, spuse Tobias, venind și el lângă Lavinia. Noi suntem convinși că sculptura aceasta sugerează o amenințare. Și am vrea să-l găsim pe artistul care a executat lucrarea.

— Așa-vasăzică, șopti doamna Vaughn. Așa-vasăzică. Sigur că e de înțeles dorința dumneavoastră. Există mult spirit malefic în această mică sculptură. O furie imensă. O ură nestăpânită. Dumneavoastră v-a fost trimisă, doamnă Lake? Nu, așa ceva e exclus. Părul e blond, pe punctul de a deveni argintiu. Dumneavoastră sunteți mai tânără și aveți părul roșu, nu-i așa?!

— Da, e foarte roșu, spuse Tobias, privind-o enigmatic pe Lavinia.

— Părerile personale nu au nici un rost aici, domnule, replică Lavinia, pe un ton înțepat.

— A fost o simplă remarcă.

Ba e mai mult decât o remarcă, își zise Lavinia în gând. Se întreba dacă nu cumva Tobias făcea parte din categoria bărbaților care detestă roșcatele. Poate că dădea crezare tuturor acelor prostii potrivit cărora femeile cu părul roșu sunt temperamentale și dificile.

— Cum a ajuns în mâinile dumneavoastră această mică sculptură? întrebă doamna Vaughn, ridicând privirea.

— O cunoștință de-a noastră a găsit-o pe treptele de la intrare, spuse Tobias.

— Ce ciudat! remarcă doamna Vaughn, continuând apoi, după o scurtă ezitare. În ciuda aerului său lugubru, trebuie să recunosc că această lucrare este foarte frumos modelată.

— Ați mai văzut o execuție artistică de o asemenea calitate?

— Vreți să spuneți în afară de a mea? Nu, răspunse doamna Vaughn, scoțându-și ochelarii. Și nu ocolesc niciodată galeriile și expozițiile concurenților mei. Este exclus să nu fi remarcat o asemenea măiestrie artistică.

— Să tragem concluzia că. Acest artist nu expune în public? întrebă Tobias.

— Eu n-aș face, o asemenea deducție, domnule, spuse doamna Vaughn, încruntându-se. E imposibil ca un artist înzestrat cu un astfel de talent să nu dorească să își expună

opera. Artiștii simt nevoia să își arate lucrările și să fie apreciați.

— Nici n-ar avea din ce trăi dacă n-ar proceda așa, remarcă și Lavinia.

— Nu-i vorba numai de bani, doamnă Lake, o corectă doamna Vaughn, scuturând cu hotărâre din cap. În cazul în care artistul e bogat, nici nu se sinchisește de acești bani.

— Înțeleg, răspuse Lavinia, privind spre cea mai apropiată figurină de ceară.

— În fapt, nu există prea mulți artiști mari care lucrează în ceară, continuă doamna Vaughn. Din păcate, dexteritatea modelării în ceară începe să cam decadă de la standardul de artă adevărată la un fel de amuzament, pe gustul școlarilor avizi de sânge și al flăcăilor ucenici. S-a ajuns în această situație din cauza celor întâmplate în Franța – toate măștile acelea de ceară pe Care Madame Tussaud a fost obligată să le execute după ce ghilotina și-a făcut treaba. Astfel, publicul a devenit receptiv la arta care produce fiori de groază privitorului.

De parcă arta ei nu te-ar umple, la rândul său, de spaimă, se gândea Lavinia.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru opiniile dumneavoastră cu privire la această lucrare în ceară, zise Lavinia, luând sculptura și începând să o împacheteze. Speram să ne fi putut da, totuși, și niște indicii. Se pare, însă, că va trebui să abordăm altfel problema.

— Fiți cu mare băgare de seamă, îi sfătui doamna Vaughn; care își pierduse mult din veselia inițială.

— Ce vreți Să insinuați, doamnă? se interesă Tobias, cu un fel de curiozitate temperată.

— Autorul acestei sculpturi a avut clar intenția de a sădi teroarea în sufletul ființei dare a primit-o, spuse doamna Vaughn, uitându-se la Lavinia, care înnodea bine sfoara.

Amintindu-și de spaima cumplită pe care o deslușise în privirile doamnei Dove, Lavinia zise:

— Dacă acesta a fost scopul urmărit de artist, vă asigur că și l-a atins.

— Regret că nu vă pot spune numele artistului care a realizat această lucrare, zise doamna Vaughn, ținând buzele. Cred, însă, că aveți de-a face cu un om care arde de nerăbdare să se răzbune sau, poate, să aplice o pedeapsă. Din experiență, știu că doar un singur sentiment se poate preschimba într-o ură atât de neîmpăcată.

— La ce vă referiți, doamnă Vaughn? întrebă Lavinia, care încremenise locului.

— La dragoste, spuse doamna Vaughn, zâmbind din nou. În ochi îi reveniseră licăririle de veselie. De fapt, nu există sentiment mai periculos decât dragostea.

Sigur, toată lumea a ajuns să aibă păreri în materie de dragoste, își zise Lavinia în gând.

— Nu știu cum te simți dumneata, domnule March, declară Lavinia ceva mai târziu, intrând în biroul ei, însă eu, una, aș avea nevoie de ceva leacuri, ca să-mi calmez nervii. Am rămas cu o senzație tare neplăcută după întâlnirea cu doamna Vaughn și colecția ei de lucrări în ceară.

Închizând ușa cu un gest hotărât, Tobias se uită atent la Lavinia:

— De data asta măcar, doamnă Lake, suntem perfect de acord.

— Nu cred că un ceai fierbinte ar avea vreun efect în cazul de față. E nevoie de un tonic mai puternic.

Și traversând încăperea, deschise un scrin de stejar în care se afla un clondir din sticlă fațetată aproape plin.

— Avem noroc, zise ea. Cred că am găsit remediul ideal pentru răul de care suferim. Dacă vrei să te ocupi dumneata de foc, domnule, eu am să tom în pahare.

— Mulțumesc, zise Tobias, ducându-se spre cămin, unde, cu mișcări rigide, se lăsă jos pe un genunchi.

Chipul îi era răvășit de suferință. Ținând clondirul înclinat deasupra unui pahar, Lavinia îl întrebă, încruntată:

— Te-ai lovit la picior, domnule?

— Am călcat greșit, îi răspunse el, căznindu-se să aprindă vreascurile. Piciorul s-a vindecat frumos, însă, când e vreme rea, ca astăzi, devin conștient de greșeala mea.

— Greșeală?!

— Te rog să nu-ți faci nici o problemă, doamnă Lake, spuse el, terminând de aprins focul.

Prinzându-se, apoi, cu mâna de polița de deasupra căminului, se ridică în picioare. Când se întoarse spre ea, pe fața lui se așternuse o expresie impenetrabilă, dar nu lipsită de politețe.

— Nu e cazul să-ți faci griji, o asigură el.

Fără îndoială că Tobias nu voia să-i dea alte explicații, considerând că starea piciorului lui nu era nicidecum treaba ei. Mai mult chiar, nici ea nu avea vreun motiv să simtă compasiune pentru Tobias March. Dar asta nu însemna că reușea să își înfrâneze neliniștea în privința lui.

Pesemne că Tobias deslușise ceva în ochii ei, fiindcă privirea i se înăspri, exprimând o ușoară agasare.

— Paharul ăsta de cherry va rezolva de minune problema.

— Nu văd, însă, de ce trebuie să te stropșești la mine, domnule, remarcă ea, turnând băutura cu gesturi bruște în cel de-al doilea pahar. Am vrut doar să fiu politicoasă.

— Fie vorba între noi, doamnă, amabilitățile astea nu-și au deloc rostul în cazul nostru. Nu uita că suntem parteneri de afaceri.

— Există cumva vreo lege în meseria de detectiv particular, spuse ea, întinzându-i un pahar, care le interzice partenerilor să se poarte civilizată unul cu celălalt?

— Da, răspunse el, dând pe gât, dintr-o singură înghițitură, tot conținutul paharului. Am inventat-o eu acum.

— Mda, am înțeles.

Lavinia sorbi cu nesaț din pahar. Tăria băuturii îi făcea bine, ridicându-i moralul și înviorându-o. Treaba lui, își spuse ea. Dacă n-are chef de politețuri, n-am de gând să-l sâcâi cu

chestii de-astea! Îndreptându-se spre unul dintre fotoliile din fața focului, se așeză cu un oftat de satisfacție. Îi intrase umezeala în oase de când plecase de la doamna Vaughn, așa că îi făcea bine căldura focului. Fără să aștepte vreo invitație, Tobias se instalează în celălalt fotoliu, în fața ei. Câteva minute au stat așa, fără să vorbească, mulțumindu-se să mai bea câte o înghițitură. La un moment dat, Tobias s-a apucat să-și maseze piciorul. După un timp, Lavinia a început să se foiască.

— Dacă te doare piciorul, domnule, aș putea să-ți mai alin durerea cu un tratament mesmerian.

— Doamne ferește! exclamă el. Nu te supăra, doamnă Lake, dar n-am de gând nici în ruptul capului să cad în transă sub ochii dumitale.

— Cum dorești, domnule, spuse Lavinia cu o figură crispată. Dar nu-i nevoie să fii grosolan.

— Iartă-mă, doamnă, dar eu, unul, nu cred în așa-zisele puteri ale mesmerismului. Părinții mei au studiat amândoi științele. Au salutat rezultatele anchetei publice efectuate de către doctorii Franklin și Lavoisier. Povestea asta cu inducerea unor transe terapeutice prin puterea privirii sau cu magnetizări e o mare prostie. Demonstrațiile de acest fel sunt bune pentru tâmpiți.

— Aiurea! Ancheta a avut loc acum peste treizeci de ani, și să nu uităm că asta s-a întâmplat la Paris. În locul dumitale, n-aș pune mare preț pe ea. Nu se poate să nu fi remarcat că rezultatele anchetei nu au dus nicidecum la scăderea interesului manifestat de public față de magnetismul animal.

— Am remarcat, recunosc Tobias. Nu e un lucru prea măgulitor pentru nivelul de inteligență al marelui public.

Dacă aș avea cât de cât minte, aș încheia aici conversația, își spuse ea în gând. Dar curiozitatea era mult prea mare.

— Vasăzică părinții dumitale au studiat științele?

— Da, printre altele, tatăl meu a făcut cercetări în domeniul electricității. Iar mama era foarte pasionată de chimie.

— Ce interesant! Și continuă aceste experimente și în prezent?

— Au murit amândoi din cauza unei explozii în laboratorul unde lucrau.

— Groaznic! exclamă ea, simțind că i se taie respirația.

— Din câte mi-am putut da seama citind ultima scrisoare pe care mi-au adresat-o, cred că le venise ideea să combine cele două domenii de cercetare de care se ocupau. Se hotărâseră să facă o serie de experimente care presupuneau folosirea unor substanțe chimice volatile și a unui aparat electric. Proiectul s-a dovedit dezastruos.

— Slavă Domnului că nu ai pățit nimic în explozia aceea, spuse ea, înfiorându-se.

— La acea dată eram plecat la Oxford. M-am întors acasă pentru înmormântare.

— Te-ai mai întors la Oxford după moartea lor?

— Nu s-a mai putut, spuse Tobias, ținând paharul între palme. Casa a fost distrusă din cauza exploziei și nu mai aveam nici un ban. Părinții mei își folosiseră toate fondurile pentru a finanța acest ultim mare experiment.

— Am înțeles, spuse Lavinia, rezemându-și capul de spătarul fotoliului. Ce poveste tragică!

— A trecut mult timp de atunci, remarcă el, luând o înghițitură de cherry. Dar cu părinții dumitale ce s-a întâmplat?

— Au primit invitația de a merge în America, pentru câteva demonstrații de mesmerism. Au acceptat. Vasul pe care se aflau s-a scufundat. N-a existat nici un supraviețuitor.

— Îmi pare rău pentru dumneata, spuse el, cu maxilarele aproape încleștate. Spuneai că îi ajutai când făceau acele demonstrații. De ce n-ai plecat atunci cu ei?

— Mă măritasem de curând. Domnul care îi poftise pe părinții mei în America nu era dispus să suporte cheltuielile pentru alți doi pasageri. Și, oricum, John nu era deloc încântat de idee. Știi, așa sunt poeții. Considera că America nu e un mediu propice pentru meditații filosofice serioase.

— Avea, desigur, dreptate în această privință, remarcă Tobias. Când a murit soțul dumitale?

— La un an și jumătate după ce ne-am căsătorit. A făcut o febră galopantă.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

În cei aproape zece ani care trecuseră de la moartea lui, amintirile acelea dulci și duioase pe care le avea despre John se diluaseră aidoma unui vis de demult.

— Iartă-mă că te întreb, spuse Tobias, dar soțul dumitale și-a publicat vreodată poeziile?

— Nu, oftă ea. Dar a fost înzestrat cu un talent remarcabil, să știi.

— Desigur.

— Și, așa cum se întâmplă adesea, adevăratele genii poetice nu sunt apreciate la justa lor valoare.

— Da, s-ar părea că așa e. Îmi permiți să te întreb cum te-ai descurcat din punct de vedere financiar? Soțul dumitale mai avea vreo sursă de venit?

— Cât timp am fost căsătoriți, venitul l-am asigurat eu prin tratamentele mesmeriene pe care le făceam. După moartea lui John, am continuat câțiva ani să practic aceeași meserie.

— Și de ce ai renunțat?

— S-a întâmplat un incident nefericit într-un sătuc din nord, spuse Lavinia, sorbind din pahar.

— Ce fel de incident?

— N-am chef să discut despre asta acum. Ulterior, am considerat că e mai bine să îmbrățișez altă meserie.

— Am înțeles. Dar când a venit Emeline să stea cu dumneata?

— Acum șase ani, după ce părinții ei au murit într-un accident de trăsură, preciză Lavinia, gândindu-se că era momentul să schimbe subiectul. Emeline spunea că, după ce o să vedem lucrările în ceară executate de doamna Vaughn, vom

înțelege de ce această persoană nu primește prea multe comenzi pentru sculpturi. Cred că știu la ce s-a referit.

— Zău?!

— Există opere de artă care reproduc prea fidel realitatea. Mie, statuile ei mi s-au părut... neliniștitoare.

— Poate că ceara creează impresia asta, opină Tobias, studiind gânditor restul de cherry din pahar. Materia aceasta nu este intrinsec rece, ca piatra sau lutul. Și nici nu permite realizarea unor imagini bidimensionale, ca în cazul picturilor. Atunci când este bine modelată și frumos pictată, nimic nu reproduce mai fidel fizicul uman.

— Ai remarcat că doamna Vaughn a mers până într-acolo încât a folosit fire de păr adevărat pentru mâini, sprâncene și gene?

— Da.

— Operele ei de artă sunt extraordinare, dar nu mi-aș dori nici o figurină de-a ei pe-aici, zise Lavinia, cutremurându-se de groază. Una e să ai pe perete, deasupra șemineului, un tablou înfățișându-l pe bunicul tău, și alta să vezi în fața ochilor statuia lui în mărime naturală, instalată pe un fotoliu, în cameră.

— Ai dreptate, spuse Tobias, privind gânditor la foc.

Pentru un timp, în cameră nu se mai auzi decât șoapta flăcărilor în cămin. Apoi, Lavinia se ridică în picioare și se duse să aducă clondirul din bufet. A umplut din nou ambele pahare și s-a așezat la loc. De data asta, a lăsat recipientul pe masa de lângă fotoliul ei.

Se gândea de fapt la semnificația prezenței lui Tobias aici, în biroul ei. Nu aveau nimic în comun, își repeta ea mereu. În afară, poate, de un șantajist ucis, un jurnal intim dispărut și un aranjament de afaceri, care până la urma avea să se sfârșească. Greu să nu iei în seamă aceste lucruri.

După o bucată de vreme, Tobias își întinse piciorul, încercând să se așeze mai confortabil.

— Ți-aș sugera să revenim la problema care ne interesează, spuse el. M-am tot gândit cum ar trebui să procedăm în această chestiune. Mă frapază faptul că doamna Vaughn nu ne-a fost de prea mult folos azi. Toată flecăreala aia despre dragostea care se preschimbă în ură mi s-a părut deplasată.

— Asta mai rămâne de văzut.

— Oricum, n-am aflat nici un indiciu, asta e cert. Nu prea cred că prin chestionarea proprietarilor unor muzee de lucrări în ceară vom ajunge la rezultatul scontat.

— Ai cumva vreo idee mai bună? întrebă ea, pe un ton tăios.

— Am dat sfară-n țară printre informatorii mei că sunt dispus să plătesc bine pentru orice date legate de jurnal. Însă, în momentul de față, trebuie să recunosc că n-am aflat încă nimic în această privință.

— Cu alte cuvinte, nu ai o idee mai bună cu privire la modul cum ar trebui să procedăm:

Tobias bătea darabana cu degetele pe brațul fotoliului. La un moment se ridică brusc în picioare.

— Nu, n-am o idee mai bună.

— Păi, atunci nu ne rămâne decât să stăm de vorbă și cu ceilalți proprietari de muzee, opină ea, privindu-l cu circumspecție.

— Cam așa ceva, răspunse el, apucând cu mâna marginea poliței de deasupra căminului și uitându-se, în același timp, la Lavinia, cu o expresie enigmatică. Dar ar fi preferabil ca următoarele interogatorii să le iau de unul singur.

— Ceee?! exclamă Lavinia, trântind paharul pe masă și sărind în picioare. Nici să nu te gândești să continui investigațiile de unul singur! Să n-aud de așa ceva!

— Lavinia, situația devine din oră în oră tot mai complicată și mai periculoasă. E cât se poate de clar că nu va fi ușor de rezolvat. N-aș vrea să te implici și mai mult în toată povestea asta.

— Dar sunt deja implicată, domnule. Țin să-ți amintesc, dacă ai uitat cumva, că, pe lângă faptul că am o clientă care m-a

angajat să fac investigații în această problemă, eu însămi sunt una dintre victimele șantajului lui Holton Felix.

— Firește, căci procedând așa cum ți-am propus, aş continua să mă consult cu dumneata și să te țin la curent cu tot ce se întâmplă.

— Prostii. Știu eu ce înseamnă chestia asta, zise ea, punându-și mâinile în șold. Încerci să-mi furi clienta, nu-i așa?

— La naiba, Lavinia, puțin îmi pasă de clienta ta! Nu fac decât să te protejez.

— Sunt capabilă să-mi port și singură de grijă, domnule March. Dacă vrei să știi, . Fac lucrul acesta cu succes de câțiva ani de zile. Știu eu că toată chestia asta nu e decât o stratagemă ca să pui mâna pe clienta mea, or așa ceva nu voi permite niciodată!

Luând mâna de pe poliță, Tobias o prinse pe Lavinia de bărbie cu un gest plin de delicatețe.

— Pe cuvântul meu de-onoare dacă am mai întâlnit vreodată o femeie mai îndărătnică și mai dificilă decât tine!

— O asemenea afirmație din partea dumitale, domnule, nu poate fi decât un compliment.

Sub căldura degetelor lui, Lavinia încremenise de parcă ar fi fost hipnotizată. O stare de emoție ciudată, aproape ca o amețală, pusese stăpânire pe ea.

Stă prea aproape de mine, își spuse ea. Mai bine să mă trag înapoi. În mod ciudat, însă, se simțea incapabilă să facă vreo mișcare.

— Voiam să te întreb ceva, spuse el, aproape în șoaptă.

— Dacă e vorba de preluarea clienței mele, află că n-ai nici o șansă.

— Întrebarea mea nu are nimic de-a face cu Joan Dove, spuse el, continuând s-o țină de bărbie. Vreau să știu dacă într-adevăr mă disprețuiești pentru ceea ce s-a întâmplat în Italia.

Dacă Tobias nu i-ar fi sprijinit bărbia, Lavinia ar fi rămas pur și simplu cu gura căscată.

— Poftim?!

— Ai auzit perfect ce am spus.

— Nu-mi dau seama ce urmărești, murmură ea.

— Același lucru îl pot spune și eu despre dumneata, spuse el, cuprinzându-i obrazii între palme. Mă disprețuiești pentru cele întâmplate în Italia?

— Puteai, oricum, să fi acționat într-un mod mai puțin revoltător.

— Eram presat de timp. Ți-am mai explicat că am aflat în ultimul moment despre intenția lui Carlisle de a ataca exact în noaptea aceea.

— Pretexte, domnule. Pretexte, și nimic mai mult.

— Deci mă disprețuiești pentru toate astea?

— Nu. Nu te disprețuiesc, spuse ea, ridicând mâinile, exasperată. Cred numai că ai fi putut proceda ceva mai civilizată, însă îmi dau seama că bunele maniere nu reprezintă nicidecum punctul dumitale forte.:

— Mai spune-mi o dată că nu mă disprețuiești, insistă el, plimbându-și degetul mare peste buza ei.

— Oh, prea bine. Nu te disprețuiesc domnule. Îmi dau seama că erai foarte supărat în seara aceea, la Roma.

— Supărat?!

Lavinia se simțea un pic amețită. Prea multă băutură pe stomacul gol.

— Îmi dau seama că, luat de val, ajunseseși la concluzia că Emeline și cu mine eram oarecum în primejdie. Așa că pot găsi circumstanțe atenuante pentru starea dumitale de spirit din acea seară.

— Dar pentru starea mea de spirit de acum?

— Poftim?!

— Cred că sunt la fel de nebun în după-amiaza asta cum am fost și atunci, în Italia, spuse el, trăgând-o mai aproape. Însă din cu totul alte motive, preciză el, sărutând-o pe buze.

Mai bine mă îndepărtam de el, își repeta Lavinia în gând. Acum însă era prea târziu. Simțea pe obraji apăsarea palmelor lui puternice. Îi percepea sărutul ca pe o explozie de senzualitate. Tobias o strângea la pieptul lui. Ce emoții copleșitoare! Lavinia simțea că n-o mai țin, parcă, picioarele, ca și cum ar fi fost ea însăși o păpușă de ceară, pusă din greșeală prea aproape de foc. Nu mai lipsea mult și o să se topească complet pe dinăuntru. Ca să-și recapete siguranța de sine, se văzu nevoită să-i înlănțuiască gâtul cu brațele. Când a simțit atingerea degetelor ei, Tobias a gemut de plăcere și a îmbrățișat-o și mai pătimaș, strivindu-i sânii de pieptul lui.

— Doamne Sfinte, murmură el, cu gura lipită de buzele ei, nu știi de ce, dar asta mi-am dorit să fac încă de atunci, din Italia.

Nu sună prea poetic, remarcă Lavinia în sinea ei. Totuși, extraordinar de excitant! Era uluită de violența emoțiilor care puseseră stăpânire pe ea.

— Asta e curată nebunie, spuse ea, simțind că, dacă Tobias n-ar fi ținut-o bine, s-ar fi prăbușit pur și simplu. Curată nebunie!

— Da, zise el, înfășurându-și pe deget o șuviță din părul ei și împingându-i ușor capul pe spate, ca s-o poată săruta pe lobul urechii. Am convenit, doar, amândoi că s-ar putea să fiu de-a dreptul dement.

— Nu, nu, cred că acum e de la cherry, zise ea, simțind că i se taie respirația în momentul când Tobias o sărută pe gât.

— Ba nu e de la cherry, o contrazise el, împingându-și genunchiul între coapsele ei.

— Sunt convinsă că e de la cherry, insistă ea, înfiorându-se de plăcere. Mai mult ca sigur că vom regreta ce facem acum, când ne vor trece aburii băuturii.

— Nu e de la cherry, repetă el.

— Ei bravo, bineînțeles că e de la cherry. Ce altceva – auuu! exclamă ea, când simți pe ureche dinții lui. Dumnezeu! Ce faci, domnule?

— Ți-am zis că nu e de la afurisitul ăla de cherry.

— Eu, una, nu găsesc altă explicație pentru modul ciudat în care ne comportăm amândoi. Mai ales că nu ținem prea mult unul la celălalt.

În acel moment, Tobias ridică brusc capul. În ochii lui, exasperarea se războia cu un alt sentiment, mult mai puternic.

— Chiar e nevoie să mă contrazici în toate privințele, Lavinia? Lavinia făcu doi pași înapoi, reproșându-și încă o dată că nu procedase așa de la bun început. Se căznea să nu mai găfâie. Niște fire de păr, desprinse din coafură, o gădilau pe ceafa.

— S-ar părea, domnule, că noi doi nu putem face nici măcar chestia asta în mod civilizată, bombăni ea.

— Chestia asta?! Așa numești tu ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi?

— Ei și? zise ea, așezându-și mai bine o agrafa în păr. Dumneata ce nume i-ai da, mă rog?

— Prin unele locuri i se spune pasiune.

Pasiune. Cuvântul acesta o lăsă fără grai.

— Pasiune?! repetă ea, furioasă. Pasiune?! Vasăzică ai vrut să mă seduci ca să mă convingi să ți-o cedez pe clienta mea? Deci asta ai urmărit, de fapt?!

O liniște sinistă se lăsă în încăperea. Câteva clipe, Lavinia crezu că Tobias nu-i va răspunde nimic. Cu o figură impenetrabilă, se uită fix la ea. În cele din urmă, a schițat o mișcare: s-a îndreptat spre ușa biroului și a deschis-o, rămânând câteva momente în prag.

— Te rog să mă crezi, Lavinia, spuse el, că nu mi-a trecut niciodată prin minte să folosesc pasiunea și seducția pentru a te influența în vreun fel. Știu că ești genul de femeie care pune afacerile pe primul plan.

Și, acestea fiind zise, a ieșit pe culoar, închizând ușa încetșor.

Zgomotul cizmelor lui răsuna pe dușumeaua holului. Lavinia n-a fost în stare să se urnească din loc decât după ce l-a auzit ieșind din casă. Când ușa de la intrare s-a închis în urma lui,

Lavinia se simți de parcă și-ar fi revenit dintr-o stare de transă indusă prin mesmerism. S-a îndreptat spre fereastră și a rămas acolo, în picioare, contemplând grădina stropită de ploaie. Tobias a avut dreptate într-o singură privință, a recunoscut ea după o vreme. Nu a fost de la cherry.

Ce prostie din partea mea s-o sărut, își spuse el, în timp ce urca treptele la club. Ce naiba o fi fost în mintea mea? Adevărul era că nu gândise deloc limpede. Se lăsase copleșit de furie, frustrare și dorință. Azvârlindu-și pălăria și mănușile spre portar, se îndreptă spre camera principală.

Neville ședea prăvălit într-un fotoliu lângă fereastră, cu un pahar de vin alb în mână. Alături, avea și sticla. Văzându-l, Tobias se opri, întrebându-se dacă nu era mai bine să fugă înapoi pe stradă. N-avea nici un chef să dea ochii cu Neville. Acestuia nu-i plăceau decât veștile bune, or, pe moment, nici vorbă de așa ceva.

Ca la comandă, parcă, Neville înălță capul, vrând să mai soarbă din pahar, și îl zări pe Tobias.

— Iată-te, în sfârșit, March, zise el, încruntându-se. Mă întrebam când vei catadicsi să îți faci apariția. Vreau să discut ceva cu tine.

Cu părere de rău, Tobias își schimbă traiectoria și, traversând încăperea, se îndreptă spre fotoliul din fața lui Neville.

— Nu mă așteptam să te întâlnesc la ora asta, remarcă el. Ai intrat aici ca să mai scapi de ploaie?

— Am intrat ca să mă fortific, zise Neville, uitându-se cu subînțeleles spre paharul pe care îl avea în mână. Mă așteaptă o treabă ingrată în seara asta.

— Despre ce e vorba?

— M-am decis să termin cu Sally, declară Neville, sorbind din vin. A început să aibă prea multe pretenții. Așa fac toate, mai devreme sau mai târziu, nu crezi?!

Tobias se gândi un pic înainte de a-și da seama la cine se referise Neville. După aceea ghici că era vorba despre amanta acestuia.

— Ah, da, Sally, spuse el, privind ploaia de afară. Din câte mi-ai povestit despre ea, cred că niște zorzoane și zdrăngănele i-ar netezi imediat penele ciufulite.

Pufnind dezgustat, Neville răspunse:

— Asta s-o crezi tu! E nevoie de niște zdrăngănele foarte frumoase și scumpe ca să punem capăt relației dintre noi fără scene penibile. Ființa asta e teribil de lacomă!

Curios să afle mai multe, Tobias încetă să mai privească pe geam și-l studie cu atenție pe Neville.

— Dar de ce vrei să termini cu ea? Credeam că te simți bine cu Sally.

— Oh, da, e o persoană fermecătoare, recunosc Neville, făcându-i cu ochiul. Energică și extrem de creativă, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Parcă mi-ai mai vorbit și altă dată despre aceste calități.

— Din păcate, însă, toată energia și creativitatea aceasta sunt istovitoare pentru un bărbat, spuse Neville, oftând din rărunchi. Nu-mi place să recunosc, dar, din păcate, nu mai sunt chiar așa de tânăr. În plus, bijuteriile pe care mi le-a tot cerut în ultima vreme au devenit extrem de scumpe. I-am dat niște cercei acum o lună și a avut tupeul să-mi reproșeze că pietrele erau prea mici.

Abilă, Sally asta, ca o profesionistă, își zise Tobias. Precis a ghicit că Neville se pregătea să-i dea papucii. Știind că relația lor se apropia de sfârșit, se grăbea să smulgă ce mai putea de la admiratorul ei înainte ca acesta să se descotorosească de ea.

— Femeile ca Sally trebuie să-și pregătească din vreme retragerea. Pentru damele de companie nu s-au inventat încă pensiile, remarcă Tobias fără pic de ironie.

— Treaba ei, să se ducă înapoi la bordel, de unde am luat-o, spuse Neville, mijind ochii. Dar poate că te-ar interesa să treci în locul meu? Sally va ieși pe piață în seara asta, așteptând un alt binefăcător. Garantez pentru talentele ei în dormitor.

Tobias nu dorea câtuși de puțin să moștenească amanta altui bărbat, oricât ar fi fost de energică și creativă. Știa însă că

Sally nu va rămâne mult timp singură. Judecînd după remarcile făcute de Neville despre ea în ultimele săptămîni, Sally era o fată tare isteată.

— Din câte mi-ai povestit tu, n-aș putea să-mi permit o asemenea amantă, spuse Tobias, pe un ton sec.

— E marfă clasa întîi, dar nu chiar atît de scumpă ca metresele de lux, zise Neville, luînd o înghițitură de vin și punînd apoi paharul jos. Iartă-mă, March. N-am vrut să te plictisesc. Mă interesează mult mai mult să aflu ce progrese ai mai făcut. Vreo veste în legătură cu afurisenia aia de jurnal?

Tobias își alese cuvintele cu grijă. Din experiență știa că, de regulă, clienții reacționează favorabil la metaforele legate de vînătoare și pescuit.

— Nu-ți pot spune decît că am luat urma vînatului și că mirosul prăzii devine din ce în ce mai puternic.

— Fii mai explicit! îl iscodi Neville, cu o licărire de entuziasm în, priviri. Ce-ai aflat?

— Aș prefera să nu dau prea multe amănunte, deocamdată. Pot spune, însă, că am aruncat momeala și că peștele a mușcat deja de cîteva ori. Mai lasă-mă cîteva zile și ne vom bucura împreună de-captura mea.

— Ce dracu' durează așa mult, domnule? Trebuie să găsim cît mai repede mizeria aia de jurnal.

A venit momentul să ne asumăm un risc calculat, își zise Tobias.

— Domnule, dacă ești nemulțumit de eforturile mele, n-ai decît să angajezi pe altcineva, care să facă aceste investigații.

— N-am încredere în nimeni altcineva, replică Neville, enervat. E nevoie de multă discreție, lucru pe care îl știi la fel de bine cîmine.

— Calmează-te, domnule, spuse Tobias, răsufînd ușurat. În curînd voi avea niște noutăți.

— Sper să fie așa, zise Neville, punînd alături paharul gol și extrăgîndu-se din fotoliu. Din păcate, trebuie să plec. Mă duc la bijutier.

— Cadoul de adio pentru Sally?

— Exact. Un colier frumos, poți să mă crezi pe cuvânt. Mă costă ceva bănuți, dar asta e, plăcerile se plătesc. I-am zis bijutierului că trec azi să iau colierul și să i-l achit. Nu vreau să întârzii și să-mi asum vreun risc.

— Despre ce fel de risc e vorba?

— Barton mi-a spus că acum o lună i-a comandat porumbiței lui o broșă cu safire, de la aceeași prăvălie. Fiindcă a neglijat să plătească la timp prețul convenit, bijutierul a avut grijă ca bijuteria să îi fie trimisă lui Lady Barton, și nu dulcii păpușici.

— Din greșeală, sunt convins, remarcă Tobias, aproape zâmbind.

— Așa a pretins bijutierul, spuse Neville, înfiorându-se. Oricum, eu n-am de gând să risc nimic. La revedere, March. Anunță-mă de îndată ce mai afli ceva despre jurnal, indiferent la ce oră din zi și din noapte.

— Am înțeles.

Dând din cap în semn de salut, Neville se îndreptă spre ușa clubului.

O vreme, Tobias urmări cu privirea trăsurile care treceau pe caldarâmul ud. Atmosfera mohorâtă de pe stradă se strecura parcă pe geam, învăluindu-l într-o negură cenușie. Ce bine ar fi dacă o amantă ar fi soluția împotriva neliniștii aceleia chinuitoare, care îl cuprindea ori de câte ori se gândea la Lavinia Lake, își spuse el în sinea sa. Numai că el știa adevărul. Sărutul din această după-amiază îi confirmase cea mai adâncă temere. Un pat confortabil și o femelă pătimașă pentru că a fost bine plătită nu puteau să-i astâmpere acea foame lăuntrică.

După un timp, se ridică și se îndreptă spre salonul unde se servea cafeaua. Pe drum a cules un ziar, care fusese abandonat pe o măsuță laterală.

Crackenbume își ocupase poziția obișnuită de lângă șemineu. Nu a ridicat nasul din jurnalul The Times, pe care îl citea.

— L-am văzut adineauri pe Neville, care te aștepta în cealaltă încăpere. Te-a prins, până la urmă?

— Da, spuse Tobias, instalându-se într-un fotoliu. Fii așa amabil, te rog, și renunță la limbajul acesta vânătorească. Mi-aduce aminte de conversația pe care tocmai am avut-o cu Neville.

— Și? Ce vești i-ai dat?

— L-am lăsat să înțeleagă că lucrurile evoluează bine.

— Și așa e?

— Nu. Dar nu văd de ce ar fi trebuit să-i spun și lui.

— Hmm! mormăi Crackenbume, foșnind ziarul între mâini. Și Neville a fost mulțumit de pretinsele tale progrese?

— Nu cred. Spre norocul meu, însă mintea îi stătea la altceva, în seara asta are de gând să-și informeze amanta că nu mai e dispus s-o întrețină. S-a dus să cumpere o bijuterie care, speră el, va amortiza șocul despărțirii.

— Așa, deci, zise Crackenbume, lăsând ziarul jos. Să sperăm că această ultimă cucerire a lui nu va avea aceeași soartă ca precedentă.

— La ce te referi? întrebă Tobias, pregătindu-se să desfacă ziarul.

— Acum câteva luni, Neville i-a mai dat papucii unei iubite. Se pare că a ținut-o într-o casă pe Curzon Street aproape un an, până s-a săturat de farmecele ei.

— Ei, nu mai spune! Nu mi se pare deloc ciudat pentru un om cu rangul și statutul social al lui Neville să întrețină o amantă. Mi s-ar părea mai curios dacă n-ar face-o.

— Ai dreptate, dar e de-a dreptul dubios când amanta se aruncă în râu la câteva zile după ce a fost părăsită.

— S-a sinucis?

— Așa se zice. Evident, însă, că femeia era distrusă sufletește.

Împăturind la loc ziarul cu gesturi tacticoase și punându-l pe brațul fotoliului, Tobias remarcă:

— Pare destul de greu de crezut. Neville mi-a spus de mai multe ori că își alege metresele de la bordeluri. Adică e vorba despre „profesioniste”.

— Mda.

— Femeile de această speță nu sunt prea sentimentale. Mă îndoiesc că ar face vreodată greșeala de a se îndrăgosti de bărbatul care le plătește facturile.

— Înclin să-ți dau dreptate, spuse Crackenbume, revenind la ziarul lui. Oricum, acum câteva luni lumea șușotea că ultima lui amantă și-ar fi pus capăt zilelor.

A doua zi, Tobias a sosit pe Claremont Lane cu puțin timp înainte de ora două după-amiaza. În clipa în care birja a încetinit, pregătindu-se să oprească, Tobias a schițat gestul de a sări din vehicul. Degetele i s-au încleștat pe portieră, când o durere ascuțită l-a săgetat în coapsa stângă. După ce i-a trecut junghiul acela neplăcut, Tobias și-a luat inima în dinți și a coborât pe caldarâm.

— Avem noroc, remarcă Anthony de pe capră. A stat ploaia.

— Da, dar nu pentru mult timp, îi răspunse Tobias, privind în sus la cerul plumburiu.

— Ți-am zis vreodată că lucrul pe care îl admir cel mai mult la tine este tocmai firea ta optimistă? Pe onoarea mea, ai un temperament care face să răsară soarele oriunde te-ai afla.

Tobias nu catadicsi să-i răspundă. În realitate, știa cât era de prost dispus. Și asta nu din cauza durerii surde din picior. II sâcâia ceea ce avea să urmeze.

În acea dimineață se trezise cu o senzație stranie, lucru care i s-a părut teribil de îngrijorător. Un om de vârsta și cu experiența lui ar trebui să-și controleze mai bine sentimentele, își repeta el. Nerăbdarea de a o revedea pe Lavinia i se părea mai potrivită pentru un tânăr ca Anthony, când se pregătește să-și viziteze drăguța.

Proasta dispoziție s-a preschimbat în mirare și, apoi, de-a dreptul în enervare, în momentul când a zărit o altă trăsură închiriată, postată pe stradă, lângă casă.

— Ce naiba a mai apucat-o acum? zise Tobias, oprindu-se.

— S-ar părea că noua ta parteneră de afaceri are alte planuri pentru ziua de azi, remarcă Anthony sarcastic.

— S-o ia naiba de treabă! Doar i-am trimis vorbă azi-dimineață că voi fi aici pe la ora două!

— Poate că doamnei Lake nu-i place să fie la cheremul tău, își dădu cu părerea Anthony.

— A fost ideea ei să mai mergem și la alte muzee ce expun figuri de ceară, spuse Tobias, pornind spre trepte. Cum își închipuie că am s-o las să se ducă de una singură să stea de vorbă cu proprietarii?!

În momentul în care Tobias și Anthony ajunseră la scară, ușa de la imobilul cu nr.7 se deschise larg și în prag se ivi Lavinia, îmbrăcată ca și altă dată cu o pelerină maro și cu niște cizmulițe în picioare. Cu spatele spre stradă, vorbea cu cineva dinăuntru.

— Fii atentă, Emeline. Asta e cea mai bună dintre toate.

Fără să se întoarcă, Lavinia se dădu la o parte din ușă. În acel moment, Tobias observă în brațele ei capătul unui pachet voluminos, înfășurat într-o pânză. După câteva secunde, din hol s-a ivit și Emeline. Părul negru și lucios al tinerei era parțial acoperit de o pălărie, care îi încadra frumos fața. Se lupta cu celălalt capăt al obiectului învelit în cârpă.

— Ce greu el zise ea, privind în jos, să vadă pe unde calcă. Poate că ar fi mai bine să vindem altă piesă.

Lui Anthony i se tăie respirația.

Fără să-i remarce pe cei doi bărbați, Lavinia continua să meargă de-a-ndăratelea, cu obiectul acela greu în brațe.

— Niciuna dintre celelalte piese nu valorează așa de mult, spuse ea. Tredlow mi-a dat de înțeles că are un colecționar dispus să plătească o sumă frumoasă pe un Apollo în stare excelentă.

— Nu sunt de părere să vindem această statuie doar ca să ne cumpărăm niște rochii.

— Emeline, crede-mă că niște haine noi sunt o bună investiție. Ți-am mai explicat acest lucru de câteva ori, astăzi. Nici un tânăr prezentabil n-o să te bage în seamă, la teatru, dacă ai să te duci îmbrăcată într-o rochie veche și ponosită.

— Ți-am mai spus că, din punctul meu de vedere, bărbatul incapabil să vadă persoana care se află sub veșminte nu merită nici un fel de atenție.

— Prostii. Știi foarte bine că ești pierdută dacă îi permiți vreunui bărbat să vadă ce ai sub haine înainte de a fi măritată cum se cuvine.

Emeline râdea.

— Parcă ar fi un pârlăuș sclipitor sub cerul însorit, șopti Anthony.

Tobias mormăia, convins că Anthony nu se referea la Lavinia. Le privea pe cele două femei care coborau scara. Îl frapă contrastul fizic dintre mătușă și nepoată. Emeline era înaltă, grațioasă și cu forme elegante, iar Lavinia mult mai scundă și mai mignonă. Ce ușor mi-a fost să o țin, atunci, în brațe, se gândea el.

— Unde te duci? întrebă Tobias.

Cu un strigăt de surpriză, Lavinia se întoarse cu fața spre el. Pachetul ca o mumie, pe care îl ținea în brațe, s-a înclinat, gata să cadă pe jos. Țâșnind în față, Anthony a prins statuia înainte de a se zdrobi de trepte.

— Vezi ce era să se întâmple din cauza ta? se răsti Lavinia la Tobias, privindu-l furioasă. Dacă scăpăm statuia pe jos, numai tu ai fi fost de vină.

— Ca de obicei, răspunse el pe un ton politicos.

— Domnule March, mă bucur să vă revăd, îi zâmbi Emeline.

— Plăcerea e de partea mea, domnișoară Emeline. Permite-mi să ți-l prezint pe cumnatul meu, Anthony Sinclair. Anthony, fa cunoștință cu domnișoara Emeline și mătușa ei, doamna Lake. Ți-am vorbit, cred, despre ele.

— Sunt încântat să vă cunosc, spuse Anthony, înclinându-se cu prudență, de teamă să nu scape din mâini statuia. Dați-mi voie, domnișoară Emeline, adăugă el, apucând statuia și din celălalt capăt.

— Ce reflexe admirabile aveți, domnule, remarcă Emeline, zâmbindu-i dulce. Dacă nu v-ați fi mișcat așa de repede, Apolo ar fi avut acum câteva crăpături urâte. 1

— Sunt fericit de fiecare dată când pot sări în ajutorul unei doamne, îi răspunse Anthony.

Tânărul se uita la Emeline ca și când aceasta ar fi fost instalată pe un pedestal și ar fi avut aripi de înger.

— Domnule, era cât pe ce să provoci un adevărat dezastru, se rățoi Lavinia la Tobias. Nu ți-e rușine să dai buzna așa peste oameni?!

— N-am dat buzna. Am venit exact la ora pe care ți-am comunicat-o în biletul de azi-dimineață. Presupun că l-ai primit, nu?!

— Da, da, am primit ordinul dumitale regesc, domnule March. Dar, cum nu te-ai sinchisit să mă întrebi dacă îmi convine sau nu ora vizitei dumitale, nici eu nu m-am mai obosit să îți răspund că am alte treburi.

— Din câte mi-aduc aminte, doamnă, dumneata ai fost cea care a insistat să mai stăm de vorbă și cu alți proprietari de muzee cu figurine de ceară, spuse el, rămânând intenționat lângă ea.

— Ei bine, întâmplarea face să se fi ivit o chestiune mai importantă.

— Ge poate fi mai important decât continuarea anchetei? întrebă el, apropiindu-se de ea.

— E în joc viitorul nepotei mele, domnule March, îi explici ea, fără să facă nici un pas înapoi.

— După părerea mea, asta e o exagerare, interveni Emeline.

— Dar ce s-a întâmplat, domnișoară Emeline? se interesai Anthony, îngrijorat. Aș putea să vă ajut în vreun fel?

— Mă îndoiesc, domnule Sinclair, răspunse ea, încrețindu-și nasul. Apolo trebuie sacrificat, adăugă ea, amuzată.

— De ce?

— Pentru bani, firește, chicoti ea. Problema e că am fost invitată mâine seară la teatru, împreună cu Lady Wortham și fiica ei. Mătușa Lavinia consideră că asta e un bun prilej de a mă, prezenta unor domni buni de însurătoare care, săracii de ei, habar n-au ce intenții are ea cu ei.

— Am înțeles, spuse Anthony, întunecându-se la față.

— Lavinia susține că șarmul meu este cel mai bine etalat cu o rochie scumpă și elegantă. Așa că a decis să-l sacrificăm pe Apolo pentru a obține fondurile necesare.

— Iartă-mă, domnișoară Emeline, zise Anthony cu o curtoazie gravă, dar eu cred că bărbatul care nu e capabil să sesizeze farmecul dumitale unic, fără o toaletă luxoasă, este un mare idiot.

A urmat o scurtă pauză. Toată lumea se uita la Anthony, care se făcuse roșu ca racul.

— Am vrut să spun că șarmul dumitale este.; ăăă... șarmant, indiferent cu ce-ai fi îmbrăcată, se bâlbâi el, în continuare.

Nimeni nu spunea nimic. Anthony arăta de-a dreptul distrus;

— Cu alte cuvinte, domnișoară Emeline, dumneata ai fi o apariție spectaculoasă și dacă ai purta doar un șorț.

— Mulțumesc, murmură ea, cu ochi strălucitori.

Anthony avea o mutră de parcă i-ar fi venit să intre în pământ de rușine.

Lui Tobias i se făcu milă de el.

— Ei bine, dacă am încheiat capitolul cu farmecele domnișoarei Emeline, aș sugera Să chibzuim cum am putea rezolva diferitele probleme pe care le avem în această după-amiază. Propunea domnișoara Emeline și Lavinia să-și vadă în continuare de planurile lor privind sacrificarea lui Apolo. Anthony, tu și cu mine ne vom ocupa de proprietarii muzeelor cu figurine de ceară.

— Desigur, spuse Anthony.

— Ia stați așa un pic, interveni Lavinia, barându-i calea lui Tobias și privindu-l cu suspiciune. N-am spus că nu vreau să iau parte la întrevederile cu acești oameni.

— Iartă-mă, doamnă Lake, răspuse Tobias, dar mi s-a părut că ai alte lucruri mult mai importante de rezolvat.

— Nu văd de ce nu ne-am putea ocupa și de statuie, și de vizite, rosti ea pe un ton mieros. Emeline are de gând să asiste, în această după-amiază, la o conferință despre antichitățile egiptene, împreună cu prietena sa Priscilla Wortham. Mă gândeam să o las pe ea la Institut și apoi să mă duc cu Apolo la magazinul domnului Tredlow. După ce se rezolvă și asta, noi doi o să ne putem ocupa de vizite. Când terminăm, ne ducem la Institut s-o luăm pe Emeline.

Lui Anthony îi scăpărau ochii de încântare:

— Ar fi o imensă plăcere pentru mine, domnișoară Emeline, să vă pot însoți, pe dumneata și pe prietena dumitale, la această conferință. Mă interesează, foarte mult antichitățile egiptene.

— Zău, domnule?! exclamă Emeline, plutind în jos pe scări, până la trăsură. Apropo, ai citit cumva ultimul articol al domnului Mayhew?

— Sigur că da, răspuse Anthony, pășind alături de ea. După părerea mea, Mayhew a sesizat câteva aspecte importante, însă nu cred că are dreptate în privința semnificației scenelor înscrise pe zidurile templelor pe care le-a examinat.

— Sunt de acord cu dumneata, spuse Emeline, făcându-i loc ca să-l urce pe Apolo în trăsură. E cât se poate de limpede că hieroglifele sunt cheia. Atâta timp cât nu vor fi tălmăcite corect, n-avem cum să aflăm semnificația picturilor.

Anthony se aplecase în interiorul trăsurii ca să așeze statuia pe podea.

— Singura noastră speranță este înțelegerea adecvată a pietrei din Rosette, se auzi glasul lui înfundat. Mi s-a spus că domnul Young a făcut unele progrese în această privință.

Cu un aer îngândurat, Lavinia îi studia pe cei doi tineri, care schimbau păreri despre antichitățile egiptene.

— Hmmm, mormăi ea.

— Garantez pentru caracterul lui Anthony, șopti Tobias. Crede-mă, alături de el, nepoata dumitale se află în siguranță.

— Presupun că nu se conturează nici o perspectivă de moștenire sau avere? se interesă Lavinia, dregându-și glasul.

Poate moșia aceea ciudată, din fundul ținutului Yorkshire?

— Oh, e doar o căsuță, undeva în Dorset, spuse Tobias pe un ton vesel. Situația financiară a lui Anthony este similară cu a mea.

— Și asta cam ce-ar însemna? întrebă ea, cu infinită delicatețe.

— Ar însemna că este precară. Ca și dumneata, doamnă, îmi câștig existența căutând clienți cărora le ofer serviciile mele. Câteodată, mă mai ajută și Anthony.

— Înțeleg.

— Bun, ia spune, vrei să ne ocupăm de ceea ce ne-am propus să facem sau ai de gând să stăm aici toată după-amiaza, în mijlocul străzii, ca să mă descoși despre situația mea financiară?

Lavinia n-o scăpa din ochi pe Emeline, care continua să discute cu Anthony, plină de însuflețire. Câteva secunde, Tobias a avut senzația că nici nu auzise ce o întrebuse. Pe urmă, însă, s-a scuturat parcă de gândurile care o copleșiseră. Când s-a întors cu fața spre el, pe chipul ei se așternuse bine cunoscuta expresie de hotărâre și îndârjire.

— N-am nici un chef să-mi mai pierd vremea cu discuții despre situația dumitale financiară, domnule. Este un subiect care nu mă interesează absolut deloc. Am și-așa destule griji pe cap.

— Un Apollo foarte frumos, doamnă Lake, remarcă Edmund Tredlow, mângâind mușchiul din piatră, care se profila proeminent pe coapsa meșteșugit sculptată. Foarte frumos,

efectiv. Voi putea să-ți ofer la fel de mult ca și pentru acea Venus pe care ați adus-o luna trecută.

— Acest Apolo e incomparabil mai valoros decât Venus, domnule Tredlow, lucru de care suntem conștienți amândoi, rosti Lavinia, ocolind nudul și oprindu-se în partea cealaltă. Statuia este nu numai autentică, dar și excelent conservată.

Tredlow dădea din când în când din cap. În spatele lentilelor de la ochelari, ochii lui exprimau un amestec de șiretenie și amuzament. Lavinia știa că negustorul se distra copios în sinea lui. Nu același lucru s-ar fi putut spune, însă, și despre ea. Prea multe depindeau de reușita acestei afaceri.

Tredlow era un tip mărunțel și ghebos, cu un aspect neîngrijit. Imposibil să-i ghicești vârsta, din moment ce părea tot atât de prăfuit ca și statuile expuse în prăvălie. De pe țeasta pleșuvă mai răsăreau ici și colo niște fire rebele de păr cărunt. Și avea niște, favoriți zburliți ca un tufiș netuns.

— Draga mea, te rog să nu mă înțelegi greșit, spuse Tredlow, bătându-l pe Apolo pe fese. Statuia este într-o stare excelentă, într-adevăr. Numai că în momentul de față cererea pentru statui înfățișându-l pe Apolo e foarte mică. Nu-mi va fi prea ușor să găsesc un colecționar interesat. S-ar putea să rămân cu statuia pe cap câteva luni bune de-acum înainte, până când o să găsesc un cumpărător.

Lavinia încerca să-și ascundă iritarea în spatele surâsului rece și politicos. Treaba lui Tredlow, n-avea decât să savureze toată târguiala asta, își zicea ea în gând. Pentru el reprezenta în egală măsură un joc și o afacere. Pentru ea, însă, dansul încordat în care se angajau de fiecare dată când venea în această prăvălie era întotdeauna dublat de un fel de disperare, pe care știa că trebuie să o disimuleze cu orice preț.

Tobias urmărea aceste negocieri din celălalt capăt al magazinului plin de praf. Stătea în picioare rezemat de un pedestal de marmură, cu un aer de-a dreptul plictisit. Lavinia știa, însă, că lui Tobias nu-i scăpa nici un cuvânt din ceea ce se discuta acolo.

Ce revoltător! La urma urmei, el o adusese în situația de a veni aici să se târguiască cu Tredlow, ca ultima precupeață...

— N-aș vrea nicidecum să profit de generozitatea dumitale, zise Lavinia, pe un ton mios. Dacă socotești, într-adevăr, că nu ai posibilitatea să găsești un cumpărător care să aprecieze o asemenea minunăție de statuie, cred că va trebui să mă duc cu ea în altă parte.

— N-am spus că n-o pot vinde, draga mea, ci doar că va dura probabil destul de mult timp, rosti Tredlow, făcând apoi o scurtă pauză. Firește, dacă dorești să mi-o lași în regim de consignație...

— Nu, am de gând s-o vând astăzi, spuse ea, prefăcându-se că își aranjează mânușile, ca și cum s-ar fi pregătit să plece. Nu-mi pot permite să-mi mai pierd timpul pe-aici. Mă duc la Prendergast. Poate că are o clientelă ceva mai avizată.

— Nu-i nevoie să faci asta, draga mea, zise Tredlow, fluturând din mână. Cum spuneam, nu e un moment potrivit pentru plasarea unor statui de-ale lui Apollo, însă, având în vedere faptul că ne cunoaștem de atâta vreme, voi încerca să găsec un colecționar, care să accepte aceasta sculptură.

— Vai de mine, domnule, n-aș vrea să te pun într-o situație delicată, crede-mă.

— Nu-i nici o problemă, o contrazise el, cu zâmbetul lui de gnom. Noi doi am făcut multe afaceri împreună în ultimele trei luni. Ca să-ți dovedesc buna mea credință, o să mă mulțumesc cu un profit mult mai mic în cazul acestui Apollo.

— Sub nici o formă nu pot accepta să-ți reduci profitul, spuse ea, simulând că ar vrea să-și lege șnururile de la bonetă. Nu mi-aș ierta niciodată, domnule Tredlow, dacă m-aș gândi, chiar și pentru o clipă, să mă folosesc de lungă și fructuoasa noastră colaborare pentru a trage foloase de pe urma bunătații dumitale.

Tredlow se uita gânditor la acel Apollo atât de bine dotat.

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, cred că, de fapt, cunosc pe un domn care ar fi dispus să plătească o sumă frumoasă pentru această statuie. Și, în plus, nu e genul de om care să se agite excesiv de mult pentru preț.

Oftând încetișor, dar pe deplin satisfăcută, Lavinia îl învăluie într-un zâmbet strălucitor.

— Știam eu, domnule, că vei găsi colecționarul doritor să cumpere pe loc statuia. Nimeni nu e mai priceput decât dumneata în acest domeniu.

— Am și eu ceva experiență, zise Tredlow, cu falsă modestie. Bun, draga mea, și acum să discutăm prețul.

În scurt timp, cei doi au ajuns la o cifră convenabilă.

După ce au ieșit din prăvălie, Tobias a luat-o pe Lavinia de braț.

— Bravo, mi-a plăcut, spuse el.

— Suma de bani pe care Tredlow mi-a dat-o pe statuia lui Apollo ar trebui să îmi ajungă ca să achit rochiile pe care le-am comandat la Madame Francesca.

— Te-ai tocmit bine.

— Am învățat câte ceva din tainele artei de a negocia în timpul șederii noastre în Italia, declară ea, nefăcând nici un efort de a-și ascunde satisfacția.

— Păi, se și spune că îți îmbogățești cunoștințele călătorind.

— Noroc că, în seara în care ne-ai distrus magazinul și ne-ai aruncat în stradă, Emeline și cu mine am izbutit să salvăm câteva dintre cele mai bune piese pe care le aveam, spuse ea, cu un surâs rece. Dar și acum îmi pare rău că a trebuit să renunțăm la urna aceea frumoasă.

— Personal, sunt convins că ai luat o decizie înțeleaptă atunci când ai optat pentru Apollo.

Groparii trudeau, în miez de noapte, deasupra mormântului deschis. Un felinar cu o flăcărăie palidă lumina scena macabră, scoțând la iveală lopețile și funiile care fuseseră folosite pentru deshumarea coșciugului recent îngropat. Undeva, în umbră, aștepta o căruță.

— Încă un cadavru furat în folosul școlii de medicină din Scoția, zise Tobias, pe un ton vesel. Cât e de liniștitor să vezi că mersul înainte al științelor moderne nu poate fi îngrădit.

Cutremurându-se de groază, Lavinia se uită mai bine la figurinele din grupul statuar. Din punctul de vedere al calității, statuetele din ceară de aici, din Huggett's Museum, erau identice cu cele pe care ea și Tobias le văzuseră în alte două muzee, în cursul după-amiezii. Artiștii recuseseră la eșarfe, pălării și pelerine ample, pentru a ascunde neîndemânarea cu care fuseseră redată trăsăturile personajelor. Acest efect grotesc se obținuse în principal cu ajutorul unui sicriu autentic ca aspect și al unui iluminat slab.

— Trebuie să recunosc că exponatele de aici sunt mult mai melodramatice decât celelalte, spuse Lavinia.

Și-a dat seama, brusc, că vorbise în șoaptă, dar nu știa de ce. Ea și Tobias erau singurii vizitatori ai muzeului. Atmosfera sinistră creată la micile grupuri statuare expuse acolo o tulbura mai mult decât tot ceea ce văzuse până atunci.

— În mod cert, Huggett este expert în materie de efecte teatrale, remarcă Tobias.

Pășind pe culoarul slab luminat se opri apoi în fața următorului grup de figurine.

— Se pare că are și gustul sângeului, mai adăugă el.

— Apropo de domnul Huggett, văd că nu se grăbește deloc. Casiera a plecat după el de câteva minute bune.

— Să-l mai lăsăm un pic, spuse Tobias, îndreptându-se spre alt șir de exponate din ceară...

Constatând că rămăsese singură Lavinia se grăbi să-l urmeze. Aruncând o privire în treacăt spre o scenă care înfățișa un ucigaș condamnat la moarte prin spânzurătoare, Lavinia fu cât pe-acî să se ciocnească de trupul voinic al lui Tobias, în momentul când a dat colțul încăperii.

Se holba și ea la scena macabră care îi reținuse atenția lui Tobias: un bărbat prăvălit pe un fotoliu lângă o masă de cărți de joc. Figurina ținea capul în jos, sugerând foarte veridic moartea, dar și disimulând cu abilitate lipsa măiestriei artistice în redarea trăsăturilor feței. Statueta avea unul dintre brațe întins lateral. Figurina care îl înfățișă pe asasin stătea în picioare, în marginea scenei, cu mâna încleștată pe pistol. Pe

cover, zăceau împrăștiate câteva cărți de joc. „O noapte în iadul jucătorilor de cărți”, acesta era titlul lucrării.

— Am impresia că nu vom afla nimic în plus aici, față de ceea ce am descoperit la primele două muzee, remarcă ea.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Tobias, uitându-se cu atenție la fața ucigașului și scuturând ușor din cap. E limpede câtă dreptate a avut doamna Vaughn, când a spus că majoritatea muzeelor cu figurine din ceară se subordonează gustului publicului, care dorește mai degrabă scene înfiorătoare, și nu opere de artă rafinate.

Lavinia privi înjur, la toate scenele acelea de groază expuse în sala muzeului. Profanatori de morminte, criminali, prostituate muribunde și ucigași violenți împânzeau sala vastă. Poate că, într-adevăr, calitatea artei lăsa mult de dorit, însă nu avea nici o îndoială că proprietarul izbutise să creeze acolo o atmosferă de groază. N-avea de gând să recunoască în fața lui Tobias, însă locul acesta îi zdruncina nervii.

— Cred că ne cam pierdem vremea aici, spuse ea.

— Categorie, confirmă și Tobias, îndreptându-se spre un grup statuar în care un bărbat strângea de gât o femeie cu o eșarfă. Totuși, dacă tot am venit aici și nici nu intenționăm să mai mergem după aceea la alt muzeu, poate că ar trebui să stăm de vorbă cu Huggett înainte de a pleca.

— Crezi că merită? zise Lavinia, pornind în urma lui, după care se strâmbă văzând denumirea următoarei scene: „Moștenire”. Tobias, zău, hai să plecăm de-aici. Acum.

Tobias îi aruncă o privire ciudată. Lavinia își dădu seama că era prima oară când îi spunea pe numele mic. Se înroși toată, bucurându-se la gândul că, datorită luminii difuze, Tobias n-avea cum să remarce emoția ei.

De fapt, suntem destul de apropiați, ca parteneri de afaceri, desigur, își spuse ea. Mai fuseseră, totuși, și sărutările de ieri, din birou, deși ea făcuse mari eforturi să nu se mai gândească la acel interludiu pasionant.

— Ce dracu' te-a apucat? o întrebă Tobias, ușor amuzat. Nu mi-aș fi închipuit că exponatele astea te pot afecta în asemenea

hal. Nu te credeam genul de persoană care să clacheze nervos în fața unor figurine din ceară un pic cam macabre.

Cea mai bună metodă de a o încuraja pe Lavinia era să o enervezi.

— Stau foarte bine, cu nervii, mulțumesc. Și în nici un caz nu sunt genul de om care să se lase impresionat de niște exponate ca acestea.

— Desigur, nu încape nici o îndoială.

— Pur și simplu, însă, nu văd de ce să ne pierdem vremea aici, așteptându-l pe proprietarul muzeului, iar acesta nu-și poate găsi câteva minute libere ca să stea de vorbă cu doi oameni care au plătit bani grei pentru a vedea figurinele astea îngrozitoare.

Ajungând în căpătui culoarului, Lavinia văzu o scară îngustă și întortocheată care ducea la etaj.

— Ce-o fi ținând domnul Huggett acolo?!

În acel moment, auzind un foșnet ciudat în spatele ei, Lavinia înlemni de frică.

— Galeria de la etaj e doar pentru domni, șuieră un glas bărbătesc.

Lavinia se răsuci brusc pe călcâie, scrutând întunericul din sală. La flacăra pală și tremurândă care lumina în apropiere scena unei crime, Lavinia desluși silueta scheletică a unui bărbat. Pielea feței era bine întinsă peste joase. Avea ochii ca două caverne, din care dispăruse de mult orice licărire de căldură și afecțiune.

— Eu sunt Huggett. Mi s-a spus că vreți să stați de vorbă cu mine.

— Domnule Huggett, încep Tobias. Mă numesc March, iar dansa este doamna Lake. V-am fi recunoscători dacă ați avea amabilitatea să ne acordați câteva minute.

— Ce vreți de la mine? se rătoi Huggett, răgușit.

— Am vrea să vă cerem părerea despre o lucrare în ceară, spuse Tobias.

— Încercăm să îl găsim pe autorul acestei sculpturi, explică Lavinia, trăgând pânza de pe mica scenă ce sugera moartea. Speram să recunoașteți stilul sau vreun alt detaliu de execuție care să ne ajute să aflăm numele celui care a modelat aceste figurine.

Huggett aruncă o privire spre lucrarea executată din ceară. Lavinia urmărea cu atenție fața lui cadaverică. La un moment dat, a avut aproape certitudinea că deslușește pe mutra lui un vag surâs atâteștiutor, care a pierit, însă, aproape imediat. Când Huggett a ridicat din nou capul, pe chipul lui nu se mai citea nimic.

— Excelentă execuție, declară el pe un ton ce sugera un zornăit metalic. Dar nu cred că știu cine a fost artistul.

— Subiectul ales s-ar potrivi perfect cu muzeul dumitale, zise Tobias.

— După cum se vede, eu expun figuri în mărime naturală, nu miniaturi ca acestea.

— Dacă vă vine în minte vreun nume după plecarea noastră, vă rog să ne dați de știre la această adresă, spuse Tobias, înmânându-i lui Huggett o carte de vizită. Vă asigur că va merita efortul.

După o scurtă ezitare, Huggett acceptă, totuși, cartea de vizită.

— Cine ar fi dispus să plătească pentru o astfel de informație?

— Cineva care își dorește foarte mult să-l cunoască pe artist, zise Tobias.

— Am înțeles, mormăi Huggett, retrăgându-se în întuneric. Mă voi gândi la solicitarea voastră.

— Domnule Huggett, interveni Lavinia, făcând un pas înainte, armai fi un lucru, dacă nu vă supărați. Nu mi-ați dat lămuriri complete în legătură cu galeria de sus. Ce fel de exponate aveți acolo?

Până să-i mai pună și alte întrebări, omul se făcu nevăzut în întuneric.

— Tu ce crezi că ține acolo? întrebă Lavinia privind în sus spre scara în spirală.

— Am senzația că, dacă te-ai încumeta să urci treptele astea, spuse Tobias, luând-o de braț, ai da peste o expoziție de figurine din ceară surprinse în timpul actului sexual.

— Oh, murmură ea, clipind de câteva ori.

După ce se mai uită o dată la scara aceea întortocheată, se lăsă trasă de Tobias spre ușă.

— Tipul știe ceva despre lucrarea noastră, spuse ea, încetișor. Mi-am dat seama de asta după felul cum a reacționat.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Tobias, pășind în urma ei, spre ușă. Într-adevăr, a avut o reacție ciudată.

Când au pășit afară, pe stradă, unde burnița des, Lavinia respiră ușurată. Birja cu care veniseră îi aștepta acolo.

— Slavă Domnului că vizitiul n-a plecat, zise ea, pe un ton vioi. Nu prea mi-ar fi plăcut să merg prin ploaie până acasă.

— Nici mie.

— A fost o după-amiază foarte productivă, nu crezi?! Ți-am spus eu că ne va prinde bine dacă vom vorbi cu mai mulți specialiști în arta modelajului în ceară. Datorită inițiativei mele, am luat, în fine, urma vânatului. E timpul să sunăm din corn.

— Dacă nu te deranjează, aș prefera să evităm folosirea inutilă a vocabularului specific vânătoresc, spuse Tobias, deschizând portiera. Mi se pare obositor.

— Aiurea, exclamă Lavinia, întinzând mâna spre el și sărind sprintenă în trăsură. Ești morocănos și prost dispus pentru că eu am avut ideea asta genială. Haide, recunoaște, domnule. Te sâcăie faptul că nimeni n-a mușcat din momelile dumitale.

— Nici limbajul pescăresc nu mă pasionează, remarcă el, prinzându-se cu mâinile de stâlpul birjei și sărind înăuntru.

Indispoziția mea de astăzi se datorează faptului că au mai rămas întrebări fără răspuns.

— Hei, fii mai vesel, domnule. Dacă e să judecăm după licărirea din ochii lui Huggett, mă aștept ca în curând să aflăm niște noutăți.

În timp ce birja se punea în mișcare, Tobias contempla firma de lemn de deasupra muzeului lui Huggett.

— Poate că scânteierea aceea pe care ai zărit-o în privirile lui nu trebuie pusă neapărat pe seama lăcomiei.

— Și ce altceva ar fi putut să însemne, mă rog?

— Frică.

Coperta din piele crăpase și se deformată din cauza flăcărilor. Majoritatea paginilor erau aproape carbonizate. Rămăseseră, însă, destule bucățele în cenușa din vatră după care Tobias își

putea da seama că avea în fața ochilor ceea ce fusese cândva jurnalul valetului.

— Fir-ar să fie de treabă!

Scormonea cu vătraiul prin cenușa rece. Persoana care arsesse caietul așteptase întâi să se stingă tăciunii și abia după aceea trimisese mesajul.

Își roti privirea prin mica încăpere. Se vedea limpede că nu locuia nimeni acolo în mod permanent, însă dezordinea și lucrurile aruncate la întâmplare îndreptăteau presupunerea că odaia era locul unde înnoptau cei care își câștigă existența pe străzi. Se întreba dacă nu cumva caietul fusese ars în altă parte și adus, apoi, acolo.

Habar nu avea cine îl anunțase să vină în acest loc. Nu prea credea că putea fi vorba de unul dintre informatorii lui, fiindcă nu se ivise nimeni să solicite banii pe care îi oferea pentru asemenea servicii.

Și, totuși, cineva ținuse morțiș ca el să descopere jurnalul în această seară și în camera aceea sordidă.

Noroc că se afla la club când primise biletul cu puțin timp în urmă. Plecase imediat, respirând ușurat că, din cauza vremii urâte și a orei târzii, avea toate motivele să n-o convoace și pe Lavinia. Probabil că se va supăra, când o va trezi din somn mai târziu să-i povestească ce se întâmplase, însă o să-i spună că procedase așa ca să nu piardă nici un minut.

Uitându-se înjur după un obiect în care Să poată pune jurnalul ars, descoperi un sac gol, aruncat într-un colț. N-a avut nevoie de prea mult timp ca să bage înăuntru rămășițele micului jurnal periculos. Când a terminat, a stins și luminarea pe care o găsisse în cameră. Luând sacul, s-a îndreptat spre fereastră. Nu avea nici un motiv să se aștepte la vreo surpriză neplăcută. În fond, ‘ cineva își dăduse mare osteneală ca el să găsească jurnalul în seara aceasta. Dar mai existau și alte persoane care căutau același lucru. Așa că prudența îi dicta să-și ia unele precauții.

De la ploaia care căzuse toată seara, străduța îngustă ajunsese ca un pârâu involburat. Vizavi, la o fereastră; lumina slab un

felinar, care însă nu reușea să străpungă bezna neagră de afară.

Tobias studie umbrele de pe stradă, încercând să descopere dacă vreuna dintre ele se mișca. După un timp, a conchis că persoana care ar fi pândit cumva intrarea pe care o folosisese el ceva mai devreme se plasase, probabil, în afara razei lui vizuale.

Și-a scos paltonul, apoi a înnodat sacul la gură și l-a pus pe umăr. Știind că în felul acesta sacul nu va fi udat de ploaie, Tobias s-a îmbrăcat la loc cu paltonul și a ieșit din odaie. Pe scări, nu era nici țipenie de om. A coborât în holișorul ticsit de lucruri, după care a ieșit afară, pășind pe treapta de piatră.

Câteva clipe, a rămas pe prispa din fața casei. Umbrele de vizavi nu se mișcau. Luându-și inima în dinți, a călcat în apa murdară, care curgea pe străduță. Caldărâmul era foarte alunecos. Din păcate, Tobias nu prea putea pune bază pe piciorul lui stâng, așa că s-a sprijinit cu mâna de zidul lateral, ca să își păstreze echilibrul. Bombeul cizmelor pe care Whitby le lustruise cu atâta zel se murdărise de la apa uleioasă de pe stradă. Asta e, nu va fi prima oară când va trebui să mai salveze o pereche de încălțări maltratate de mine, se gândea Tobias, înainta cu prudență spre capătul străduței. Spera că birja cu care venise până aici îl mai aștepta încă pe strada alăturată, fiindcă altminteri nu prea avea șanse să găsească alta, pe o noapte atât de urâtă.

La un moment, când se afla la jumătatea drumului până la ținta pe care o avea de atins, Tobias a simțit că nu era singur pe stradă. Făcând încă un pas, s-a rezemat de zid cu mâna stângă și s-a răsucit iute pe loc. În lumina palidă a felinarului de la fereastră se profila silueta unui bărbat îmbrăcat cu un palton gros și cu o pălărie pe cap. Imaginea îi era vag familiară. Tobias putea să jure că mai văzuse paltonul acela și pălăria asortată, ceva mai devreme în aceeași seară, în fața clubului.

Tipul îmbrăcat în paltonul gros a înlemnit, când a văzut că Tobias se opri. După aceea, s-a răsucit imediat pe călcâie și a luat-o la fugă în cealaltă direcție. Pașii lui răsunau lugubru pe străduță.

— La dracu'! exclamă Tobias și se năpusti în urmărirea tipului.

Îi dureau rău piciorul. Scrâșnea din dinți, încercând să nu ia în seamă junghiurile acelea ascuțite. Îmi pierd timpul degeaba, se gândea el, căznindu-se să își păstreze echilibrul. Cu problemele pe care le avea la picior, greu de imaginat că l-ar fi putut ajunge din urmă pe tipul care o luase la fugă. Mai bine să zică mersi dacă nu se trezea cu nasul în noroiul de pe stradă. Cizmele îi alunecau pe pietrele acelea ude, dar cu eforturi izbutea să se țină pe picioare. De două ori, a întins mâna la timp ca să se sprijine de câte un zid.

Însă și individul pe care îl urmărea avea ceva probleme. La un moment dat, s-a împiedicat brusc, aplecându-se în față, cu brațele întinse. În acea clipă, poalele paltonului s-au desfăcut, iar un obiect pe care îl căra în mâini s-a izbit cu zgomot de pavaj. Zornăit de cioburi de sticlă. Vreun felinar stins. – se gândea Tobias.

Tipul a căzut la pământ ca un bolovan. Tobias aproape că îl prinsese din urmă, Plonjând înainte, a reușit să-l apuce pe bărbat de picioare. Folosindu-se de acest punct de sprijin precar, Tobias s-a ridicat și i-a tras tipului un pumn zdravăn. Efectul nu s-a văzut imediat. Individul se zbătea furios.

— Potolește-te, dacă nu vrei să vezi ce cuțit am, îi zise Tobias, pe un ton dur.

Nu purta armă, dar tipul n-avea de unde să știe.

Individul se prăbuși cu un geamăt în băltoacă.

— Am făcut doar ce mi s-a spus, domnule. Jur pe cinstea mamei mele că așa e. Am respectat doar niște ordine primite.

— De la cine?

— De la șefu' meu.

— Și cine e șefu' tău?

— Doamna Dove.

— Am primit un mesaj, zise Joan Dove, luând în mână un ceainic din porțelan fin. L-am trimis pe Herbert să vadă despre ce era vorba! Evident, a ajuns acolo la scurt timp după

dumneata, domnule March, și te-a văzut ieșind din clădire. Din cauza întunericului, nu te-a recunoscut. A încercat să te urmărească. Dumneata l-ai descoperit și ai reușit să-l dobori la pământ.

Lavinia era atât de furioasă, încât abia mai putea vorbi. Se irita la Joan care turna ceaiul în niște căni de porțelan. Doamna Dove avea gesturile grațioase ale unei amfitrioane obișnuite să-și servească oaspeții la ceaiul de după-amiază. Numai că acum nu era ora trei după-amiază, ci trei noaptea. Ea și Tobias nu veniseră aici, în miez de noapte, ca să bârfească pe tema ultimelor scandaluri din oraș. Veniseră să îi ceară explicații doamnei Dove.

Până acum nu vorbise decât gazda lor. Tobias ședea tolănit într-un fotoliu, ca o stană de piatră, și nu spunea mai nimic. Înainte de a se duce la Lavinia, cu rămășițele jurnalului, trecuse pe acasă, să-și pună niște haine uscate. Cu siguranță că aerul acela nonșalant era doar o mască. Avusese parte de multe peripeții în acea seară. Lavinia bănuia că îl supăra și piciorul.

— În ce consta mesajul? întrebă Tobias, aducându-și o contribuție minoră la desfășurarea conversației.

Punând ceainicul pe masă, Joan avu o mică ezitare.

— E vorba despre un bilet scris. M-am trezit cu un puști la ușă, care mi-a zis că lucrul pe care îl vreau eu poate fi obținut de pe Turtle Lane, nr. 18. Așa că l-am trimis pe Herbert acolo.

— Destul, doamnă Dove, se răsti Lavinia, clocotind de furie. Ar fi mai bine să recunoști că nu ne-ai spus adevărul.

— De ce te îndoiești de mine, doamnă Lake? întrebă Joan, subțindu-și buzele.

— N-ai primit nici un mesaj. L-ai trimis pe Herbert să-l urmărească pe domnul March, nuri așa?!

— Și de ce să fi făcut așa ceva?! se miră Joan, aruncându-i o privire glacială.

— Ai presupus că domnul March avea să recupereze jurnalul și l-ai trimis pe Herbert să i-l fure. E adevărat sau nu?!

— Zău așa, doamnă Lake. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca vorbele mele să fie puse la îndoială.

— Nu?! exclamă Lavinia pe un ton tăios. Ce ciudat! Domnul March e convins că ne-ai mințit de la bun început. Eu, însă, am fost dispusă să dau crezare, în linii mari, poveștii dumitale. Totuși, se pare că ai încercat să te folosești de noi ca să-ți atingi scopurile, ceea ce este de-a dreptul intolerabil.

— Nu pricep de ce ești așa de înfuriată, zise Joan, cu reproș în glas. Domnul March n-a pățit nimic în seara asta.

— Doamnă Dove, nu suntem pionii dumitale, ca să ne miști cum ai chef pe tabla de șah. Suntem niște profesioniști în domeniu.

— Da, bineînțeles.

— Domnul March și-a riscat viața ca să se ducă pe strada aceea și să intre acolo, în casă. Și nu uita că lucra pentru dumneata. Sunt convinsă, însă, că omul dumitale, Herbert, ar fi încercat să ia jurnalul cu forța, dacă ar fi bănuit că domnul March îl găsisese deja.

— Crede-mă, nu vreau nicidecum ca domnul March sau oricine altcineva să pățească vreun rău, rosti Joan, pe un ton ascutit. I-am dat instrucțiuni lui Herbert să-l urmărească pe domnul March. Atâta tot.

— Aha, știam eu! L-ai pus să-l spioneze pe domnul March.

— Mi s-a părut necesară o măsură de precauție, recunosc Joan, cu oarecare șovăială.

— Prostii! exclamă Lavinia, îndreptându-și umerii, țâfnoasă. Domnul March este un om corect. Dumneata ne-ai mințit de la bun început, or eu, una, mi-am pierdut deja răbdarea. Ne-am îndeplinit misiunea, doamnă. Jurnalul a fost recuperat. Este ilizibil, după cum se poate vedea, dar măcar nu mai poate pricinui nimănui vreun rău.

Joan privea încruntată spre resturile arse care mai rămăseseră din jurnal. Încăpuseră toate pe o tavă mare de argint.

— Nu trebuie să opriți ancheta în faza asta, zise ea. E limpede că persoana care a ars jurnalul l-a citit, totuși, înainte.

— Poate, spuse Lavinia. Însă din punctul nostru de vedere distrugerea jurnalului semnifică, de fapt, încheierea afacerii. Presupunem că infractorul era tot o victimă de-a lui Holton Felix, foarte probabil chiar persoana care l-a ucis.

— Cred că mesajul transmis prin arderea jurnalului, interveni Tobias, uitându-se spre tavă, trebuia să sugereze și altceva decât încetarea amenințărilor de șantaj.

— La ce te referi? se grăbi Joan să întrebe.

Tobias continua să se uite gânditor la rămășițele jurnalului.

— Am senzația că ni se spune, destul de răspicat, să încetăm investigațiile în această direcție.

— Dar cum rămâne cu amenințarea cu moartea pe care am primit-o? se interesă Joan.

— Asta e problema dumitale, zise Lavinia. Poate vei găsi pe altcineva care să se ocupe de această chestiune.

— Of, Lavinia, murmură Tobias.

— În situația de față, continuă ea, fără să ia în seamă intervenția lui Tobias, nu îl pot lăsa pe domnul March să își mai riște viața pentru dumneata, doamnă Dove.

— Nu ți-a părut tot timpul decât de jurnal, i-o trânti Joan, și asta deoarece conține niște secrete și despre dumneata. Acum, că a fost găsit, vrei să-mi iei banii și să te retragi.

— N-ai decât să păstrezi pentru dumneata afurisiții ăia de bani! zbieră Lavinia, sărind în picioare.

Cu coada ochiului, observă grimasa de pe chipul lui Tobias. Se duse în spatele canapelei și se prinse cu amândouă mâinile de speteaza elegantă a mobilei.

— Domnul March a riscat enorm pentru dumneata în seara asta, spuse ea. A fost cât pe-acți să cadă într-o capcană. Era foarte posibil ca ucigașul să îl aștepte acolo, în camera unde a găsit jurnalul. Nu îi voi permite să continue niște investigații atât de periculoase, pentru o clientă care ne minte.

— Nu ți-e rușine să vorbești așa?! Nu v-am mințit.

— În fine, dar nici nu ne-ai spus tot adevărul, nu-i așa?

Pe fața lui Joan se citea o furie teribilă, pe care a izbutit, însă, să și-o reprime imediat.

— V-am spus tot ceea ce am considerat că e nevoie să știți.

— Da, și pe urmă ți-ai trimis omul să ne spioneze. Te-ai folosit de domnul March. Nu voi tolera așa ceva, exclamă ea, răsucindu-se cu fața spre Tobias. E momentul să plecăm, domnule.

Ascultător, Tobias își extrase trupul din fotoliu.

— S-a făcut cam târziu, nu-i așa? spuse el, pe un ton moale.

— Da, așa e.

Lavinia părăsi camera ca o vijelie, pornind pe hol spre ieșire. Majordomul cu statură de taur le deschise ușa, lăsându-i să iasă afară, în ploaie.

Lavinia se opri brusc, când observă că birja care îi adusese la conac dispăruse. În locul ei, apăruse o trăsură elegantă.

— Doamna a poruncit ceva mai devreme, când ați venit, să dăm drumul la birjă întrucât voia să plecați acasă cu trăsura ei, rosti majordomul pe un ton plat.

Lavinia se gândea la conversația neplăcută care tocmai se încheiase. Probabil că lui Joan Dove îi părea deja rău de gestul acesta mărinimos.

— Oh, nu putem accepta...

— Ba putem, îi tăie vorba Tobias, prinzând-o strâns de braț. Cred că ai vorbit destul în seara asta, doamnă Lake. Treaba dumitale dacă vrei să stai aici, în ploaie, până vine o birjă, dar cred că ai face mai bine să mă asculți pe mine. Dacă nu te deranjează, eu, unul, prefer să merg cu trăsura asta confortabilă a doamnei Dove. S-a făcut târziu și sunt obosit.

Aducându-și aminte de peripețiile prin care trecuse Tobias, Lavinia se simți cuprinsă de remușcări.

— Da, bineînțeles, spuse ea, coborând treptele cu pași iuți.

Dacă se grăbeau, aveau șanse să ajungă la trăsură înainte ca Joan să se răzgândească și să își retragă oferta. Un valet voinic a ajutat-o să se urce în cabina capitonată cu pluș. Interiorul era

luminat discret; pernele moi de catifea și păturile groase asigurau un plus de confort. Lavinia s-a instalat pe banchetă și, când s-a acoperit cu una dintre pături, a constatat că fusese încălzită cu sticle fierbinți. Tobias s-a așezat lângă ea. O îngrijora rigiditatea cu care se mișca. A renunțat să-și mai aranjeze pătura peste genunchi și s-a aplecat pentru a-i înveli picioarele lui Tobias.

— Mulțumesc, spuse el pe un ton aspru, dar cu recunoștință în glas.

— Ai remarcat ce zdrahoni de bărbați o slujesc pe doamna Dove? întrebă ea, încruntându-se.

— Da, am remarcat, zise Tobias. Un fel de mică oaste, s-ar putea spune.

— Da. Mă întreb de ce i se pare necesar...

Lavinia tăcu brusc în momentul în care observă că Tobias își strecurase mâna sub pătură și își masa piciorul care îl dureau.

— Sper că nu te-ai lovit când l-ai doborât la pământ pe Herbert?

— Nu-ți mai face atâtea griji, doamnă Lake.

— Nu văd de ce mă învinuiești că sunt îngrijorată, având în vedere situația.

— Ai și dumneata destule probleme, doamnă, zise el, apoi adăugă cu subînțeles: Având în vedere situația.

Lavinia a preferat să se ghemuiască sub pătura caldă, cuibărindu-se lângă pernele de catifea. Abia atunci a sesizat adevărata implicație a celor întâmplare.

— Am înțeles aluzia, rosti ea, pe un ton ursuz.

Tobias nu spunea nimic.

— Îmi dau seama că m-am certat cu singurul client pe care l-am avut vreodată.

— Da, cam așa ceva. Și nu e numai asta. I-ai respins și refuzat oferta de a ne plăti pentru serviciile prestate până acum.

— Îți dai seama ce clientă am avut, dacă și-a putut permite să ne trimită acasă cu un asemenea echipaj elegant și confortabil?

— Într-adevăr, spuse Tobias, masându-și piciorul.

Tăcerea devenea apăsătoare.

— Ei bine, zise Lavinia, în cele din urmă, tot n-am fi avut de ales. Nu se poate să continuăm niște investigații în numele unei cliente care ne tănuiește niște informații vitale și își pune spionii să ne urmărească.

— Personal, nu văd de ce n-am fi putut continua, remarcă Tobias.

— Ce?! exclamă Lavinia, îndreptându-și ținuta. Ai înnebunit cumva? Puteai s-o pățești urât în seara asta. Sunt convinsă că Herbert intenționa să îți smulgă jurnalul cu forța.

— Evident. Doamna Dove i-a poruncit lui Herbert să ia jurnalul de la mine, în cazul în care aș fi reușit să-l recuperez. La urma urmei, principalul ei obiectiv este să își ascundă secretele.

— E clar că nu vrea ca nimeni – nici măcar noi – să afle ce conține acest jurnal, zise ea, după câteva momente de chibzuință. Precis este vorba de niște informații mai compromițătoare față de cele câteva detalii despre o aventură amoroasă de acum peste douăzeci de ani.

— Eu te-am avertizat că toți clienții sunt mincinoși.

Cufundându-se în gânduri, Lavinia se ghemui sub pătură.

— După părerea mea, doamna Dove nu e singura persoană care nu s-a arătat prea cooperantă în seara asta, murmură ea, într-un târziu.

— Poftim?

— De ce nu mi-ai trimis și mie vorbă în momentul în care ai primit mesajul acela, la club? se răsti ea la Tobias. Puteam să vin cu dumneata în seara asta, să căutăm jurnalul. Nu văd de ce a trebuit să te duci singur acolo.

— Aveam foarte puțin timp la dispoziție. Nu trebuie să te simți ofensată, Lavinia. Eram atât de grăbit, încât nici pe

Anthony nu l-am mai anunțat.

— Pe Anthony?!

— De obicei, el e cel care mă asistă în asemenea cazuri. În seara asta, era însă la teatru, or știam că ar fi fost foarte greu să îi trimit un mesaj în timp util.

— Așa că te-ai dus de unul singur.

— Ca profesionist, știu că era nevoie de o intervenție imediată.

— Aiurea!

— Presimțeam eu că așa ai să reacționezi, zise Tobias.

— Te-ai dus de unul singur, fiindcă nu ești obișnuit să lucrezi în echipă.

— Ge naiba, Lavinia, m-am dus de unul singur, fiindcă nu mai aveam timp de pierdut. Am făcut cum am crezut eu că e mai bine, și cu asta basta.

Lavinia n-a mai catadicsit să-i răspundă. Din nou, în cabină s-a așternut o tăcere apăsătoare. După un timp, Lavinia și-a dat seama că Tobias continua să își maseze piciorul.

— Probabil că ai făcut o întindere la picior, când ai alergat după valetul doamnei Dove.

— Probabil.

— Te pot ajuta cu ceva?

— N-am nici cea mai mică intenție să mă las hipnotizat, dacă la asta te gândești.

— Treaba dumitale, domnule, n-ai decât să fii urâcios.

— Așa e. Nimeni nu se pricepe mai bine ca mine să fie urâcios.

Lavinia a renunțat să mai continue acest dialog, preferind să tacă. Ce mult mai aveau de mers până acasă, se gândea ea. Vehiculul înainta încet nu numai din cauza ploii puternice, dar și a aglomerației de la acea oră. Balurile strălucitoare și seratele splendide tocmai se încheiaseră. Lumea se întorcea acasă, fie în oraș, fie în localitățile din împrejurimi. Tot felul

de bețivani ieșeau din lupanare, cabarete și cluburi, suindu-se în primul vehicul care le ieșea în cale, ca să ajungă mai repede la locuințele lor.

Câțiva bărbați pretindeau să fie duși la Covent Garden, unde puteau găsi prostituate dispuse ca, în schimbul câtorva gologani, să se urce în birjă și să le ofere câteva minute de plăceri desfrânate.

Vehiculele în care se practica un asemenea comerț aveau să miroasă urât a doua zi dimineată, se gândea Lavinia, strâmbând din nas. Într-adevăr, ar fi multe de spus despre o clientă care își permite să ne trimită acasă cu un echipaj atât de elegant și confortabil.

Alături, Tobias se foia ușor, afundându-se mai adânc în perne. Piciorul rănit atinge ușor coapsa Laviniei. Desigur, apropierea se produsese cu totul întâmplător, dar asta nu însemna că ea rămăsese indiferentă. Simțurile i se înfierbântau, când își amintea de îmbrățișarea aceea pătimașă din birou.

Nebunie curată. Se întreba dacă și Tobias avea obiceiul de a se opri noaptea târziu în Covent Garden, în drum spre casă. Nu prea-i venea să creadă așa ceva. Doar e un om cu discernământ, se gândea ea. Și destul de tipicar.

Brusc, îi trecu prin minte o întrebare îngrijorătoare. Oare ce gen de femeie preferă Tobias? În ciuda sărutărilor din birou, nu credea că era genul lui Tobias. Ajunseseră să fie împreună din pură întâmplare. Nu fiindcă s-ar fi simțit atras de frumusețea ei tulburătoare sau vrăjit de conversația ei spirituală. Și nici fiindcă ar fi zărit-o într-o sală de bal și ar fi fost sedus de farmecul ei uluitor.

În realitate, având în vedere statura ei mărunță, era puțin probabil că ar fi remarcat-o într-o încăpere înțesată de oameni.

— Ai renunțat la clienta ta din cauza mea, nu-i așa?! întrebă Tobias.

Rostită pe fondul acela de tăcere prelungită, întrebarea a făcut-o pe Lavinia să tresară, ca trezită dintr-o reverie. I-au trebuit câteva clipe ca să revină cu picioarele pe pământ.

— Motivul a fost pur principial, murmură ea.

— Nu prea cred. Ai renunțat la clientă din cauza mea.

— Aș prefera să nu mai repeți aceleași cuvinte la infinit, domnule. E un obicei tare sâcâitor.

— Sunt convinsă că am tot felul de obiceiuri care te deranjează. Dar nu despre asta era vorba.

— Dar despre ce, mă rog?

Strecurându-și mâna pe după ceafa Laviniei, își apropie fața de buzele ei.

— Mă tot întreb cum te vei simți dis-de-dimineată, când îți vei da seama că din cauza mea ai refuzat onorariul substanțial pe care ar fi urmat să-l primești de la doamna Dove.

Ba nu la paguba asta de bani am să mă gândesc eu, își spunea Lavinia în gând. O va frământa, în schimb, ideea că parteneriatul ei cu Tobias luase sfârșit. Jurnalul îi adusese laolaltă, or acum acesta nu mai exista. Brusc, a frapat-o adevărata semnificație a întâmplărilor din această noapte, simțindu-se copleșită de senzația unei sinistre fatalități. Dacă n-avea să-l mai vadă niciodată pe Tobias, de acum înainte? Sentimentul acestei posibile pierderi o tulbura profund. Ce se întâmpla, de fapt, cu ea? Ar fi trebuit să respire ușurată la gândul că o să scape în fine de el. Din pricina lui pierduse onorariul ce i se cuvenea. Dar, din nu se știe ce cauză, sufletul ei era plin doar de regrete. Cu un strigăt înăbușit, Lavinia azvârli pătura și se aruncă în brațele lui.

— Tobias.

Buzele lui s-au lipit cu nesaț de ale ei, pe care rămăseseră parcă și acum tăciunii ultimelor sărutări din birou. Gura lui a reaprins flăcările pasiunii. Lavinia nu mai simțise niciodată așa ceva alături de un bărbat. Ce cunoscuse ea alături de John, în toți anii cât trăiseră împreună, fusese ca un fel de menuet delicat, cu gesturi și sentimente prea eterice, parcă, pentru această lume.

Ce simțea, însă, acum în brațele lui Tobias nu semăna decât cu pasiunile fremătătoare descrise în cărți.

Dezlipindu-și buzele de pe gura ei, Tobias a început să o sărute duios pe gât. Lavinia s-a lăsat pe spate, peste pernele

moi, cu poalele pelerinei desfăcute lateral pe banchetă. Îi simțea degetele pe coapsă și se întreba când izbutise Tobias să își strecoare mâna sub fustele ei.

— Ne cunoaștem prea puțin, șopti ea.

— Ba dimpotrivă, o contrazise el, mișcându-și degetele în sus, pe coapsa ei fierbinte. Am aflat multe lucruri despre tine la Roma, cum nici un soț nu ajunge vreodată să știe despre nevasta lui.

— Îmi vine foarte greu să cred așa ceva.

— O să-ți dovedesc.

— Și cum vei face? întrebă ea, sărutându-l cu nesaț.

— Ia să vedem. Cu ce să încep, oare? zise el, vârându-și mâna la spatele ei și desfăcându-i șireturile de la corsaj. Știu că îți place foarte mult să faci plimbări lungi, pe jos. Am mers în urma ta, așa, kilometri întregi, la Roma.

— E un obicei foarte sănătos, domnul meu. Plimbările lungi sunt excelente pentru sănătate.

În momentul acela, Tobias a reușit să îi dea jos corsajul rochiei.

— Mai știi că îți place să citești poezii.

— Asta fiindcă ai văzut cărțile de pe raftul meu, la Roma, în seara aceea.

Atingând, în treacăt, medalionul de argint de pe pieptul ei, Tobias i-a sărutat sânii cu sfârcurile întărite de plăcere.

— Și știi că n-ai vrut să fii amanta lui Pomfrey.

Informația aceasta avu asupra ei efectul unui duș rece. În clipa aceea, încremeni cu mâinile pe umerii lui.

— De unde știi de Pomfrey?

— La Roma toată lumea îl cunoștea pe Pomfrey. N-a fost văduvă în oraș pe care să n-o seducă, plus câteva neveste, zise Tobias, sărutându-i vâlceaua dintre sânii. Tu, însă, l-ai refuzat cu duritate.

— Lordul Pomfrey e bărbat însurat.

Dumnezeule, vorbesc ca o mironosiță, se gândea Lavinia.

— Da, dar e și foarte bogat, adăugă Tobias, ridicând capul cu licăriri jucăușe în priviri. Se spune, de asemenea, că e foarte mărinimos cu amantele lui. Cu el ai fi avut un trai mult mai plăcut.

— Nimic nu mi-ar displăcea mai mult decât să fiu amanta lui Pomfrey, spuse Lavinia, înfiorându-se de scârbă. Omul acesta bea mult, iar când se îmbată își pierde controlul. L-am văzut odată lovind un tip care nu făcuse decât să îl ironizeze un pic pentru că se îmbătase crunt.

— Eram acolo în ziua când te-a văzut la piață. L-am auzit când îți cerea permisiunea să te instaleze într-un mic apartament.

— Ai auzit și conversația asta jenantă? spuse ea, foarte rușinată.

— Nu mi-a fost prea greu să aud răspunsul pe care i l-ai dat, zise Tobias, cu un rânjet fugitiv. Tonul tău a fost destul de ridicat.

— Clocoteam de furie. Dar tu unde stăteai, de fapt?

— La intrarea într-o mică prăvălie, spuse el, lăsând să-i alunece mâna pe coapsa ei. Mâncam o portocală.

— Mai ții minte asemenea detalii ne semnificative?

— Țin minte totul legat de acel moment. După ce Pomfrey a făcut o criză de nervi, am ajuns la concluzia că în viața mea nu mâncasem o portocală mai gustoasă. Nnicând nu mi s-a părut ceva mai dulce și mai bun, adăugă el, lipindu-și palma de locul acela fierbinte și umed dintre picioarele ei.

Lavinia avea impresia că partea inferioară a corpului îi luase, parcă, foc, dându-i o senzație de slăbiciune. Aerul satisfăcut al lui Tobias dovedea că era perfect conștient de efectul pe care îl aveau aceste mângâieri asupra ei.

— Bun, acum măcar știi și eu ceva despre tine, domnul meu. Îți plac portocalele.

— Da, îmi plac destul de mult. În Italia, însă, se spune că nici un fruct nu se poate compara cu o smochină coaptă. Și înclin

să fiu și eu de acord cu această părere, zise el, dezmierdându-o cu pasiune.

Lavinia fu pe punctul să se înece de-a binelea, atât de râs, cât și de indignare. Locuise suficient de mult la doamna Underwood, ca să știe că în Italia smochinele coapte simbolizează sexul femeii.

Din nou, Tobias o săruta, oprind-o să mai vorbească. Își folosea mâna cu dibăcie, făcând-o pe Lavinia să atingă nebănuite culmi ale unui dulce extaz. Când a auzit-o gemând de plăcere, s-a descheiat repede la pantaloni.

Apoi, așezându-se între picioarele ei, s-a strecurat încet, dar perseverent, în intimitatea trupului ei de femeie. Pe neașteptate, marea tensiune acumulată în ea a explodat în mii de fragmente strălucitoare de senzații nemaiîntâlnite, pe care nici un poet nu le-ar fi putut descrie.

— Tobias? spuse Lavinia, zgâriindu-l ușor cu unghiile pe spate. Fir-ar să fie, Tobias, Tobias.

Drept răspuns, se auzi un fel de mormăit plin de satisfacție, de parcă ar fi fost un motan care toarce. Încolăcindu-și brațele și mai strâns de gâtul lui, Lavinia îl trăgea tot mai aproape. Când a simțit că mușchii lui Tobias se încordează pe spate, și-a dat seama că și el era aproape de momentul acelei dezrobiri senzuale a simțurilor. Instinctiv, a încercat să-l tragă și mai aproape.

— Nu, a murmurat el.

Spre uimirea Laviniei, Tobias s-a smuls brusc de lângă ea. Cu o exclamație șuierată printre dinți și zguduit de convulsii violente, a decis ca deznodământul momentului de iubire să se reverse pe poalele pelerinei.

Tobias începea să-și revină încet-încet în simțiri. Își dădea seama că trăsura era tot în mișcare, așa că mai putea savura un pic dulceața trupului Laviniei.

— Tobias?

— Mmm?

— În curând o să ajungem la mine acasă, zise Lavinia, mișcându-se ușor sub el.

— Mă așteptam să spui asta, zise el, acoperindu-i cu palma sânul mătăsos și plin.

Ca un măr copt, se gândea Tobias. Preferabil, însă, să nu mai revină la subiectul fructelor proaspete în seara asta. Lavinia avea dreptate; probabil că în scurt timp vor ajunge la locuința ei de pe Claremont Lane.

— Haide, Tobias, grăbește-te, îl îndemnă ea, agitându-se sub el. Să ne aranjăm repede hainele. Îți dai seama ce jenant ar fi ca valetul doamnei Dove să ne găsească în halul ăsta.

Îl amuza tonul ei alarmat.

— Calmează-te, Lavinia, zise el, ridicându-se în capul oaselor cu mare părere de rău, dar nu înainte de a o săruta tandru pe coapsa goală.

— Tobias!

— Te aud perfect, doamnă Lake. Și același lucru vor putea spune și vizitiul și valetul, de pe capră, dacă n-ai să cobori un pic tonul.

— Repede, zise ea, ridicându-se în șezut și bâjbâind cu mâinile să-și îndrepte corsajul. Trăsura se va opri dintr-o clipă în alta. Of, Doamne, sper să nu fi stricat pernele doamnei Dove. Ce-o să creadă despre noi?

— Puțin îmi pasă mie de părerea doamnei Dove, spuse Tobias, simțind în nări mirosul lăsat în cabina trăsorii de îmbrățișarea lor pătimașă de mai înainte. Uiți că nu mai e clienta ta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, și tu uiți că este o doamnă foarte distinsă, declară Lavinia, aranjându-și la gât medalionul de argint. Sunt absolut sigură că nu se așteaptă ca trăsura ei luxoasă să fie folosită pe post de birjă ordinară.

Tobias se uita la ea, vizibil satisfăcut. Lumina galbenă a felinarului se mișca jucăuș prin părul ei ciufulit, aprinzând parcă scânteii roșietice și aurii. Lavinia era îmbujorată la față.

Tenul ei avea o strălucire caldă, care nu putea păcăli pe nimeni. Pe urmă însă, a remarcat panica din ochii ei.

— Ți-e rușine, nu-i așa? întrebă el. Ți-e teamă că, dacă află ce s-a întâmplat aici, doamna Dove își va schimba părerea bună pe care o avea despre tine.

— Mai bine zis, o fostă clientă.

— Da, în fine, recomandările pe care le primești sunt foarte importante în meseria asta, zise Lavinia, încleștându-și fălcile, cu un aer sumbru. Și asta cu atât mai mult cu cât nici nu-ți prea poți; face reclamă în ziare.

— Personal, sunt pe deplin satisfăcut în momentul de față. Lucrul ăsta are vreo importanță pentru tine?

— Categorie, nu. Tu ești partenerul meu de afaceri, și nu client. Nu mă mai tachina, Tobias. Știi foarte bine că n-aș vrea ca doamna Dove să se apuce să le povestească prietenelor ei că sunt o... o... s

— Nu ești, i-o reteză Tobias, pe un ton plat. Și lucrul acesta îl știm prea bine amândoi. Așa că nu te mai încăpățâna să fabulezi pe tema asta.

— E o chestiune de principiu, răspunse ea, clipind des, ca și cum s-ar fi dezmeticit brusc.

— Ai pomenit de principii și mai devreme. Înțeleg că sunt foarte importante pentru tine. Dar problema se pune în alți termeni.

E vorba de simț practic. Nu vreau să dobândești obiceiul de a le zvârli clienților banii înapoi, cu dispreț. Dacă, în ciuda lucrurilor pe care i le-ai spus în seara asta, doamna Dove se decide să îți trimită, totuși, banii, ți-aș sugera în mod serios să-i primești.

În acel moment, Lavinia se opri din lupta ei crâncenă cu corsajul și se uită cu un aer feroce la Tobias.

— Nu ți-e rușine să râzi de asemenea lucruri, domnule?

— Iartă-mă, Lavinia, spuse el, întinzând mâna spre spatele ei și aranjându-i rochia. Am impresia că ești în pragul unei crize de isterie.

— Ce?! Cum îți permiți să mă faci pe mine isterică? Sunt foarte îngrijorată pentru buna mea reputație, ceea ce, dacă vrei să știi, mi se pare ceva absolut normal. Nu vreau să fiu nevoită să-mi schimb iarăși meseria. M-ar deranja enorm.

— Doamnă Lake, spuse el zâmbind, te asigur că, dacă întâmplarea face ca onoarea dumatăle să fie pusă vreodată la îndoială, sunt gata să contrazic pe oricine într-un duel cavaleresc.

— Vasăzică glumești și pe tema asta?!

— În halul în care a ajuns acum, pelerina ta nu prea mai poate fi purtată, însă vei constata, când o să te ridici, că pernele sunt într-o stare excelentă. Și, chiar dacă n-ar fi așa, sunt sigur că vizitiul va avea grijă să le facă impecabile până mâine dimineață.

— Pelerina mea! exclamă Lavinia, făcându-se albă la față. Vai de mine! spuse ea, încercând să se ridice de pe banchetă.

— Lavinia...

Aceasta se așezase pe scaunul de vizavi, scuturându-și poalele pelerinei. Ridicând, apoi, haina spre ea, se holbă dezgustată la căptușeală.

— Oh, nu! Ce oribil! Absolut oribil!

— Lavinia, nu cumva pierderea acestei cliente te-a zdruncinat nervos?

Ignorându-i întrebarea, a răsucit poalele pelerinei și i-a arătat șatenul ud de dedesubt.

— Uite ce-ai făcut, Tobias. Vezi cum ai stricat-o? Ce explicație să găsec pentru o pată ca asta? Nu-mi rămâne decât să sper că o voi putea curăța înainte s-o vadă careva din casă.

Grija aceasta excesivă pentru pernele din trăsură și pentru pelerină îi cam strica lui Tobias buna dispoziție dinainte. De mult nu mai făcuse dragoste cu asemenea pasiune. Și ar fi putut paria pe oricât că și Lavinia fusese pe deplin satisfăcută. Într-adevăr, mirarea din vocea ei atunci când atinsese punctul culminant îi confirma lui Tobias faptul că până în acea seară

Lavinia nu știuse ce înseamnă senzația minunată a descătușării sexuale.

Ea, însă, în loc să savureze cât mai multă vreme această plăcere împărtășită de amândoi, îl sâcâia cu pata aceea afurisită.

— Felicitări, Lavinia. Ai fi foarte bună în rolul lui Lady Macbeth. Sunt convins însă că, analizând mai bine situația, vei constata că e preferabil ca urmele zburdălniciilor noastre să rămână doar pe pelerină, și nu în altă parte.

— Da, desigur, recunosc ea, privind stânjenită spre pernele de pe banchetă. Ce groaznic ar fost ca pata să se vadă și pe banchetă. Așa, într-adevăr, cum spuneai și tu, nu se observă absolut nimic.

Trăsura încetinea deja. Dând perdeluța la o parte, Tobias constată că ajunseseră pe Claremont Lane.

— Nu mă refeream la perne.

— Zău așa, domnule, ce putea fi mai rău decât pătarea pernelor doamnei Dove?

Tobias se mulțumi să o privească în ochi, fără să spună nimic. Lavinia se încrunta nedumerită. După câteva momente de derută, se dumiri brusc.

— Da, bineînțeles, zise ea, fără nici un fel de inflexiune în voce, încercând să-și aranjeze mai bine pelerina.

— Între noi nu trebuie să existe nici o jenă, Lavinia. Am avut fiecare parte de suficiente experiențe în patul conjugal. Nu suntem ca doi copii proaspăt ieșiți din pension.

— Da, bineînțeles, repetă ea, privind fix pe geam.

— Dacă tot am ajuns la acest subiect, hai mai bine să discutăm deschis. Așa cum îți poți da seama după pata de pe pelerină, am luat niște măsuri de precauție, atât cât s-a putut în condițiile de față, adăugă el, îndulcindu-și glasul. Știm, totuși, amândoi, că nu există nici o garanție că nu vor mai apărea și niște consecințe nedorite.

— Da, bineînțeles, spuse ea, din nou, încleștându-și degetele pe pelerina vătuită.

— Și dacă aceste consecințe vor apărea până la urmă, îmi promiți că le vei discuta cu mine, da?!

— Da, bineînțeles, răsună aceeași litanie, dar cu două octave mai sus față de tonul normal.

— Recunosc că m-am lăsat dominat de simțuri și de pasiune. Data viitoare, însă, voi fi mai bine pregătit. Mă voi strădui să procur cele necesare înainte de a trece la fapte.

— Oh, uite, am ajuns, zise ea, râsuflând parcă ușurată. În sfârșit, acasă.

Valetul vânjos a deschis portiera și atras scărița, poftind-o pe Lavinia să coboare. Aceasta s-a grăbit să se dea jos din trăsură, ca și cum ar fi vrut să iasă mai repede dintr-o clădire cuprinsă de flăcări.

— Noapte bună, Tobias.

— Lavinia, ești sigură că te simți bine? o întrebă acesta, prinzând-o de mână. Nu pari în apele tale.

— Zău?! exclamă ea, învăluindu-l într-un zâmbet rece, cu capul răsucit peste umăr.

Tipic pentru Lavinia, se gândea Tobias, neștiind dacă lucrul acesta era sau nu de bun augur.

— A fost o seară obositoare, se încumetă el să adauge. E și normal să te fi afectat nervos.

— Nu văd de ce ar trebui să mă simt afectată nervos. La urma urmei, am pierdut doar singura clientă pe care o aveam și mi-am murdărit pelerina. În plus, voi fi nevoită ca, în următoarele zile, să-mi fac griji și pentru niște probleme extrem de personale.

— Poți da vina pe mine pentru toate aceste neajunsuri, zise Tobias, uitându-se în ochii ei.

— Oh, păi asta și fac, spuse ea, întinzând mâna spre valetul voinic. E limpede că numai dumneata ești de condamnat pentru toate greutățile mele. O dată în plus, domnule, dumneata porți toată vina pentru problemele cu care mă confrunt.

De ce, oare, tot ce avea legătură cu Lavinia era așa de groaznic de complicat? La scurt timp după ce s-a despărțit de ea, Tobias s-a dus în biroul lui, și-a turnat un pahar cu coniac și s-a prăbușit în fotoliul său preferat. Privea posomorât spre flăcările din cămin. Imagini cu pelerine pătate i se perindau prin fața ochilor.

La un moment dat, ușa din spatele lui se deschise încetișor.

— Bine că ai mai venit și tu pe-acasă, spuse Anthony, intrând în cameră. Avea cămașa descheiată și nodul de la cravată mult lărgit. Am ajuns aici acum vreo oră să văd dacă ai ceva noutăți. M-am înfruptat cu niște plăcintă cu somon, făcută de Whitby. Trebuie să recunosc că mi-e tare dor de mâncărurile lui.

— Nu înțeleg de ce, când nu lipsești de la nici un prânz, iar seara nu ratezi nici o gustare!

— Asta ca nu cumva să te simți prea singur, replică Anthony, chicotind. Dar ce-i cu tine? Nu-ți stă în fire să ajungi așa târziu acasă. Presupun că ai avut parte de o seară interesantă, nu-i așa?

— Am găsit jurnalul.

— Felicitări, zise Anthony, fluierând încetișor. Presupun că ai rupt din el paginile care vă interesau pe voi – pe tine, pe doamna Lake și pe clienta voastră, nu-i așa?

— N-a mai fost nevoie. Am găsit caietul mistuit de flăcări. Ce a mai rămas din el a fost suficient ca să-l identific, dar atât. În rest, era complet ilizibil.

— Am înțeles, zise Anthony, trecându-și degetele prin păr, cu un aer serios. Prin urmare, persoana care l-a ucis pe Felix și a luat jurnalul a vrut să-ți dea de înțeles că trebuie să puneți capăt anchetei, nu-i așa?

— Da, asta e și părerea mea.

— Ai spus la începutul acestei afaceri că în jurnal erau menționate numele mai multor persoane. Teoretic, oricare dintre acestea îl putea ucide pe Holton Felix, distrugând ulterior și jurnalul.

— Da.

— Cum a reacționat Neville când a aflat?:

— Nu i-am spus încă.

— Și ce se va întâmpla în continuare? întrebă Anthony, vădit curios.

— În continuare?! Păi, mă duc la culcare. Asta se va întâmpla în continuare.

— Tocmai mă pregăteam să mă duc la mine acasă, când am auzit la poartă trăsura aceea minunată, zise Anthony, rânjind ironic. Am crezut întâi că a oprit aici din greșeală. Dar pe urmă te-am văzut coborând.

— E trăsura clientei Laviniei, spuse Tobias, sorbind din coniac. În fine, fosta ei clientă, începând din seara asta.

— De ce? Fiindcă s-a găsit jurnalul?

— Nu. Pentru că Lavinia i-a dat papucii. I-a spus doamnei Dove că n-o mai interesează onorariul asupra căruia conveniseră.

— Nu mai înțeleg nimic, zise Anthony, postându-se în fața focului care pâlpâia mornit. Ce naiba a apucat-o pe doamnă Lake să refuze onorariul?

Sorbind încă o dată din coniac, Tobias rezemă paharul de brațul fotoliului.

— A făcut asta din cauza mea.

— Din cauza ta?

— Chestie de principiu, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu, nu înțeleg, răspunse Anthony, total nedumerit. Nu trebuie să te superi, Tobias, dar nu ești deloc explicit. Nu cumva ai băut prea mult în seara asta?

— Dimpotrivă, n-am băut destul, replică Tobias, ciocnind cu degetul în pahar. Lavinia i-a reproșat doamnei Dove că m-a expus unor riscuri inutile în seara asta.

— Explică-mi, te rog.

Și Tobias i-a relatat întreaga poveste. După ce a terminat, Anthony a continuat să tacă, studiindu-l cu atenție.

— Măi, măi, măi, spuse el, în cele din urmă.

— Lavinia are multă personalitate. Or, în seara asta, doamna Dove a reușit s-o scoată din sărite.

— Evident

— Cred că partenera mea regretă deja pasul făcut, zise el, legănând paharul.

— De ce crezi asta? întrebă Anthony, ridicând sprinceana.

— La despărțire, când a coborât din trăsură, a avut grijă să-mi spună că eu sunt de vină pentru toate problemele ei.

— Mi se pare o concluzie înțeleaptă din partea ei.

— Parcă te pregăteai să te duci acasă?

— Ești prost dispus, nu-i așa?!

— Cred că da, zise Tobias, după câteva momente de reflecție.

Anthony îl studie din cap până în picioare, cu un aer foarte curios.

— Parcă ziceai că ai venit să-ți schimbi hainele după încăierarea de pe stradă?

— Da.

— Să cred, atunci, că motivul pentru care pari atât de mototolit se datorează altei trânte?

— Dacă ai cumva impresia că sunt prost dispus, n-ai decât să mă sâcâi în continuare, zise el, mijind ochii. Vei descoperi în scurt timp cât de urâcios pot fi.

— Aha, acum ajungem la punctul sensibil al problemei. Tu ai pupat-o pe doamna Lake, la care ea ți-a tras o palmă, ca să te înveți minte.

— Doamna Lake nu mi-a tras nici o palmă, zise Tobias, clar și răspicat.

Anthony se holba la el, cu ochii cât cepele.

— Mamă, Doamne, șopti el. Să nu spui că... de fapt... Cu doamna Lake? într-o trăsură? Dar e o doamnă! Cum ai putut să faci așa ceva?

Tobias se uita pur și simplu la el. Văzând expresia de pe chipul lui, Anthony preferă să întoarcă, încet, capul spre șemineu. Pendula ticăia voinicește anunțând apropierea zorilor. Tobias se afundase mai adânc în fotoliu. De ce să-i facă lui morală un tânăr care nu avusese nici o legătură serioasă cu o femeie?

— Știi că are de gând să meargă la teatru mâine seară, spuse Anthony, dregându-și glasul. De fapt, în seara asta cum ar veni, se corectă el, uitându-se la ceas. Poți aranja să vii și tu. Ea și Emeline le însoțesc pe Lady Wortham și pe fiica ei. Ar fi un gest de politețe să le vizitezi în loja lor.

— Ai dreptate, spuse Tobias, cu palmele lipite.

— Să nu-ți fie teamă, zise Anthony, cu multă blândețe. Nici nu mă gândesc să te trimit singur să navighezi pe niște ape atât de tulburi. E limpede că ai nevoie de o călăuză, așa că îmi va face mare plăcere să te însoțesc la teatru.

— Aha, vasăzică asta era!

— Poftim?! se miră Anthony, cu o mutră nevinovată.

— Vrei să mergi la teatru mâine seară, fiindcă știi că se duce acolo și domnișoara Emeline. De aceea îți cauți o scuză plauzibilă ca să te poți duce în loja lor.

— Mâine seară Emeline e scoasă pe piața măritişului, zise Anthony, întunecându-se la față. Ai uitat?! Lavinia speră să-i găsească un pețitor demn de luat în seamă.

— Sacrificarea lui Apolo. Da, mi-aduc aminte.

— Exact. Dar Emeline e o tânără atât de fermecătoare și de deșteaptă, încât cred că stratagema Laviniei nu va da roade.

Văzând grimasa lui Tobias, Anthony îl întrebă prevenitor:

— Ce, te doare piciorul?

— Nu piciorul mă doare, ci referirea ta la regnul vegetal.

De fapt, nu mă deranjează deloc piciorul în clipa de față, își zise Tobias. O fi de la coniac. Gândindu-se, însă, mai bine, și-a dat seama că durerea bine cunoscută și sâcâitoare îl lăsase de acum câteva ceasuri deja. Cam de când începuse să facă dragoste cu Lavinia. Ce înseamnă să te simți bine și mulțumit! Scapi de toate durerile și junghiurile.

— Nu înțeleg. Ce legătură are chestia asta cu cuvântul „roade”?

— Las-o baltă. În locul tău, nu mi-aș face griji din cauza planurilor Laviniei. Emeline e o tânără interesantă, așa că s-ar putea să fie remarcată. Dar, în momentul în care se va afla că nu are zestre, mămicile șirete din lumea bună le vor interzice flăcăilor lor să-i dea târcoale.

— Da, se prea poate, dar cum rămâne cu derbedeii și fanții de profesie? Știi la fel de bine ca și mine că orice tânără poate cădea în plasa lor. Meseria ăstora e să le seducă pe domnișoare.

— Lavinia o poate proteja pe Emeline, spuse Tobias, apoi își aminti cât de stăpânită și calmă fusese tânăra la Roma. De fapt, dacă mă gândesc bine, am senzația că domnișoara Emeline își poate purta singură de grijă.

— Nu contează. Aș prefera să nu risc nimic, spuse Anthony, încleștându-și degetele pe marginea poliței. Și, cum scopurile noastre par să coincidă, am putea colabora amândoi la acest proiect.

— Suntem doi dobitoci, conchise Tobias, pufnind.

— Vorbește doar în numele tău, spuse Anthony, pornind fericit spre ușă. Mâine dimineață, primul drum o să-l fac la casa de bilete.

— Anthony?

— Da?

— Ți-am spus că Lavinia și părinții ei au practicat mesmerismul?

— Nu, dar parcă mi-a pomenit ceva domnișoara Emeline. Bun, și ce-i cu asta?

— Îmi amintesc că te-a preocupat și pe tine subiectul, la un moment dat. Crezi că e posibil ca un specialist în hipnoză să aducă un bărbat în stare de transă fără ca acesta să-și dea seama?

— E foarte posibil ca un bărbat slab de înger să fie vulnerabil în fața talentelor unui hipnotizator eficient. Dar nu-mi pot imagina cum un bărbat puternic, hotărât și perspicace s-ar putea lăsa hipnotizat.

— Ești sigur?

— Doar dacă nu îți dorește asta.

Anthony a ieșit repede din cameră, închizând ușa după el, ceea ce nu l-a împiedicat, însă, pe Tobias să-i audă hohotele de râs de pe culoar.

— Ce naiba-i cu tine în dimineața asta? întrebă Emeline, întinzând mâna după cafetieră. Ești tare ciudată, pe cuvântul meu.

— Am și eu dreptul să fiu ciudată uneori, spuse Lavinia, punându-și niște omletă pe farfurie.

Și foamea asta e ciudată, își zise ea, în gând. Se sculase cu o poftă de mâncare cu totul neobișnuită. O fi de la gimnastica din trăsura doamnei Dove.

— Ți-am spus deja că în momentul de față nu mai avem nici un client.

— Foarte bine că ai pus capăt asocierii cu doamna Dove, zise Emeline, turnându-și cafea. Nu trebuia să-și trimită servitorul să-l spioneze pe domnul March. Cine știe ce-o fi fost, de fapt, în mintea ei?

— Sunt aproape sigură că i-a poruncit valetului să pună mâna pe jurnal, iar, dacă nu reușește de la bun început, să-l ia cu forța de la domnul March. Își dorea foarte mult să intre în posesia aceluia caiet. Nu voia ca eu sau Tobias să citim pasajele care conțineau secretele ei.

— Dar nu vă povestise deja despre ele?

— Mă văd nevoită să-i dau dreptate domnului March, zise Lavinia, ridicând din sprâncene. Probabil că secretele doamnei

Dove nu se limitează doar la niște simple bârfe despre trecutul ei.

— Păi, ce mai contează acum, din moment ce jurnalul a fost distrus?

— Poate că m-am pripit când i-am zis că n-am nevoie de banii ei.

— A fost o chestiune de principiu, se grăbi Emeline să spună, cu o licărire vioaie în priviri.

— Da, așa e. Deși s-a dovedit un partener dificil, domnul March a fost totuși asociatul meu în această afacere. Nu pot tolera ca vreun client să îl trateze ca pe o paiață și chiar să profite de pe urma lui. Avem și noi mândria noastră.

— Dar ce te-a afectat mai mult? Lezarea mândriei tale sau a domnului March? întrebă Emeline, pe un ton sec.

— Nu mai contează acum. Concluzia e că azi nu mai am nici un client.

— Nu-ți fie teamă. O să apară unul cât de curând.

Ce enervantă e Emeline asta cu optimismul ei juvenil! se gândea Lavinia, agasată.

— Dacă stau și mă gândesc, domnul March își va încasa onorariul de la clientul lui. Or, în această eventualitate, s-ar cuveni să-l împartă cu mine, nu crezi?

— Ba da, răspunse Emeline.

— Am să discut cu el despre această chestiune, spuse Lavinia, cu gura plină de omletă, ascultând absentă hurelul trăsurilor pe stradă. Știi că, până la urmă, oricât de greu ne-a fost la început, domnul March s-a dovedit a fi de folos. La urma urmei, el a fost cel care a găsit jurnalul valetului.

— La ce te gândești, Lavinia? o întrebă Emeline, curioasă.

— Mi-a venit brusc ideea că s-ar putea să fie profitabil pentru amândoi dacă domnul March și cu mine vom mai colabora și pe viitor, zise ea, ridicând din umeri.

— Mda, rosti Emeline, cu o expresie ciudată în priviri. Da, da, da, ce gând fascinant!

Perspectiva de a-l avea partener pe Tobias în viitor era deopotrivă încântătoare și terifiantă, medita Lavinia. Mai bine să schimbăm subiectul.

— Hai să ne întoarcem la oile noastre, spuse ea. Diseară mergem la teatru, așa că ar trebui să ne concentrăm atenția asupra acestui lucru.

— Cum adică „mergem”?

— Lady Wortham a avut amabilitatea să mă invite și pe mine.

— Cred că e curioasă să te cunoască, remarcă Emeline, ridicând din sprâncene.

— Sper că nu i-ai pomenit de ocupațiile pe care le-am avut înainte! exclamă Lavinia, încruntându-se.

— Bineînțeles că nu.

— Și nici nu i-ai spus nimic, sper, despre noua mea profesie?

— Nu.

— Excelent, răsuflă Lavinia ușurată. Nu cred că lui Lady Wortham i-ar fi pe plac vreuna dintre îndeletnicirile mele de până acum.

— În cercurile ei, nici o profesie nu e potrivită pentru persoanele de sex feminin.

— Într-un fel, are dreptate. În seara asta, voi avea grijă să strecor o aluzie la faptul că beneficiazi de o moștenire modestă, dar sigură.

— N-aș zice că asta se cheamă aluzie, mătușă Lavinia. Eu aș numi-o mai degrabă minciună.

— Nu te mai încurca în detalii inutile, făcu Lavinia, fluturând din mână a lehamite. Să nu uităm că în dimineața asta avem ultima probă la Madame Francesca.

— Nu, n-o să uităm, spuse Emeline, încruntându-se ușor. Mătușă Lavinia, în legătură cu seara asta. Sper să nu-ți faci iluzii prea mari. Sunt aproape sigură că nu voi cuceri pe nimeni.

— Prostii! O să arăți superb în rochia cea nouă.

— Dar nu chiar atât de splendid ca Priscilla Wortham, o contrazise ea cu un surâs rece. Acesta e, de fapt, și motivul pentru care maică-sa a fost atât de drăguță și m-a invitat să merg cu ele. Știe că, dacă stau alături de Priscilla, frumusețea acesteia va ieși și mai bine în evidență.

— Nu dau doi bani pe subterfugiile lui Lady Wortham – izbucni Lavinia, atât de îngrozită, încât rămase fără glas. Puțin îmi pasă că Lady Wortham plănuiește s-o etaleze pe Priscilla în cea mai bună lumină cu putință. E mama Priscillei, așa că își face și ea datoria. Întâmplarea face însă ca stratagemele lor să ne ofere și nouă o ocazie unică, de care intenționez să profit din plin.

Ușa salonașului pentru micul dejun se deschise brusc și înăuntru își făcu apariția doamna Chilton, cu ochii strălucitori din cauza emoției.

— A venit doamna Dove, coniță, zise ea cu voce tare. Primiți vizite așa devreme, dimineața?

— Doamna Dove?

Pe Lavinia o cuprinse panica. Tobias nu avusese dreptate când o asigurase că pernele din trăsură nu se pătaseră. Cum înăuntru era aproape întuneric, nici nu-i de mirare că n-a observat. Probabil că Joan Dove venise să îi ceară despăgubiri pentru stricăciunile provocate. Oare cât costă refacerea tapițeriei unei trăsură?

— Ziceți, coniță. S-o duc în salon ori în birou?

— Dar de ce-a venit? întrebă Lavinia, suspicioasă.

— Păi asta, coniță, n-am de unde să știu, ripostă doamna Chilton, mirată. A zis că vrea să vorbească cu dumneavoastră. Să-i spun să plece?

— Nu, în nici un caz, zise Lavinia, inspirând adânc, ca să mai prindă curaj.

Sunt femeie în toată firea, își repeta ea. Mă pot descurca în orice situație...

— Voi sta de vorbă cu ea. Poftește-o, te rog, în birou.

— Bine, coniță, zise doamna Chilton, dispărând pe culoar.

Emeline avea un aer gânditor.

— Pun pariu că doamna Dove a venit aici ca să te convingă să accepți onorariul.

— Chiar crezi asta?! întrebă Lavinia, brusc înviorată.

— Păi, ce alt motiv ar fi putut avea?

— Eu știu...?!

— Poate vrea să-și ceară scuze pentru felul cum s-a purtat.

— Mă cam îndoiesc.

— Lavinia! exclamă Emeline, încruntându-se. Ce s-a întâmplat? Mă așteptam să fii încântată că a venit să-ți dea banii.

— Încântată, repetă Lavinia, pornind agale spre ușă. Absolut încântată.

Știa că doamna Dove aștepta deja de câteva minute, ceea ce îi convenea de minune. Încerca să își compună o mină nepăsătoare și degajată, ca o femeie cu multă experiență de viață.

— Bună ziua, doamnă Dove. Ce surpriză! Nu mă așteptam să te revăd.

Joan stătea în picioare, în fața bibliotecii, din care răsfoise cele câteva volume de pe raft. Purta o rochie gri închis, creată anume de Madame Francesca pentru a-i pune în evidență, cu discreție, silueta elegantă și părul blond-argintiu. Expresia din ochii lui Joan era, ca de obicei, impenetrabilă.

— Văd că citești poezii, spuse Joan.

Luată prin surprindere de această remarcă, Lavinia aruncă o privire spre puținele cărți din bibliotecă.

— Am fost nevoită să renunț la multe volume când a trebuit să ne întoarcem în pripă din Italia. Îmi va lua ceva timp să-mi completez biblioteca.

— Iartă-mă că te deranjez așa devreme, spuse Joan. Dar n-am dormit deloc azi-noapte, așa că din cauza surescitării nervoase n-am mai suportat ideea unei amânări.

— Ia loc, te rog, o pofti Lavinia, croindu-și drum spre masa ei de lucru, care arăta ca o adevărată fortăreață.

— Mulțumesc, zise Joan, preferind să se așeze pe un scaun din fața biroului. Voi trece direct la subiect. Vreau să-mi cer scuze pentru cele întâmplate aseară. Singura mea justificare o constituie faptul că nu am avut deplină încredere în domnul March. Mi s-a părut că e mai bine să-l țin sub supraveghere.

— Am înțeles.

— Am venit aici ca să te conving să accepți onorariul pe care ți-l datorez. Realitatea este că dumneata și domnul March v-ați îndeplinit cu succes misiunea. Nu e vina voastră că jurnalul a fost distrus.

— Poate că e mai bine așa, spuse Lavinia, cu prudență.

— Cred că ai dreptate. Totuși, rămâne o problemă neelucidată.

— Presupun că vrei să afli cine ți-a trimis sculptura aceea groaznică.

— Nu-mi voi găsi odihna până nu voi afla răspunsul, zise Joan. Așa că vă rog să continuați investigațiile în această direcție.

Prin urmare, Joan nu venise ca să-i reproșeze că-i distrusese tapițeria, ci ca să-i achite factura și să-i solicite noi servicii.

Lavinia se așeză pe scaun respirând ușurată. Dintr-o dată, în ciuda ploii, dimineța părea mult mai frumoasă. Știa însă că trebuie să facă efortul de a-și ascunde satisfacția sub o mască profesională. Cu mișcări tacticoase, își puse mâinile, cu palmele împreunate, pe birou.

— Înțeleg, murmură ea.

— Nu voi avea nimic împotriva dacă vei considera necesar să mărești onorariul, ca o compensație pentru ceea ce socotești că a fost informarea voastră incompletă cu privire la datele din jurnal.

— Ne adaptăm situației prezente, zise Lavinia, dregându-și glasul.

— Da, firește. Stabilește prețul.

Dacă aș fi o femeie cu simț practic, se gândea Lavinia, aș profita de această a doua ocazie și aș pretinde o sumă importantă, uitând de neajunsurile de până acum. Amintindu-și, însă, de pericolul prin care trecuse Tobias în seara precedentă, găsi de cuviință să pună anumite condiții.

— Dacă e să colaborăm pe mai departe, doamnă Dove, îți atrag atenția că nu trebuie să ne mai spionezi. Nu accept ca domnul March să fie filat peste tot, ca un hoț sau derbedeu de rând. Este un profesionist, ca și mine.

— Domnul March contează mult pentru dumneata, nu-i așa? Întrebă Joan, ridicând o sprinceană.

Nu mușc eu din momeala asta, își zise Lavinia în gând.

— Mă simt foarte obligată față de domnul March, întrucât este partenerul meu de afaceri.

— Înțeleg. Simțul datoriei.

— Exact. Prin urmare, doamnă Dove, îmi promiți că nu vei mai trimite pe nimeni să-l spioneze pe domnul March când e în misiune?

— Ai cuvântul meu de onoare că n-o să mă amestec în investigațiile voastre, spuse Joan, după o scurtă ezitare.

— Prea bine, zise Lavinia, cu un zâmbet rece. Îi voi trimite imediat un mesaj domnului March. Dacă el nu are nici o obiecție să ne reluăm investigația solicitată de dumneata, voi accepta noua misiune.

— Ceva îmi spune că domnul March nu va pregeta să continue colaborarea cu dumneata în această afacere. Aseară, am avut senzația că nu prea a fost de acord cu felul în care mi-ai azvârlit banii în nas.

— Dar nu ți i-am aruncat în nas, doamnă Dove, zise Lavinia, simțind că o ia cu călduri. În fine, nu la propriu.

Joan surâdea, fără să spună nimic.

— Prea bine, continuă Lavinia, cred că ai dreptate să presupui că domnul March va fi de-a dreptul încântat să-și reia

ancheta. În această situație aș vrea să profit de ocazie ca să-ți pun câteva întrebări.

— Da, desigur, acceptă Joan, înclinând capul.

— După toate probabilitățile, persoana care a ars jurnalul, lăsând resturile carbonizate pentru a fi găsite de către domnul March, încearcă să ne dea de înțeles că șantajul a luat sfârșit. Presupun că nu vei mai primi mesaje de la persoana care ți-a trimis lucrarea în ceară. Probabil că a renunțat să te mai șantajeze.

— Nu-i exclus să ai dreptate. Aflând probabil că am apelat la serviciile unor detectivi particulari, tipul s-a speriat și a preferat să se retragă în umbră. Totuși, eu trebuie să aflu cine e. Sunt sigură că mă înțelegi, zâmbi Joan cam forțat. Nu suport să primesc amenințări cu moartea de la niște străini.

— Nu, bineînțeles. În locul dumitale, aș reacționa la fel. Azi-noapte, în pat, m-am gândit la câteva aspecte ale acestei situații. M-am întrebat dacă nu cumva e vorba aici de ceva mai mult decât un șantaj ordinar. Te rog să nu te simți ofensată, dar sunt nevoită să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Înainte de a-mi răspunde, te-aș ruga să te gândești cu atenție și să fii sinceră. Există vreun motiv pentru care cineva ar vrea să-ți facă rău?

În ochii lui Joan nu se citea nici un fel de emoție, mirare, indignare sau teamă. Ca și cum s-ar fi așteptat la această întrebare, a dat aprobator din cap.

— Nu cred că vreuna dintre faptele mele ar putea motiva hotărârea cuiva de a-mi lua viața.

— Ești o femeie foarte bogată. Te-ai ocupat cumva de niște afaceri care ar fi putut aduce cuiva grave prejudicii financiare?

Pentru prima oară, surprinse în ochii lui Joan o undă de tulburare, ca un fel de tristețe, care dispăru însă imediat.

— Timp de mulți ani, am fost măritată cu un bărbat foarte înțelept, care s-a ocupat cu mult discernământ de afacerile mele și de ale lui, deopotrivă. Am învățat o sumedenie de

lucruri de la el, despre investiții și probleme financiare, dar nu cred că voi deveni vreodată atât de versată ca el în asemenea chestiuni. Mi-am dat toată silința, după moartea lui Fielding. Dar totul e teribil de complicat.

— Înțeleg.

— Mă confrunt în continuare cu multe dificultăți legate de investițiile și afacerile pe care mi le-a lăsat. Ceva extrem de încâlcit. Totuși, am certitudinea că nimic din ce am făcut, după moartea lui, nu ar fi putut provoca cuiva vreo pagubă financiară.

— Iartă-mă, dar crezi că ar putea fi vorba, atunci, despre ceva din viața dumitale personală? Vreo relație sentimentală?

— Mi-am iubit foarte mult soțul, doamnă Lake. I-am fost credincioasă pe tot parcursul căsniciei, iar după moartea lui nu am avut nici un fel de relații intime. Nu există nici un motiv de ordin personal care să îndreptățească vreo ființă pe lumea asta să-mi dorească pieirea.

— Și, totuși, o amenințare cu moartea este un lucru foarte personal, nu crezi?! zise Lavinia, privind-o în ochi. Dacă stăm să ne gândim, mult mai personal decât șantajul, care ține mai mult de latura mercantilă a vieții.

— Da, spuse Joan, ridicându-se de pe scaun.

Nu trebuia să-și aranjeze poalele rochiei, deoarece cădeau impecabil, datorită croielii frumoase.

— De aceea te-am rugat să continui investigațiile în această direcție.

— Îi trimit imediat un mesaj domnului March, spuse Lavinia, ridicându-se și ocolind biroul.

— Dumneata și domnul March sunteți foarte apropiați, nu-i așa? întrebă Joan, îndreptându-se spre ușă.

În mod cu totul inexplicabil, Laviniei i s-a prins vârful pantofului în covor, așa că s-a împiedicat și a trebuit să se sprijine cu mâna de birou ca să nu cadă.

— Avem relații de afaceri, zise ea, dar ceva cam tare, după care izbuti să se redreseze înainte de a pleca glonț spre ușă.

— Mă uimești, zise Joan, amuzată, dar politicoasă. Judecând după grija pe care ai manifestat-o aseară față de persoana lui, aș fi putut jura că între voi doi există o relație personală și de afaceri, deopotrivă.

— E cât se poate de firesc să fii prevenitor cu partenerul de afaceri, zise Lavinia, deschizând larg ușa.

— Da, desigur, spuse Joan, ieșind pe hol, dar oprindu-se după câțiva pași. Apropo, era să uit. Azi-dimineață, vizitiul mi-a zis că a găsit ceva pe bancheta trăsorii.

Laviniei i se uscaseră gura de spaimă. Știa că probabil se învinețise la față, dar n-avea ce face.

— Pe banchetă, ai zis? izbucni ea să îngaime, cu un glas anemic.

— Da. Cred că îți aparține, spuse Joan, deschizându-și poșeta și scoțând din ea o bucată de muselină împăturită, pe care i-o întinse Laviniei. În mod cert, a mea nu e.

Lavinia se holba la bucata aceea de țesătură. Era eșarfa pe care o pierduse aseară. Nici măcar n-am băgat de seamă că nu o mai am, și-a zis ea, ducând instinctiv mâna la gât.

— Îți mulțumesc, spuse Lavinia, luând repede eșarfa dintre degetele lui Joan. N-am observat că am pierdut-o.

— E bine să fii atent când mergi cu trăsura, zise Joan, lăsându-și voalul peste față. Mai ales noaptea. Pe întuneric, nu se vede aproape deloc. Poți pierde lucruri de valoare.

La câteva minute după ce Joan a plecat în trăsura ei luxoasă, Lavinia i-a trimis un mesaj lui Tobias.

Dragă domnule, Am primit o nouă însărcinare din partea fostei noastre cliente, care dorește să continuăm investigațiile. Am obținut promisiunea ei fermă că va respecta anumite cerințe. Te interesează să redevii asociatul meu pentru a efectua împreună această anchetă?

A dumitale, Doamna L.

Răspunsul lui a sosit în mai puțin de o oră.

Dragă doamnă L., Te asigur că voi fi încântat să preiau orice rol îți convine în relația dintre noi.

Al dumitale, M.

Lavinia a studiat biletul multă vreme. În cele din urmă, a conchis că ar fi mai bine să nu încerce să deslușească vreun sens ascuns în spatele cuvintelor lui Tobias. Nu era genul de om care să recurgă la subtilități când vorbea cu ea. Doar nu e poet!

— Ce, a fost distrus? exclamă Neville, stupefiat. Ei, fir-ar să fie! Ars complet?!

— În locul dumitale, aș coborî un pic tonul, zise Tobias, privind cu subînțeles spre încăperea luminată a clubului. Nu se știe niciodată cine te poate auzi.

— Da, bineînțeles, recunosc Neville, scuturând din cap, consternat. Nu m-am mai putut stăpâni. M-a uluit această întorsătură a lucrurilor. Cum, și n-a mai rămas nimic din caietul ăla?

— Doar câteva pagini. Cred că persoana respectivă a procedat așa, ca să-mi pot da seama că e vorba chiar de jurnalul pe care îl căutam.

— Dar toate paginile referitoare la membrii Camerei albastre... sunt ilizibile?

— Am scotocit foarte atent prin cenușă, îl asigură Tobias. N-a mai rămas nimic important.

— La naiba! exclamă Neville, făcându-și mâna pumn, cu un gest mai degrabă teatral. Înseamnă că afacerea asta s-a încheiat, nu-i așa?!

— Ei bine...

— Îmi doream atât de mult să aflu numele singurului membru supraviețuitor al Camerei albastre, individul care și-a trădat țara în timpul războiului.

— Înțeleg.

— Dar, jurnalul fiind distrus, nu vom mai cunoaște niciodată numele lui și nici adevărata identitate a lui Azure.

— Având în vedere faptul că a murit de aproape un an, poate că nici nu mai contează, spuse Tobias.

Încruntându-se, Neville întinse mâna spre sticla de vin.

— Probabil că ai dreptate. Aș fi dat orice să pun mâna pe jurnalul ăla. Până la urmă, însă, important este că această Cameră albastră nu mai există ca organizație criminală.

— A rămas o mică problemă, zise Tobias, rezemându-se de spătarul fotoliului cu palmele împreunate.

— Ce anume? întrebă Neville, oprindu-se cu sticla în aer, înainte de a turna.

— E posibil ca persoana care a distrus jurnalul să-l fi citit, totuși, înainte.

— Să-l fi citit! exclamă Neville, cu ochii holbați. Ei, drăcia dracului! Da, desigur. Nu m-am gândit la acest aspect.

— Există, prin urmare, cineva care știe cine a fost Azure. Și aceeași persoană cunoaște și identitatea ultimului membru supraviețuitor al Camerei albastre.

— Fir-ar să fie de treabă, spuse Neville. Mâna cu care ținea sticla îi tremura ușor. Ai dreptate.

— Nu știu cine e această persoană, dar s-ar putea să nu dezvăluie secretele din jurnal. De fapt, presupun că asta încerca să ne comunice, având în vedere felul în care a aranjat paginile arse, ca să le găsec eu. Oricum, omul acesta știe răspunsurile la întrebările noastre, ceea ce înseamnă că este periculos.

— Mda, mormăi Neville, punând sticla jos, cu multă atenție. Mda, știe. Și ce sugerezi?

— Sunt dispus să continuu ancheta în această direcție, zâmbi Tobias. Dacă și dumneata ești de acord să-mi achiți onorariul în continuare.

Priscilla Wortham era, în mod cert, o domnișoară extrem de atrăgătoare. În seara aceea însă, după părerea Laviniei, Priscilla părea cam prea împopoțonată în rochia ei elegantă din muselină roz.

Învățase multe cu prilejul vizitelor făcute recent la casa de mode a lui Madame Francesca. Croitoreasa aceasta avea niște concepții foarte clare despre modă, în general, și nu pregeta să le împărtășească și altora. Datorită ei, Lavinia putuse învăța, în timpul probelor, că era foarte simplu, bunăoară, să îți dai seama dintr-o privire că tivul de la toaleta Priscillei avea prea multe balene pe dedesubt.

Mai mult chiar, Priscilla își aranjase părul spălăcit într-o coafură cam prea înaltă, plină de bucle foarte elaborate, în care își împletise nenumărate flori de satin asortate cu rochia. Până și mănușile erau roz.

Una peste alta, Priscilla semăna cu o prăjitură cu cremă, peste care ai turnat niște glazură roz. Emeline nu avea rivală, așadar, în loja de teatru. Așezată lângă Priscilla, cum insistase Lady Wortham, Emeline contrasta izbitor cu prietena ei. Lavinia constată cu satisfacție că tiranica Madame Francesca avusese dreptate când insistase ca rochia să fie simplă, dintr-un voal egiptean de un verde neobișnuit. Emeline își prinsese sus, pe creștet, părul negru într-o pieptănătură elegantă și naturală, care îi punea în evidență ochii frumoși și inteligenți. Culoarea mănușilor avea o nuanță mai închisă decât rochia.

Meritase, deci, să-l sacrifice pe Apolo, se gândea Lavinia în momentul în care, la pauză, s-au aprins luminile în sală. La începutul serii, se temuse ca nu cumva Lady Wortham să vadă în Emeline o rivală, și nu o însoțitoare cuminte, a cărei prezență urma să scoată mai bine în evidență strălucirea Priscillei. Temerile acestea se dovediseră, însă, neîntemeiate. Lady Wortham aruncase o privire la rochia simplă, dar cu o croială elegantă, a Emelinei, răsuflând apoi vizibil ușurată că toaleta Priscillei nu era eclipsată.

Cele două tinere atrăseseră în această seară multe priviri admirative. Lady Wortham era deosebit de mulțumită, întrucât avea convingerea că toată lumea se uita, de fapt, numai la fiica ei. Lavinia, în schimb, știa că mulți ochi se opriseră asupra Emelinei.

— Excelent spectacol, nu credeți? îi zise Lavinia doamnei Wortham.

— Acceptabil. — răspunse Lady Wortham, coborând apoi tonul, ca nu cumva să fie auzită de către Emeline și Priscilla. Trebuie, însă, să-ți spun că rochia nepoatei dumitale e mult prea serioasă pentru o domnișoară. Și nuanța asta ciudată de verde. Nu merge deloc. Adu-mi aminte să-ți dau numele croitoresei mele.

— Sunteți foarte amabilă, spuse Lavinia, având grijă să strecoare în glas o notă de regret. Dar noi suntem foarte mulțumite de cea pe care o avem.

— Păcat, rosti Lady Wortham, uitându-se dezaprobator la rochia de satin a Laviniei. Am spus întotdeauna că o croitoreasa bună merită să fie plătită regește.

— Asta așa e, spuse Lavinia, desfăcându-și evantaiul.

— Sunt convinsă că a mea nu ți-ar fi recomandat niciodată nuanța aceasta de roșu. Mai ales că ai părul roșcat.

Lavinia scrâșnea din dinți. Noroc că n-a mai fost nevoită să-i răspundă, fiindcă în acel moment draperia din spatele lojei s-a tras la o parte. Înăuntru, și-a făcut apariția Anthony, care arăta foarte chipeș, în frac și cu cravată elegantă.

— Sper că nu deranjez, zise el cu o reverență grațioasă. Am vrut să aduc omagiile mele frumoaselor doamne din această lojă.

— Anthony. Adică, domnule Sinclair, spuse Emeline, adresându-i un surâs suav. Ce bine îmi pare să te văd.

Lady Wortham își înclină capul plină de amabilitate.

— Ia loc, domnule Sinclair.

Anthony și-a tras un scaun, pe care l-a plasat exact între Emeline și Priscilla. Cei trei tineri s-au antrenat într-o discuție însuflețită despre piesă. Lumea din lojele alăturate întorcea capul să-i privească.

Lavinia a schimbat o privire plină de subînțeles cu Lady Wortham. Nu vom fi niciodată prietene bune, dar în privința asta gândim la fel. Știau amândouă că, la vremea măritişului, nimic nu stârnește mai tare interesul față de tânără decât curtea

pe care i-o face un tânăr domn prezentabil. Așadar, Anthony era o mană cerească în această lojă.

— Unde e domnul March? întrebă Emeline, la un moment dat.

— Vine și el imediat, spuse Anthony, uitându-se spre Lavinia. A zis că vrea, întâi, să schimbe o vorbă cu Neville.

Lavinia era numai ochi și urechi, fiind curioasă să afle mai multe despre clientul lui Tobias.

— A venit și Lordul Neville?

— Da, e în loja aceea de vizavi, spuse Anthony, aplecând capul spre balconul din cealaltă parte a sălii. E cu nevasta. Tobias schimbă câteva vorbe cu ei. Probabil că după ce termină de discutat va veni aici.

Lavinia ridicase binoclul la ochi și privea în direcția indicată de el. Când l-a prins în vizor pe Tobias, a simțit o clipă că i se oprește inima în piept. Era prima oară când îl vedea după întâlnirea din trăsura doamnei Dove, în seara precedentă. O îngrozea emoția puternică și neașteptată care pusese stăpânire pe ea.

Tobias tocmai intrase în loja lui Neville. După aceea, s-a aplecat politicos spre mâna unei doamne îmbrăcate cu o rochie albastră foarte decoltată.

Lady Neville părea să aibă în jur de patruzeci de ani. După ce a studiat-o câteva momente, Lavinia a ajuns la concluzia că Lady Neville era genul de cucoană căreia i se potrivește expresia „o femeie bine”. Probabil că la tinerețe fusese considerată de-a dreptul urâtă, dar pe măsura înaintării în vârstă, trăsăturile ei au căpătat un aer de noblețe. Rochia pe care o purta avea o croială extrem de elegantă, ceea ce a făcut-o pe Lavinia să se întrebe dacă nu cumva croitoreasa era tot Madame Francesca. Chiar și de la distanța aceea, giuvaierurile de la gât și din urechi sclipeau la fel de tare ca și luminile teatrului.

În schimb, trecerea timpului își pusese din plin pecetea asupra trupului și chipului bărbatului solid de lângă ea. Lavinia era convinsă că, în tinerețe, Lordul Neville avusese o statură

atletică impresionantă, însă trăsăturile frumos sculptate începuseră să se îngroașe, așa cum se întâmplă de obicei când omul duce o viață de desfrâu.

— Îi cunoști pe Lordul și Lady Neville? se interesă Lady Wortham, vădit curioasă.

— Nu, n-am avut plăcerea.

— Înțeleg.

Dându-și seama că ea și Emeline își pierduseră din importanță în ochii amfitrioanei lor, Lavinia se gândi să recupereze rapid teritoriul pierdut.

— În schimb, îl cunosc foarte bine pe domnul March, adăugă ea.

Dumnezeule, ce m-o fi apucat să mă laud cu numele lui Tobias, ca să demonstrez că fac parte din lumea bună, se întrebă ea în gând.

— Hmm, mormăi Lady Wortham, uitându-se atentă la cealaltă lojă. Domnul March este gentlemanul care discută cu Neville?

— Da.

— Nu mi-a fost prezentat, dar, dacă e o cunoștință apropiată a Lordului Neville, presupun că este o persoană de condiție bună.

— Hmm, murmură Lavinia, întrebându-se ce părere ar fi avut doamna Wortham despre Tobias dacă ar fi știut ce făcuse cu o seară în urmă, în trăsură. Îi cunoașteți pe Lordul și pe Lady Neville?

— De-a lungul anilor, soțul meu și cu mine am primit invitații la câteva dintre balurile și petrecerile unde veneau și Neville împreună cu soția, spuse Lady Wortham, cu un fel de răceală studiată. Frecventăm aceleași cercuri.

Prostii, se gândea Lavinia. Faptul că primești invitații la aceleași evenimente mondene nu înseamnă neapărat că „ești cineva”, lucru pe care îl știaau prea bine amândouă. Disperate, amfitrioanele asaltează cu invitații toată așa-zisa lume bună, dar nu e obligatoriu ca acestea să fie și onorate.

— Înțeleg, murmură Lavinia. Asta înseamnă că, de fapt, nu-i cunoașteți foarte bine pe Lordul și Lady Neville!

Lady Wortham s-a zbârlit ca un arici.

— Întâmplarea face ca eu și Constance să ne fi făcut intrarea în societate în același timp. Mi-o amintesc foarte bine. O figură destul de comună. Dacă n-ar fi avut o zestre uriașă, ar fi rămas nemăritată.

— Neville s-a însurat cu ea pentru bani? întrebă Lavinia, curioasă.

— Bineînțeles, pufni Lady Wortham, cu un aer superior. Toată lumea știa asta la vremea respectivă. Era singurul atu al lui Constance. Nu era nici frumoasă, nici elegantă.

— Se pare că, între timp, a învățat multe în privința eleganței, remarcă Lavinia.

Lady Wortham își pusese binoclul la ochi și privea prin sală.

— Diamantele conferă eleganță unei femei, zise ea, coborând binoclul. Văd că domnul March al dumitale a ieșit din lojă. Când o să vină aici, vom avea un fel de reuniune drăguță, nu-i așa?

Lady Wortham jubilează la gândul că toată lumea va observa doi domni în loja lor, alături de Priscilla, își spuse Lavinia.

Draperia de catifea din spatele ei s-a tras la o parte. Dar nu Tobias a fost cel care a intrat în lojă.

— Doamnă Lake, rosti Richard, Lord Pomfrey, aruncându-i o privire ce se voia languroasă, în ciuda stării sale avansate de ebrietate. Mi s-a părut mie că te-am zărit din celălalt capăt al sălii. Ce noroc să te întâlnesc iarăși. De când te-am văzut, în Italia, nu mi-am putut lua gândul de la dumneata.

I se cam împleticea limba în gură și se clătina pe picioare. Lavinia înlemnise, surprinsă de această revedere, după atâtea luni. Nu era, însă, singura persoană care încremenise când intrase Pomfrey. Lângă ea, Lady Wortham părea o stană de piatră. Normal, știe și ea foarte bine ce reputație de afemeiat și destrăbălat are acest Pomfrey, se gândea Lavinia. Omul acesta nu era nicidecum tipul de gentleman prezentabil pe care să și-l

dorească aici, în lojă, alături de nepoata ei ingenuă și neprihănită.

Anthony a fost cel care a avut amabilitatea să-i sară în ajutor. După ce i-a aruncat o privire Laviniei, s-a ridicat în picioare, barându-i calea lui Pomfrey.

— Nu cred că am făcut cunoștință, zise Anthony.

Măsurându-l din cap până în picioare, Pomfrey a ajuns, probabil, la concluzia că nu merita să-și piardă vremea cu el.

— Pomfrey, îngână el, trăgănat. Sunt foarte bun prieten cu doamna Lake, adăugă el, uitându-se dezgustător de lasciv spre Lavinia. Ba s-ar putea spune chiar prieten intim. Ne-am cunoscut foarte bine în Italia, nu-i așa, Lavinia?

În momentul acela, Lady Wortham și-a înăbușit un strigăt de indignare.

E momentul să preiau controlul situației, își zise Lavinia.

— Te înșeli, domnule, i-o reteză ea. Nu am fost nicidecum în termeni apropiați. Dumneata erai prieten cu doamna Underwood, dacă mi-aduc eu bine aminte.

— Da, într-adevăr, la ea ne-am întâlnit, spuse Pomfrey cu subînțeles. Pentru asta îi sunt profund îndatorat. Ai mai primit vreo veste de la ea de când a fugit cu contele?

— Nu, răspuse Lavinia, pe un ton glacial. Din câte-mi amintesc eu, dumneata ești însurat, domnule. Ce mai face soția dumitale?

Pomfrey nu părea deloc descumpănit de această referire la nefericita lui consoartă.

— Cred că e la o petrecere la țară, zise el, uitându-se la Emeline și făcând ochii mari spre Priscilla. Nu vrei să mă prezinți acestor domnițe încântătoare?

— Nu, răspuse Lavinia.

— Nu, zise și Anthony.

— Așa ceva nu e posibil, întări și Lady Wortham, cu un tic nervos la pleoape.

— După cum vedeți, domnule, spuse Anthony, făcând un pas înainte, loja aceasta e plină. Vă rog să plecați de-aici imediat.

— Cine ești dumneata să-mi stai în cale? se răsti Pomfrey, iritat.

Oamenii din jur își îndreptaseră privirea spre ei. Lentilele binocurilor și ale lornietelor sclipeau în diferite puncte ale sălii. Puțin probabil să se audă ceva, însă în mod cert mulți dintre spectatori remarcaseră tensiunea ce domnea în loja lui Lady Wortham. Și groaza tot mai mare care se citea pe chipul acesteia era mai mult decât evidentă. Lavinia intuia disperarea amfitrioanei sale la gândul că scena aceasta avea loc lângă draga ei Priscilla.

— Dă-te la o parte, îi spuse Pomfrey lui Anthony.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Anthony, cu un glas profund și ferm, ce amintea de Tobias. Trebuie să plecați imediat, domnule.

Pomfrey mijise ochii de furie. Laviniei i se puse un nod în gât. Datorită atitudinii pe care o adoptase, Anthony risca să fie provocat la un duel. Trebuie să pun capăt acestei nebunii, își zise Lavinia.

— Pleacă, Pomfrey, spuse ea. Numai decît.

— Nici nu mă gândesc, numai dacă îmi faci onoarea de a mă pofti în vizită la dumneata, zise Pomfrey. Mâine după-amiază mi-ar conveni de minune. Nu vrei să-mi dai adresa dumitale, doamnă?

— Nu cred că te pot primi mâine.

— Pot aștepta până poimâine, ca să reînnoim această legătură intimă. În fond, ce mai contează o zi în plus, după ce m-am pârpalit atâtea luni?!

Vitejește, Lady Wortham se pregătea să preia controlul situației.

— Pomfrey, așteptăm un alt musafir. Efectiv, n-a mai rămas loc și pentru dumneata.

Pomfrey s-a uitat urât spre Emeline și Priscilla; pe urmă, și-a întors privirea spre Lady Wortham, căreia i-a făcut o

plecăciune cam nesigură.

— Nu pot pleca de-aici fără să-mi aduc omagiile mele acestor grațioase domnișoare. Da, insist să fiu prezentat. Cine știe? S-ar putea să ne mai întâlnim pe viitor, la vreun bal sau la vreo serată, și n-aș vrea să-mi refuz plăcerea de a le invita la dans.

La gândul de a-i face cunoștință acestui desfrânat notoriu cu fiica sa, Lady Wortham deveni stacojie la față, ceea ce n-o avantaja deloc.

— Din păcate, așa ceva e imposibil, declară ea.

— Pleacă de-aici, domnule. Imediat, șuieră Anthony, încleștându-și pumnii.

Pomfrey clocotea de furie. Se răsuci spre Anthony, cum ar fi făcut un dulău feroce spre un cățeluș sâcâitor.

— Știi că ești de-a dreptul enervant?! Dacă nu te dai la o parte din calea mea, voi fi nevoit să te învăț minte.

Laviniei îi înghețase sângele în vene. Situația scăpase de sub control.

— Zău așa, Pomfrey, ești de-a dreptul obositor, spuse ea. Numi dau seama de ce te complaci într-o postură atât de penibilă.

În clipa aceea, Lavinia și-a dat seama că mersese prea departe. Pomfrey e un tip imprevizibil, și-a reamintit ea. Când bea, devine impulsiv și violent.

Pomfrey turba de furie, dar n-a mai apucat să riposteze la insulta Laviniei, căci draperia s-a dat la o parte și în lojă a intrat Tobias.

— Doamna Lake nu are întru totul dreptate, Pomfrey, spuse Tobias, cu un aer detașat. Nu ai devenit obositor, ci o adevărată pacoste pe capul altora.

Pomfrey a tresărit în fața acestui atac neașteptat.

— March! Ce naiba cauți aici? Nu e treaba dumitale să te amesteci în chestia asta.

— Ah, ba dimpotrivă, e numai treaba mea, zise Tobias, privindu-l în față. Sunt sigur că ai înțeles la ce mă refer.

— Ce-nseamnă chestia asta? exclamă Pomfrey, înfierbântat. Cum adică, dumneata și doamna Lake? N-am auzit nimic despre o legătură între voi doi.

Tobias i-a zâmbit atât de glacial lui Pomfrey, încât Lavinia se mira că acesta nu înghețase sloi, acolo, pe covor.

— Ei bine, acum ai auzit, da?! spuse Tobias.

— Ia te uită la el! tună Pomfrey. Eu o cunosc pe doamna Lake din Italia.

— Dar nu prea bine, fiindcă altminteri ai fi știut că te consideră o pacoste. Dacă nu ești în stare să părăsești această lojă pe propriile picioare, voi fi încântat să-ți dau o mână de ajutor.

— Ei, drăcia dracului, ce-i asta? Mă ameninți?

După câteva clipe de reflecție, Tobias a înclinat din cap:

— Da, așa cred.

— Nu ți-e rușine, domnule?! exclamă Pomfrey, schimonosindu-se la față.

— Nici nu-ți închipui cât de ușor e să te ameninț, Pomfrey, zise Tobias, ridicând din umeri. Nu-i greu deloc. Ba așa spune, chiar, că e ceva ce vine de la sine.

— O să dai socoteală pentru asta, March.

— Cred că sunt în măsură să achit prețul, spuse Tobias, surâzând.

Pomfrey se înroșise la față și își încleștase pumnii. Lavinia era îngrozită la gândul că, din clipă în clipă, Pomfrey ar fi putut să-l provoace la duel pe Tobias.

— Nu, spuse ea, schițând gestul de a se ridica de pe scaun. Pomfrey, să nu faci asta. Nu permit.

Dar Pomfrey nu-i mai dădea nici o atenție. Se concentrase exclusiv asupra lui Tobias. În loc să propună un duel cu pistoalele în zori de zi, Pomfrey l-a lovit pe Tobias cu pumnul în plex. Acesta îi anticipase probabil reacția, fiindcă a făcut un pas lateral evitând lovitura lui Pomfrey. Totuși, din cauza mișcării bruște s-a dezechilibrat, pierzând siguranța pe piciorul

stâng. În momentul acela, s-a prins cu mâna de draperia de catifea, care nu i-a putut susține greutatea. Drept rezultat, storul s-a desprins din câteva inele, atârând în jos ca o cârpă. Tobias a pășit împleticit cu spatele, lipindu-se de perete. Priscilla a scos un țipăt ascuțit, iar Emeline a sărit în picioare. Înjurând printre dinți, Anthony s-a postat în fața celor două tinere, într-o încercare zadarnică de a le feri de acest spectacol de violență masculină. Tobias s-a lăsat să alunece în jos, în clipa în care pumnul lui Pomfrey se izbea zgomotos de perete. Cu un geamăt înăbușit de durere, acesta și-a acoperit cu cealaltă palmă mâna la care se lovise.

În jur se auzea un zgomot ciudat, ca un huruit. Lavinia și-a dat seama, abia după câteva secunde, că mulțimea din sală aplauda spectacolul. Judecând după strigătele lor de încurajare, s-ar fi zis că evenimentele din lojă li se păreau mult mai interesante decât ceea ce văzuseră pe scenă, în acea seară.

La un moment dat, Lavinia a auzit un geamăt sugrumat, urmat de o bufnitură zdravănă. Când s-a uitat într-o parte, a văzut că Lady Wortham căzuse de pe scaun și zăcea pe podea, întinsă pe spate.

— Mamă, exclamă Priscilla, ducându-se grăbită lângă ea. Vai de mine, sper că n-ai uitat să îți iei sărurile.

— Poșeta, gâfâi Lady Wortham. Repede.

Apucându-se cu mâinile de balustradă, Tobias se ridică în picioare.

— Poate că ar trebui să rezolvăm chestia asta într-un loc mai potrivit, Pomfrey. Aleea de afară ar fi ideală.

Pomfrey se uita prostește la Tobias. S-ar fi zis că începea să audă țipetele frenetice ale spectatorilor. Furia din priviri cedă locul stupefacției. Câțiva oameni din stal urlau la el, îndemnându-l să continue lupta. Pomfrey deveni conștient de faptul că se făcuse de râs în ochii lumii, dându-se astfel în spectacol.

— Vom regla această problemă cu altă ocazie, March, zise el străduindu-se să-și ascundă tulburarea.

Apoi a ieșit vijelios din lojă, împleticindu-se. Spectatorii huiduiau nemulțumiți. Pe podea, Lady Wortham gema din nou.

— Mamă? o strigă Priscilla, ținându-i sărurile la nas. Te simți mai bine?

— În viața mea nu m-am simțit atât de umilită, scânci Lady Wortham. Nu vom mai putea să ne arătăm în lume până la sfârșitul sezonului. Doamna Lake ne-a distrus reputația.

— Of, Doamne, exclamă Lavinia.

E numai vina mea, se gândea Tobias. Iarăși.

În birjă, domnea o tăcere mormântală. Anthony și Emeline ședeau pe banchetă vizavi de Tobias și Lavinia. Nimeni nu scosese nici o vorbă de când plecaseră de la teatru. Din când în când, toți se uitau la Lavinia, apoi întorceau capul, negăsind cuvinte de consolare.

Lavinia ședea țeapănă pe banchetă, cu capul întors și cu ochii pironiți pe geam, în bezna nopții. Tobias știa că pe el îl condamnă pentru tot ceea ce se întâmplase. Făcându-și singur curaj, s-a decis să se poarte ca un bărbat adevărat.

— Lavinia, te rog să mă ierți că ți-am stricat planurile pentru seara asta.

Cu un sunet nearticulat, Lavinia și-a scos o batistă din poșetă și, sub privirile uluite ale lui Tobias, a început să se șteargă la ochi.

— Ce naiba, Lavinia, doar nu plângi?

După alt icnet, Lavinia și-a îngropat fața în batistă.

— Poftim, vezi ce-ai făcut?! spuse Anthony, aplecându-se în față. Doamnă Lake, nici nu vă închipuiți cât de mult regretăm, Tobias și cu mine, ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Jur că n-am avut nici o clipă intenția să vă necăjim așa de rău.

Lavinia ședea ghemuită, cu umerii încovoiați, și, cu fața îngropată în batistă, plângea în hohote.

— Pomfrey e un tip absolut îngrozitor, Lavinia, spuse Emeline, cu blândețe. Tu știi asta mai bine decât oricine. Am

avut ghinion că și-a făcut apariția în seara asta, însă, având în vedere că s-a purtat ca un mitocan, nu știu ce altceva ar fi putut face domnul March și Anthony.

Fără să scoată nici un zgomot, Lavinia a scuturat din cap.

— Știi că sperai să fiu remarcată de lume în seara asta, mai adăugă Emeline.

— Se pare că măcar chestia asta ne-a reușit, remarcă Tobias pe un ton sec.

Lavinia își sufla nasul zgomotos în batistă.

— Cred că ți-ai ales prost momentul ca să faci haz de necaz cu glumele tale deplasate, spuse Anthony, uitându-se furios la Tobias. Doamna Lake percepe situația ca pe o adevărată catastrofă, iar eu înclin să-i dau dreptate. Probabil că scena petrecută în seara asta în loja lui Lady Wortham va fi principalul subiect de discuție la toate reuniunile mondene de mâine. Ca să nu mai vorbim de bârfele de la cluburi.

— Îmi pare rău, mormăi Tobias.

Nu știa ce altceva ar mai fi putut spune. O văzuse pe Lavinia în tot felul de stări sufletești și începuse să creadă că, în cele din urmă, femeia aceasta depășea orice dificultate. Acum era pentru prima oară când o vedea plângând. Nu și-ar fi închipuit niciodată că Lavinia ar fi în stare să clacheze nervos din cauza unui eșec social. Tobias se simțea complet derutat și nu știa ce să mai facă.

— În ceea ce mă privește nu-i nicidecum vorba despre o catastrofă, spuse Emeline, împăciuitoare.

Lavinia bălmăjea ceva de neînțeles.

— Știi că te-ai dat peste cap s-o încurajezi pe Lady Wortham să mă invite la teatru în seara asta și că n-ai pregetat să-l sacrifici pe Apollo pentru rochiile astea frumoase. Regret că lucrurile nu au evoluat așa cum ți-ai fi dorit tu. Nu uita însă că pe mine nu mă interesează în mod deosebit viața mondenă.

— Ohhh, făcu Lavinia cu nasul în batistă.

— Și nu e vina domnului March dacă Pomfrey s-a purtat ca un măgar, continuă Emeline. Nu e frumos din partea ta să-i

condamni și pe el și pe Anthony pentru cele întâmplate.

— Te rog, doamnă Lake, nu mai plânge, zise Anthony. Sunt convins că bârfele se vor stinge rapid. În fond, Lady Wortham nu are o poziție prea importantă în înalta societate. Povestea asta va fi dată uitării în foarte scurt timp.

— Suntem a-a-absolut distruse, exact cum spunea și Lady Wortham, mormăia Lavinia în batistă. Așa a f-f-fost să fie. Nu cred că mâine va mai exista măcar un domn bun de însurătoare care să vină în vizită la Emeline. Dar asta e, ce-a fost a fost.

— Lacrimile nu mai ajută la nimic, spuse Emeline îngrijorată. Zău așa, ție nu-ți stă în fire să plângi pentru orice fleac.

— În ultima vreme a trăit într-o mare tensiune nervoasă, le reaminti Anthony.

— Nu mai plânge, Lavinia, mormăi și Tobias. Toți stăm prost cu nervii în clipa de față.

— Din păcate, nu mă pot abține, spuse Lavinia, ridicând capul. E-e-expresia de pe chipul lui Lady Wortham. În viața mea n-am văzut ceva mai amuzant.

Și, acestea fiind zise, se prăbuși într-un colț al banchetei, zgâlțâindu-se de râs.

Se holbau cu toții la ea. Emeline își arcuise în sus colțurile gurii. Anthony zâmbea. Iar în clipa următoare, râdeau toți în hohote. Tobias a scăpat de încordarea aceea apăsătoare, care îl chinase până atunci. Nu mai avea senzația că participă la o înmormântare.

— Vasăzică ai venit, March, spuse Crackenbume, lăsând ziarul jos și zgâindu-se la Tobias pe deasupra ochelarilor. Am auzit că ai fost implicat într-un episod foarte amuzant aseară la teatru.

— Bârfe cu nemiluita și cleveteli neîntemeiate, remarcă el, instalându-se pe un fotoliu de alături.

— Mă îndoiesc, i-o reteză Crackenbume. Ai avut martori o sală întreagă de spectatori. Unii cred că Pomfrey își va lua revanșa asupra ta.

— Nu văd de ce-ar face-o? E limpede că el a ieșit victorios în meciul de la teatru.

— Așa mi s-a spus și mie, comentă Crackenbume, cu un aer gânditor. Dar cum a fost posibil?

— Tipul a învățat box cu marele Jackson. N-am avut nici o șansă în fața lui.

— Hm, mormăi Crackenbume, încruntându-și sprâncenele stufoase deasupra nasului impresionant. N-ai decât să nu te sinchisești de toată povestea asta, dar păzește-ți pielea când te întâlnești cu Pomfrey. Are reputația că devine violent când i se suie băutura la cap.

— Mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar nu cred că există pericolul ca Pomfrey să se dea la mine

— De acord. Presupun că n-o să-ți fixeze o întâlnire în zori. Pomfrey n-ar avea tupeul să lanseze o asemenea provocare decât dacă ar fi beat criță. Dar, chiar și în acest caz, sunt absolut convins că ar da înapoi imediat după ce s-ar trezi din beție. În realitate, nu e numai prost, ci și laș.

— Bun, atunci ce te frământă, de fapt? zise Tobias, ridicând din umeri și întinzându-se să-și ia cafeaua.

— Nu m-ar mira deloc dacă ar găsi un mijloc neortodox de a se răzbuna pe tine, spuse Crackenbume, ridicând din nou ziarul. Te sfătuiesc ca, un timp, să nu mai faci plimbări pe jos de unul singur noaptea și să încerci să nu te mai aventurezi pe alei întunecoase.

Lavinia își trăsese peste ochi căciula voluminoasă și își aranjase fularul de lână, ca să nu i se vadă fața. Peste rochia peticită își pusese șorțul cu care doamna Chilton freca podelele. Niște ciorapi groși care ieșeau din ghetele butucănoase completau acest travesti.

Se uita spre femeia așezată pe un taburet lângă vatră. Știa doar că o chema Peg.

— Ești sigură că domnul Huggett e plecat în după-amiaza asta? întrebă Lavinia.

— Îhî, îngână Peg, molfăind o bucată de plăcintă cu came. În fiecare joi, Huggett se duce la tratament. Nu e acasă decât tânărul Gordy. Nu merită să-ți bați capul cu el. Dacă nu vinde bilete la casă, se tăvăleşte cu ibovnica lui într-una din odăile din spate.

— Și ce tratament face domnul Huggett?

— Se duce la un țicnit care îi face magnetism animal, ca să nu-l mai doară încheieturile, zise Peg, dând ochii peste cap.

— Mesmerism, adică.

— Îhî. Huggett are reumatism.

— Am înțeles, zise Lavinia, ridicând de jos găleata cu apă mocirloasă. Păi, atunci, mai bine plec, spuse ea, răsucindu-se încet pe călcâie. Cum arăt, Peg?

— Grozav, pe cuvânt, spuse Peg, mai luând o bucată de plăcintă cu came și uitându-se la Lavinia cu ochii ei urduroși. Dacă n-aș ști ce cucoană mare ești, te-aș suspecta că vrei să-mi iei locul.

— Nu-ți fie teamă, n-am nevoie de slujba ta, spuse Lavinia, înșfăcând mânerul împuțit de la peria de șters pe jos. Așa cum ți-am spus deja, nu mă interesează decât să câștig rămășagul pe care l-am pus cu prietena mea.

— Și e bănet mult la mijloc, așa-i?! spuse Peg, cu o privire plină de subînțeles.

— Destul cât să-mi permit să te plătesc și pe tine ca să-mi dai o mână de ajutor în toată mascarada asta, răspunse ea, începând să urce scările care duceau din cămăruța lui Peg afară, pe stradă, într-o oră, îți aduc lucrurile înapoi.

— Las', nu-i nevoie să te grăbești, zise Peg, instalându-se mai bine pe scaun și întinzându-și picioarele cu gleznelor umflate. Nu ești prima care a vrut să împrumute de la mine găleata și peria, deși la mijloc e un pariu.

— A mai vrut și altcineva să se dea drept femeie de serviciu? întrebă Lavinia, oprindu-se brusc pe ultima treaptă de sus.

— Îhî, rosti Peg, hlizindu-se încântată. Am un aranjament regulat cu două fete ambițioase. Am să-ți spun un mic secret.

Bătrâna Peg a scos mai mulți gologani închiriind găleata și cârpele astea decât a căpătat vreodată ca leafa de la zgârcitul ăla de Huggett. Cum crezi că aş fi putut să-mi iau cămăruța asta?

— Nu înțeleg nimic. De ce să te plătească cineva ca să frece podelele în locul tău?

— Știu eu niște domni clienți, începu ea, făcându-i cu ochiul, pe care îi apucă zburdălnicia când dau un tur printre exponatele din galeria de sus. Văzând chestiile alea de-acolo, se simt cuprinși de o poftă nebună de mișcare și, dacă se întâmplă să fie vreo fetișcană prin preajmă, nu pregetă să-i dea câteva monede ca să-i lase să o pipăie un pic, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cred că înțeleg, spuse Lavinia, cutremurându-se de scârbă. Nu-i nevoie să îmi dai mai multe detalii. Pe mine nu mă interesează găleata și cârpele tale ca să mă ocup de treburi din astea.

— Nu, bineînțeles, spuse Peg, înghițind niște plăcintă și ștergându-se la gură cu dosul mâinii murdare. Ești cucoană mare, așa-i? M-ai plătit ca să-ți dau găleata fiindcă așa ți-a venit ție, că ai pus rămășagul ăla, și nu pentru că altfel n-ai avea bani de mâncare.

Laviniei nu-i venea în minte nici o replică. Așa că, fără să mai scoată nici un cuvânt, a urcat și ultima treaptă și a ieșit pe străduța murdară.

Nu a trebuit să meargă mult pe jos până să ajungă la Muzeul lui Hugget, de lângă Covent Garden. A găsit aleea din spatele clădirii, iar ușa din dos era deschisă, așa cum îi spusese Peg.

Înșfăcând coada periei și mânerul găleții cu apă împutită, Lavinia a inspirat adânc și a intrat în casă. Nimerise într-un hol întunecos. Ușa din stânga, care dădea în biroul lui Huggett, era încuiată cu cheia, ceea ce a făcut-o pe Lavinia să răsuflă ușurată, într-adevăr, proprietarul muzeului plecase de acasă în această după-amiază.

Sala prost luminată de la parter era aproape goală, exact ca în ziua în care fusese aici cu Tobias, să vadă exponatele. Niciunul

dintre puținii vizitatori nu a întors măcar capul spre ea.

Și-a văzut de treabă, trecând pe lângă scena profanării mormântului, apoi pe lângă spânzurătoarea cu omul de ceară atârând în laț. În celălalt capăt al sălii se afla scara întortocheată. Pentru prima oară de când îi venise ideea de a investiga galeria misterioasă a lui Huggett, Lavinia șovăia. Din locul unde se afla, nu putea vedea ușa de sus, despre care îi povestise Peg. Și asta din cauza întunericului sinistru de la etaj. Pe Lavinia o cuprinsese brusc un fel de neliniște ciudată. Ei, doar n-o să mă lase nervii tocmai acum, se muștra ea singură. Nu mă paște nici o primejdie. Mă duc doar să văd ce e în sala de sus.

Ce-ar putea să mi se întâmple rău?

Enervată de nesiguranța ei, Lavinia și-a luat inima în dinți și, înșfăcând cu hotărâre găleata și peria, a pornit iute pe scară în sus.

Ușa de lemn de la etaj era încuiată, exact cum o avertizase Peg. Slujnica îi explicase că, pentru a intra acolo, clienții lui Huggett trebuia să mai achite o taxă suplimentară. S-ar fi zis că în această după-amiază nu se găsisse, însă, nici un amator. Foarte bine, așa e mai simplu, și-a zis Lavinia în gând, făcându-și singură curaj.

Din buzunarul de la șorț a scos legătura de chei primită de la Peg, pregătindu-se să descuie. Scârțâind din toate balamalele, ușa masivă s-a deschis larg. Cu mișcări prudente, Lavinia a intrat în cameră, iar ușa s-a închis singură în urma ei. Deși în sală nu fusese aprinsă nici o lampă, lumina care intra pe ferestrele înguste și înalte era suficientă pentru a-i permite Laviniei să citească afișul din fata sa.

SCENE DE BORDEL.

Cinci grupuri statuare din ceară, executate în mărime naturală, se profilau undeva în spate, printre umbrele sălii. Punând jos găleata și peria, Lavinia s-a îndreptat spre primul exponat: o siluetă de bărbat, cu spatele gol și musculos se lupta violent cu altă figură de ceară. Uitându-se mai de aproape, Lavinia a constatat cu stupeoare că cealaltă siluetă înfățișa o femeie aproape dezbrăcată.

Holbându-se la scena din fața sa, a conchis în cele din urmă că cele două figurine de ceară erau surprinse în timpul actului sexual. Niciunul dintre personaje nu părea prea încântat de această experiență. De fapt, scena sugera multă violență, fiind vorba de un viol. Bărbatul avea un aer de brută, iar femeia părea în agonie, cu trăsăturile schimonosite de groază. Dar nu expresia de pe fața celor două figuri de ceară i-a atras atenția Laviniei, ci faptul că această sculptură vădea un mare talent artistic, ceea ce nu s-ar fi putut spune și despre lucrările expuse la parter. Un talent egalat numai de doamna Vaughn, poate. Lavinia era entuziasmată. Artistul care modelase scena din fața ei avea suficientă măiestrie pentru a realiza, bunăoară, și micul grup statuar menit să-i sugereze lui Joan Dove amenințarea cu moartea. Nici nu era de mirare, așadar, că Huggett rămăsese uimit când văzuse acea mică lucrare în ceară.

Să nu ne pripim, însă, cu concluziile, încerca Lavinia să-și tempereze entuziasmul. Avea nevoie de dovezi clare care să îi permită să facă o legătură între lucrările de aici și micul grup statuar primit de doamna Dove. Lavinia a trecut apoi la următorul exponat. Scena reprezenta o femeie aproape goală îngenuncheată în fața unui bărbat complet dezbrăcat, care o siluia cu brutalitate pe la spate. Întorcându-și privirea de la organele genitale ale bărbatului, care erau de-a dreptul uriașe și foarte amănunțit redată, Lavinia a început să caute indicii în sprijinul bănuielilor sale. Lucru dificil, parțial și datorită diferenței dintre dimensiunile celor două lucrări. Scena care sugera amenințarea cu moartea era mult mai mică decât acest grup statuar cu personaje în mărime naturală. Totuși, ceva din felul în care era înfățișată femeia aceasta cu forme voluptuoase îi amintea Laviniei de imaginea celeilalte femei, redată în miniatură, care zăcea moartă pe podeaua sălii de bal.

Trebuia s-o fi adus cu mine pe doamna Vaughn, se gândea Lavinia. Cu ochiul ei experimentat, ar fi putut găsi mult mai ușor similitudini între aceste figuri de ceară și mica lucrare care sugera o amenințare cu moartea. Dacă existau, desigur, astfel de similitudini, a mai adăugat Lavinia, în sinea ei, îndreptându-se spre altă lucrare. Trebuie să am certitudini înainte de a i le împărtăși lui Tobias, își spunea ea, în gând.

De pe culoar se auzea bocănitul unor cizme. Tresărind, Lavinia se răsuci cu fața spre ușă.

— Să încercăm totuși să vedem dacă nu-i deschis, spuse un glas de bărbat, de dincolo de ușă. Poate scăpăm fără să mai plătim biletul, iar flăcăul de la intrare nici nu are cum să afle.

Lavinia pornise grăbită spre găleată. Cu un zgomot metalic hârșăit, clanța s-a lăsat în jos.

— Ohoho! Ce noroc avem! Au uitat să încuie ușa.

Și ușa s-a deschis brusc, înainte ca Lavinia să fi ajuns la găleată. Doi bărbați au pășit vioi înăuntru, chicotind încântați la gândul spectacolului cu care se vor delecta.

Lavinia încremenise în umbra unei lucrări în ceară. Bărbatul mai scund pășea spre un grup statuar.

— Lămpile nu sunt aprinse.

Celălalt bărbat, care era ceva mai înalt, a închis ușa și a rămas pe loc rotindu-și privirea prin camera plină de umbre lugubre.

— Din câte mi-aduc eu aminte există câte o lampă în dreptul fiecărei lucrări din ceară.

— Uite, am găsit, zise bărbatul scund, aplecându-se să aprindă lampa.

Lumina s-a reflectat subit pe găleată, scoțând la iveală, totodată, tivul șorțului pe care îl purta Lavinia. Degeaba a încercat aceasta să se ascundă; prezența ei fusese deja remarcată.

— Ia te uită ce avem noi aici, Danner! zise bărbatul înalt, cu un rânjel lasciv. Crezi că vreuna dintre figurile astea din ceară o fi prins cumva viață?!

— Ba mie mi se pare că bucățica asta e tare vie. Spuneai mai devreme că ai întâlnit în sala asta câteva slujnicuțe tare binevoitoare, zise bărbatul scund, uitându-se cu interes la Lavinia. Greu să-ți dai seama cum arată, de fapt, cu zdrențele astea pe ea.

— Păi, s-o convingem să și le scoată, zise tipul înalt, zornăind niște monede în palmă. Ei, ce părere ai, păpușico?

Cât vrei pentru un pic de zbânțuială?

— Iertați-mă, domnilor, dar trebuie să plec, zise Lavinia, îndreptându-se spre ușă. După cum vedeți, am terminat de spălat podelele.

— Ia nu fugi așa, scumpete, încercă s-o oprească tipul înalt, zornăind și mai ademenitor monedele. Prietenul meu și cu mine îți putem oferi o slujbă mult mai interesantă.

— Nu, mulțam, spuse Lavinia, înșfăcând peria de mâner și ridicând-o în fața ei, ca pe o sabie. Nu m-ocup eu de chestii de-astea, așa că vă las, domnilor, să vă bucurați ochii cu exponatele de aici.

— Ehehe, nu se poate să pleci așa repede, zise Danner pe un ton amenințător. Prietenul meu mi-a zis că sculpturile astea sunt apreciate la adevărata lor valoare atunci când ai lângă tine o femeiușcă bună.

— Ia să te vedem cum arăți la față, muiere. Scoate-ți căciula și șalul de la gât!

— Parcă îi pasă cuiva ce mutră are! Ia, fato, ridică-ți mai bine fustele, să vedem și noi ce-ai acolo!

— Să nu puneți mâna pe mine! zise Lavinia, bâjbâind după clanța de la ușă.

Întăritat de acest joc de-a v-ați ascunselea, Danner s-a năpustit înainte.

— Nu pleci tu de-aici, până nu verificăm ce marfa ai!

— Nu te teme, zise și celălalt, aruncând o monedă înspre Lavinia. Suntem gata să te răsplătim cum se cuvine.

Degetele Laviniei se încleștaseră pe clanță.

— Tipa vrea să-și ia tălpășița, spuse bărbatul înalt. Probabil că nu-i place ceva la tine, mă Danner.

— O jigodie ca ea să mai aibă și pretenții?! Las' c-o-nvăț eu minte să îmi întoarcă spatele așa, zise Danner, repezindu-se spre Lavinia.

Aceasta i-a proptit în piept capătul ud și murdar al periei înfășurate în cârpe.

— Târfă neroadă ce ești! exclamă Danner, oprindu-se brusc și trăgându-se într-o parte. Nu ți-e rușine să ataci așa un gentleman?

— Ce dracu' te-a apucat, fato?! exclamă și celălalt tip, care începuse să se cam enerveze. Suntem gata să te plătim pentru serviciile tale.

Lavinia nu spunea nimic. Ținând peria ațintită spre el, cu cealaltă mână încerca să deschidă ușa.

— Vino încoace, spuse Danner, schițând gestul de a se apropia iarăși de ea.

În acel moment, Lavinia l-a împuns din nou cu peria, făcându-l să țopăie speriat înapoi.

— Ce faci, lua-te-ar dracu'?! mormăi celălalt bărbat, neîndrăznind, însă, să se apropie de perie.

Profitând de ocazie, Lavinia a lăsat peria din mână și a țâșnit glonț pe ușă, spre scara întortocheată. Ținându-se cu mâna de balustradă, a coborât treptele ca o furtună.

— Curvă nenorocită ce ești! zbiera Danner, din capul scărilor.

— Dă-o-ncolo, spuse celălalt tip. E plin de curve prin cartierul ăsta. Găsim noi una mai cooperantă, după ce ne uităm la lucrările expuse aici.

Ajunsă la parter, Lavinia a trecut vijelios prin sala cu exponate, iar când a ajuns în holul din spate a deschis ușa gata s-o smulgă din balamale și a ieșit ca o ghiulea pe străduța dintre case.

A început să plouă, exact în clipa în care Lavinia urca treptele casei de la nr. 7 de pe Claremont Lane. Asta mai lipsea, ca să pună capăt unei după-amieze de-a dreptul istovitoare, se gândea ea.

Când a descuiat și a intrat în holul din față, a simțit că o înecă mirosul puternic de trandafiri.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?! exclamă ea, privind în jur, în timp ce își scotea fularul de lână.

Pe masă erau mai multe coșuri și vase cu flori proaspăt culese. Alături se afla o tăviță cu numeroase cărți de vizită.

Doamna Chilton, care își făcuse apariția în hol, s-a grăbit să-i dea explicații:

— Au început să vină la scurt timp după ce ați aplecat, zise ea, frecându-și mâinile de șorț și chicotind amuzată. Se pare, totuși, că domnișoara Emeline n-a trecut neobservată.

— Vrei să spui că toate astea sunt de la admiratori? se miră Lavinia, auzind această veste îmbucurătoare.

— Îhî.

— Bine, dar e minunat.

— Domnișoara Emeline nu pare prea impresionată, remarcă doamna Chilton. Singurul gentleman despre care vorbește este domnul Sinclair.

— Mda, asta e, spuse Lavinia, scoțându-și și eșarfa. Important e că scena aia oribilă petrecută în loja lui Lady Wortham nu mi-a dat peste cap planurile!

— Așa s-ar zice, confirmă doamna Chilton, studiind cu un ochi critic îmbrăcămintea Laviniei. Sper că nu v-a văzut nimeni când ați intrat așa în casă, coniță. Mamă Doamne, ce groaznic arătați!

— Poate că ar fi trebuit să intru pe la bucătărie, zise Lavinia, cu o grimasă de dezgust. Realitatea e că am avut o după-amiază mizerabilă, iar pe urmă, în drum spre casă, a mai început să și plouă, așa că abia așteptam să mă instalez la căldurică, în biroul meu, și să-mi tom un pahar mare cu cherry.

— Poate că ar fi mai bine vă duceți întâi sus, coniță, și să vă schimbați hainele astea, spuse doamna Chilton, făcând ochii mari.

— Nu, nu cred că-i nevoie. Nu s-au udat decât pelerina și eșarfa; celelalte haine au rămas uscate. În momentul de față, o doză terapeutică de cherry e mult mai importantă.

— Coniță, dar...

Deasupra, se auziră pași.

— Lavinia! exclamă Emeline, aplecându-se peste balustrada de la etaj. Slavă Domnului că te-ai întors! începusem să-mi fac griji. Ți-a reușit stratagema?

— Și da, și nu, spuse Lavinia, agățând în cuier pelerina udă. Ce-i cu toate buchetele astea de flori?

— Din câte se pare, zise Emeline cam fără chef, Priscilla și cu mine suntem în mare vogă. Am primit un mesaj de la Lady Wortham, acum un ceas, din care am înțeles că i-a trecut supărarea. M-a invitat să merg azi, cu ea și Priscilla, la o serată muzicală.

— Ce veste excelentă! spuse Lavinia, după care se opri brusc. Trebuie să ne gândim cu ce rochie o să te îmbraci.

— Parcă aș avea de unde alege! Am doar una, făcută de Madame Francesca, potrivită pentru o astfel de ocazie, spuse Emeline, apucându-și fustele de poale și pornind repede pe scări în jos. Lasă acum rochia. Mai bine povestește-mi cum a fost la muzeu.

— Îți spun tot, zise Lavinia, pufnind încetișor, dar trebuie să juri că niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să-i suflă un cuvânt domnului March.

— Vai de mine! exclamă Emeline, care ajunsese la parter. S-a întâmplat ceva rău, așa-i?!

— Să spunem doar că lucrurile nu au evoluat conform planului, zise Lavinia, îndreptându-se spre camera ei de lucru.

— Coniță, interveni doamna Chilton de-a dreptul alarmată, mergeți întâi să vă schimbați hainele astea!

— Ba paharul cu cherry e mult mai important, așa că lasă-mă în pace, doamnă Chilton.

— Dar...

— Are dreptate, Lavinia, spuse și Emeline, alergând după ea. E mult mai bine să te duci întâi la etaj.

— Regret că nu vă place costumația mea, dar, ce naiba, sunt în casa mea și port ce haine am eu chef. Nu mai vrei să-ți povestesc ce s-a întâmplat?

— Ba sigur că vreau, spuse Emeline. Ești sigură că te simți bine?

— Era cât pe-aci s-o pățesc, dar din fericire am scăpat neatinsă.

— Neatinsă?! strigă Emeline, consternată. Dumnezeule, Lavinia, dar ce s-a întâmplat?

— A apărut o problemă neprevăzută, zise Lavinia, intrând ca o furtună în birou și ducându-se glonț la dulăpiorul în care ținea sticla cu cherry. Cum îți spuneam, să nu sufli o vorbă despre asta domnului March, că n-o să mai am parte de liniște toată viața.

— Începutul e promițător, remarcă Tobias, ridicând nasul din cartea pe care o citea așezat la fereastră.

— Ce naiba cauți aici? exclamă Lavinia, încremenind locului, la un pas de dulapul cu cherry.

— Te așteptam, zise el, închizând cartea și uitându-se la ceas. Am ajuns acum douăzeci de minute și mi s-a spus că ești plecată.

— Exact așa a și fost, zise ea, și smucind de ușa dulapului înșfăcă sticla și își turnă un pahar plin cu cherry. Afară!

— Te pregătești cumva pentru un bal mascat? întrebă el, uitându-se la costumația ei.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea, cât pe-aci să se înece cu băutura.

— Atunci, te-ai decis să-ți sporești veniturile lucrând și ca femeie de serviciu?

— Nu e o muncă prea bine plătită, zise ea, sorbind încă o dată din cherry și savurând căldura plăcută din cameră. Doar dacă nu ești dispusă să mai freci și altceva decât podelele.

— Te rog, nu ne mai ține în suspans, spuse Emeline, foarte tulburată. Ce s-a întâmplat când ai fost la Muzeul lui Huggett?

Tobias stătea rezemat de bibliotecă, cu brațele încrucișate la piept.

— Te-ai dus din nou la Huggett? întrebă el. În costumația asta ciudată?!

— Da, confirmă Lavinia, traversând încăperea, cu paharul în mână, ca să se așeze în fotoliu. O dată instalată confortabil, și-a întins picioarele, studiind ciorapii groși pe care îi purta. M-am gândit că ar putea fi instructiv dacă aş afla ce fel de lucrări în ceară sunt expuse în galeria de la etaj. Mi s-a părut că domnul Huggett a fost tare secretos în privința asta.

— Era și normal având în vedere tematica exponatelor de acolo, zise Tobias, cam iritat. Din motive lesne de înțeles, nu a considerat necesar să-i explice unei doamne că la etaj are o expoziție plină cu lucrări erotice sculptate în ceară.

— Lucrări erotice?! se miră Emeline. Ce ciudat!

— Iartă-mă, domnișoară Emeline, zise Tobias. Nu s-ar fi cuvenit să pomenesc despre ele. Asemenea subiecte nu trebuie discutate în fața tinerelor nemăritate.

— Nici o problemă, ripostă Emeline, amuzată. Lavinia și cu mine am învățat multe despre chestiunile de acest fel în timpul șederii noastre în Italia. Poate ai aflat că doamna Underwood era o femeie de lume...

— Mda, zise Tobias, pe un ton sec. La Roma, toată lumea știa de îndeletnicirile ei.

— Să nu deviem de la subiect, interveni Lavinia, înțepată. Nu numai reacția lui Huggett, când l-am întrebat despre galeria de la etaj, mi s-a părut ciudată. Dacă mai ții minte, amândoi am avut impresia că tipul a reacționat bizar când a văzut mica lucrare în ceară ce sugera o amenințare cu moartea. Azi-dimineață, când m-am trezit, m-am întrebat dacă atitudinea lui Huggett nu putea fi pusă pe seama faptului că are și el astfel de exponate sus, la etaj.

— Și te-ai dus la Huggett ca să vezi lucrările alea în ceară? întrebă Tobias, mut de uimire.

— Da.

— De ce?

— Ți-am spus doar, zise ea, mișcând ușor mâna în care ținea paharul. Voiam să studiez calitatea lucrărilor sculptate în ceară. Am plătit-o pe femeia de serviciu care face curat acolo ca să-mi dea cheile ei și m-am dus la muzeu așa deghizată cum mă vezi.

— Ei, și? E clar că ai văzut sculpturile. Crezi că figurile acelea în ceară au fost executate de aceeași mână care a realizat și scena amenințării cu moartea?

— Sinceră să fiu, nu mi-am putut da seama exact.

— Cu alte cuvinte, prostia asta cu travestiul a fost doar o mare pierdere de timp, nu-i așa?! zise Tobias, scuturând din cap. Ți-aș fi putut spune și eu același lucru dacă ai fi catadicsit să îmi ceri părerea despre planul ăsta al tău înainte de a-l pune în aplicare!

— N-aș zice că a fost o mare pierdere de timp, spuse ea, privindu-l peste marginea paharului. Exponatele din muzeul lui Huggett reprezintă personaje urmare în mărime naturală. Din cauza diferenței dintre dimensiuni nu sunt foarte sigură pe concluziile mele. Însă cred că există unele asemănări.

— Zău?! exclamă Tobias, devenind curios fără să vrea.

— Da, însă ar trebui ca aceste lucrări să fie văzute și de doamna Vaughn, ca să putem afla și opinia ei, zise Lavinia.

— Mda, îngână Tobias, venind spre birou. Greu de aranjat o asemenea vizionare, zise el, rezemându-se de un colț al mesei și masându-și coapsa stângă. Nu cred că Huggett o să dea curs unei asemenea solicitări, chiar dacă n-ar avea nimic de ascuns. Practic, ar trebui să permită accesul unei doamne în galeria de la etaj. Foarte jenant, chiar dacă e vorba de o sculptoriță.

Lavinia ținea capul rezemat de spătarul fotoliului, gândindu-se la Peg și la afacerile ei colaterale.

— Femeia de serviciu care face curățenie la Huggett e dispusă să dea cheile de la muzeu cui dorește să arunce o privire în galeria de la etaj ori de câte ori Huggett se duce să-și trateze reumatismul.

— Nu mai înțeleg nimic, zise Emeline. De ce să-i ofere cineva bani ca să folosească cheile alea, când ar putea intra în

galeria de la etaj cumpărând pur și simplu bilet?

— Nu dă cheile unor vizitatori care vor să vadă sculpturile, ci unor femei care își câștigă existența vânzându-și favorurile unor domni aflați deja în galeria de la etaj, după ce și-au cumpărat bilet de intrare.

— Adică unor prostituate? exclamă Emeline, arcuindu-și sprâncenele.

— Potrivit spuselor lui Peg, începu Lavinia, dregându-și glasul și evitând să se uite spre Tobias, pe domnii care vizitează galeria de la etaj îi apucă de multe ori cheful de a face amor cu femeile care se învârtesc pe-acolo. Asta din cauza efectului excitant produs de lucrările în ceară expuse în galerie.

Tobias își încleștă mâna de marginea biroului, ridicând ochii spre cer, de-a dreptul exasperat.

— Am înțeles, zise Emeline, ținându-și buzele, cu un aer gânditor. Ce noroc ai avut că n-a fost nici un bărbat pe-acolo când te-ai dus deghizată în galeria de la etaj, nu-i așa?! Dacă te luau drept prostituată?!

— Mmm, mârâi Lavinia.

— Ce groaznic ar fi fost să se întâmple așa, continuă Emeline.

— Mmm, făcu Lavinia, din nou, sorbind din cherry.

— Lavinia? o strigă Tobias, uitându-se atent la ea.

— Mmm?

— Să deduc că nu exista nici un vizitator în sala de la etaj când ai intrat tu acolo?

— Exact, se grăbi ea să confirme. Nu era nimeni înăuntru când am ajuns acolo.

— Să înțeleg și că nici un bărbat nu a pătruns în sală cât timp ai stat tu înăuntru?

— Emeline, cred că ar fi mai bine dacă ne-ai lăsa singuri! zise Lavinia, răsuflând adânc.

— De ce?

— Fiindcă restul conversației nu trebuie auzit de urechile unei fete cumini.

— Prostii. După discuția pe teme de artă erotică nu văd ce ar putea fi mai rău.

— Limbajul domnului March când face o criză de nervi.

— Dar domnul March nu e nervos, remarcă Emeline, clipind des.

— O să fie numaidecât, spuse Lavinia, golind paharul până la fund.

Tobias încă mai spumega de furie când a intrat în biroul său, un ceas mai târziu. Așezat la masa de lucru, Anthony și-a ridicat privirea spre el. Expresia de pe chipul lui s-a preschimbat întâi în spaimă, apoi într-un fel de resemnare amuzată. A azvârlit tocul din mână, după care s-a rezemat de spătar, cu mâinile încleștate pe brațele fotoliului.

— Te-ai certat iarăși cu doamna Lake, nu-i așa? întrebă el.

— Și ce-ți pasă ție, mă rog?! se burzului Tobias. Apropo, dacă nu știai, află că ăsta e biroul meu și am nevoie de el în această după-amiază.

— Pesemne că de data asta a fost o ciorovăială mai aprigă, zise Anthony, ridicându-se cu mișcări leneșe și părăsind masa de lucru. Fii atent ca nu cumva, într-o bună zi, să întinzi coarda prea mult și s-o determini să renunțe la parteneriatul ăsta al vostru.

— Și de ce ar face așa ceva? zise Tobias, punând stăpânire pe masa lui de lucru și instalându-se confortabil. Știe prea bine că are nevoie de ajutorul meu.

— Așa cum și tu ai nevoie de ajutorul ei, remarcă Anthony, îndreptându-se spre un glob mare așezat pe o etajeră de lângă șemineu. Dar, dacă o să continui tot așa, să nu te miri dacă va ajunge la concluzia că se poate descurca foarte bine și fără tine.

— O fi ea repezită și impulsivă, dar complet țicnită nu e, zise Tobias, ușor agasat.

— Ia aminte ce-ți spun, repetă Anthony, avertizându-l printr-o mișcare a degetului arătător, dacă nu te deprinzi să-i arăți respectul care i se cuvine unei doamne ca ea, își va pierde răbdarea cu tine.

— Vasăzică, tu crezi că are dreptul la respect din partea mea numai fiindcă e o doamnă?!

— Bineînțeles.

— Dă-mi voie să-ți spun câteva lucruri despre comportamentul unei doamne, rosti Tobias, pe un ton egal. O doamnă nu se îmbracă niciodată cu haine de servitoare și nu intră pe furiș într-o sală plină cu lucrări erotice executate din ceară, pe care n-au voie să le vadă decât bărbații. O doamnă nu se va complace niciodată în situația de a fi confundată cu o târfă de cea mai joasă speță. O doamnă nu își asumă niște riscuri prostești, văzându-se obligată să-și apere onoarea cu o perie cu coadă lungă.

— Ei, fir-ar să fie de treabă! exclamă Anthony, făcând ochii mari. Vrei să spui că în după-amiaza asta doamna Lake a fost în pericol? De aceea spumegi de furie?

— Da, tocmai asta încerc să-ți spun.

— La naiba! Ce cumplit! Și se simte bine acum?

— Da, zise Tobias, scrâșnind din dinți. Datorită periei și propriei ei prezențe de spirit. A trebuit să se lupte cu doi bărbați care au luat-o drept prostituată.

— Slavă Domnului că nu e genul de femeie care să leșine din orice, zise Anthony, înduioșat. Cu o perie cu coadă lungă, ziceai? repetă el, plin de admirație. Pe cuvântul meu, nu duce lipsă de idei!

— Nu despre inventivitatea ei este vorba aici. Pur și simplu, n-ar fi trebuit să-și asume un risc atât de mare.

— Mda, ce-i drept, tu ai spus întotdeauna că doamna Lake are tendința de a-și manifesta independența.

— De data asta a întrecut orice măsură. Doamna Lake este o persoană inflexibilă, imprevizibilă și încăpățânată. Nu ține seama de îndrumări sau sfaturi decât atunci când îi convine ei.

Nu știu niciodată ce are de gând să mai facă și nici ea nu simte nevoia să mă informeze decât atunci când e prea târziu și nu mai pot întreprinde nimic ca s-o opresc.

— Din punctul ei de vedere, sunt sigur că și tu ai niște cusururi similare, zise Anthony, pe un ton sec. Inflexibil. Imprevizibil. N-am remarcat să fi simțit cumva nevoia de a o informa despre acțiunile tale, decât după ce le-ai întreprins deja.

— Ce naiba vrei să insinuezi? exclamă Tobias, încleștându-și fălcile. Nu văd de ce aș ține-o mereu la curent despre fiecare mișcare pe care o fac în toată afacerea asta. Din câte o cunosc eu, ar insista să vină cu mine ori de câte ori m-aș întâlni cu vreunul dintre informatorii mei, ceea ce ar fi imposibil. Cum s-o iau cu mine, când mă duc în locuri ciudate ca The Gryphon; și nici la club nu mă poate însoți.

— Cu alte cuvinte, n-o informezi întotdeauna pe doamna Lake despre acțiunile tale de teama unui scandal.

— Exact. O ceartă cu Lavinia este adesea o probă de absurditate.

— Asta înseamnă că uneori ți se întâmplă să mai și pierzi.

— Doamna asta poate fi extraordinar de dificilă.

Anthony nu spunea nimic, mulțumindu-se doar să arcuiască sprâncenele în semn de mirare.

Tobias luase un toc în mână și lovea ușor cu el în sugativă. Nu-și dădea seama de ce, dar se simțea obligat să se disculpe.

— Doamna Lake a fost la un pas de a fi agresată în această după-amiază, zise el, încetișor. Am tot dreptul să fiu nervos.

După ce l-a studiat atent o bucată de vreme, spre uimirea lui Tobias, Anthony a înclinat capul cu un aer înțeleghător.

— Vezi ce poate face frica din om?! remarcă el. Nu-ți iau în nume de rău supărarea. Sunt convins că vei avea și coșmaruri la noapte.

Tobias nu spuse nimic. Dacă Anthony avea dreptate?

Lavinia a ridicat ochii din carnețelul cu notițe în clipa în care doamna Chilton l-a poftit pe Anthony în birou.

— Bună ziua, domnule.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, doamnă Lake, spuse el cu o plecăciune plină de curtoazie.

Cu un efort de voință, Lavinia a izbutit să îi zâmbească amabil, fără să-i lase impresia că ar fi fost cu sufletul la gură.

— Ești bine venit. Ia loc, te rog, domnule Sinclair.

— Dacă nu vă deranjează, aș prefera să stau în picioare, spuse Anthony, cu fermitate. Va fi un pic cam dificil pentru mine, fiindcă n-am mai făcut așa ceva până acum.

Cele mai cumplite temeri ale Laviniei păreau să se confirme, înăbușindu-și un oftat, a pus notițele deoparte și și-a făcut singură curaj, pregătindu-se să audă o cerere oficială în căsătorie vizând-o pe nepoata sa, Emeline.

— Înainte de a începe, domnule Sinclair, permite-mi să-ți spun că te consider un gentleman admirabil.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă, răspunse Anthony, luat prin surprindere.

— Presupun că abia ai împlinit douăzeci și unu de ani, nu-i așa?!

— Și ce-are a face vârsta mea în toată chestia asta? întrebă el, încruntându-se.

— E foarte adevărat că unii oameni se maturizează mai repede, remarcă ea, dregându-și glasul. E și cazul Emelinei, desigur.

— Într-adevăr, domnișoara Emeline este uimitor de inteligentă și asta indiferent de vârsta la care s-ar raporta, declară Anthony, luminându-se la față de plăcere.

— Da, și nu are decât optsprezece ani.

— Așa e.

Nu merge cum trebuie, se gândea Lavinia.

— Realitatea este, domnule, că eu n-aș vrea ca Emeline să se pripească cu măritișul.

— Nici nu știți câtă dreptate vă dau, doamnă Lake, zise Anthony, înseninându-se la față. Domnișoara Emeline are tot timpul să se mai gândească. Ar fi o mare greșeală dacă s-ar mărita așa de repede. O minte strălucită ca a ei nu trebuie încorsetată prea de timpuriu și supusă constrângerilor căsniciei.

— Suntem de acord în această privință, domnule.

— Domnișoara Emeline trebuie lăsată să decidă singură, fără să fie împinsă de la spate.

— Exact.

— Însă, deși o admir enorm pe domnișoara Emeline și îi doresc fericirea...

— Nu mi-am dat seama de asta până acum.

— E o mare plăcere pentru mine, o asigură Anthony. Însă, după cum încercam să vă spun, nu am venit aici pentru a discuta despre viitorul ei.

Laviniei i se luase o piatră de pe inimă. Slavă Domnului că nu trebuia să pună frâu unei iubiri adolescente.

— În cazul acesta, domnule Sinclair, despre ce doreai să discuți cu mine?

— Despre Tobias.

Lavinia fu din nou cuprinsă de neliniște.

— Și ce-i cu el? întrebă ea, cu prudență.

— Știu că v-ați certat în după-amiaza asta.

— Și-a pierdut și el cumpătul, zise ea, fluturând din mână a nepăsare. Și ce-i cu asta? Doar nu e prima oară!

— Tobias a avut întotdeauna tendința de a fi cam brutal, recunosc Anthony, cu un aer trist, și nu i-au plăcut niciodată proștii.

— Eu nu mă consider proastă, domnule Sinclair.

— Dar nici nu mi-a trecut prin minte să insinuez așa ceva, doamnă Lake, exclamă Anthony de-a dreptul îngrozit.

— Mulțumesc.

— Încercam doar să vă spun că, după părerea mea, în asocierea asta cu dumneavoastră există ceva care are darul să-l scoată din sărite.

— Dacă ai venit cumva să-mi ceri să nu-l mai supăr, mi-e teamă că îți pierzi vremea de pomană. Crede-mă, nu mi-am propus niciodată să-l enervez cu tot dinadinsul. Însă, exact cum remarcai și dumneata adineauri, există ceva în asocierea asta a noastră care îl zgârie pe nervi.

— Exact, spuse Anthony, foindu-se încolo și-ncoace, prin fața biroului. N-aș vrea să-l judecați prea aspru, doamnă Lake.

— Poftim?! exclamă ea, după o scurtă pauză.

— Credeți-mă, dincolo de exteriorul oarecum aspru, Tobias este un bărbat minunat, declară Anthony, oprindu-se în fața ferestrei. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.

— Mi-am dat seama că ții mult la el.

— Nu mi-a fost întotdeauna atât de drag. De fapt, la început, când sora mea s-a măritat cu el, cred că o vreme chiar l-am urât pe Tobias.

— Și de ce, mă rog? se interesă Lavinia, care nici nu mai îndrăznea să se miște.

— Fiindcă știam că Ann a fost nevoită să se mărite cu el.

— Aha, îngână Lavinia, care nici nu voia să-și imagineze că Tobias o luase de nevastă doar fiindcă rămăsese, poate, însărcinată cu el.

— Vedeți dumneavoastră, s-a măritat cu el de dragul meu și al ei, în egală măsură. M-a deranjat faptul că s-a simțit obligată să se sacrifice, așa că o vreme am făcut din Tobias un țap ispășitor.

— Din păcate, nu prea înțeleg, zise Lavinia.

— După moartea părinților noștri, sora mea și cu mine am fost crescuți de mătușa și unchiul nostru. Mătușii Elizabeth nu-

i convenea să ne aibă pe cap. Cât despre unchiul Dalton, acesta era un nemernic, care profita de cameriste, guvernante sau alte persoane neajutorate de sex feminin ce aveau ghinionul să-i iasă în cale.

— Mda.

— Ticălosul ăsta a încercat să o seducă pe Ann. Sora mea i-a refuzat avansurile, numai că tipul era foarte insistent. Noaptea, se ascundea de el la mine în dormitor. Timp de peste patru luni, am dormit amândoi acolo, cu ușa baricadată. Presupun că mătușa Elizabeth a știut ce se întâmpla, fiindcă s-a hotărât s-o mărite pe Ann. Într-o bună zi, Tobias a venit în vizită la unchiul meu cu niște chestiuni de afaceri.

— Domnul March îl cunoștea pe unchiul tău?

— Pe vremea aceea, Tobias își câștiga existența ca om de afaceri. Avea o serie de clienți, printre care se număra, de curând, și unchiul Dalton. Mătușa Elizabeth a folosit vizita lui Tobias drept pretext pentru a invita niște vecini la masă și apoi la o partidă de cărți. A insistat ca musafirii să nu plece seara la drum și să-și petreacă noaptea sub acoperișul ei. Ann se gândea că, de vreme ce casa era plină de oaspeți, nu mai exista nici un risc, așa că a rămas în camera ei.

— Și ce s-a întâmplat?

— Pe scurt, mătușa Elizabeth a făcut în așa fel încât sora mea să fie surprinsă cu Tobias în ceea ce se considera a fi o situație compromițătoare.

— Doamne Sfinte! Dar cum a putut să facă una ca asta?

— Mătușa Elizabeth i-a dat lui Tobias camera de lângă Ann, începu Anthony să povestească, privind în gol spre grădină. Intre cele două încăperi exista o ușă, încuiată cu cheia, firește. Însă, în acea dimineață, devreme, mătușa a intrat în odaia lui Ann și a descuiat ușa. Pe urmă, a înscenat un scandal, urlând în gura mare, ca să afle toți oaspeții că Tobias a intrat în dormitorul lui Ann în miez de noapte și și-a făcut mendrele cu ea.

— Dar e absolut ridicol! exclamă Lavinia, indignată.

— Da, firește, așa e, zise Anthony, cu un zâmbet plin de amărăciune. Dar toată lumea știa că reputația lui Ann fusese distrusă în ochii vecinilor. Mătușa Elizabeth a insistat pentru urgentarea cererii în căsătorie. Mă așteptam ca Tobias să refuze să i se forțeze mâna așa. Pe vremea aceea, eram doar un puști, dar îmi dădeam seama că Tobias nu e genul de bărbat care să poată fi constrâns să facă un lucru contrar voinței sale. Spre surprinderea mea, însă, i-a zis lui Ann să-și facă bagajele.

— Ai perfectă dreptate, domnule Sinclair, spuse Lavinia, cu blândețe. Dacă n-ar fi vrut, Tobias n-ar fi satisfăcut pretențiile mătușii tale.

— Cel mai uluitor, totuși, nu a fost faptul că a luat-o pe Ann de-acolo, ci că Tobias mi-a spus și mie să-mi împachetez lucrurile. În ziua aceea ne-a salvat pe amândoi, deși eu nu mi-am dat seama de asta decât mai târziu.

— Înțeleg. Probabil că erai foarte speriat, spuse Lavinia, gândindu-se ce fusese în sufletul băiețelului de atunci când auzise că urma să plece cu un străin.

— Eu, nu, ripostă Anthony, cu o strâmbătură. În ceea ce mă privește, orice era mai bine decât să rămân în continuare la rudele noastre. Îmi făceam însă griji pentru Ann, gândindu-mă ce i-ar fi putut face Tobias, după ce devenea stăpân pe ea.

— Dar lui Ann îi era teamă de Tobias?

— Nu, spuse Anthony cu un zâmbet. De la bun început, Tobias a fost pentru Ann cavalerul ei în armură strălucitoare. Cred că s-a îndrăgostit de el înainte de a apuca să ieșim de pe alee, sau oricum înainte de a ajunge pe șoseaua principală care ducea la Londra.

Lavinia își proptise bărbia în palmă.

— Poate că acesta a și fost unul dintre motivele pentru care nu l-ai îndrăgit de la început pe Tobias. Până să apară el, sora ta ținuse cel mai mult la tine.

Anthony a căzut pe gânduri câteva momente, după care s-a încruntat.

— S-ar putea să ai dreptate. Până acum n-am privit lucrurile din acest punct de vedere.

— Și domnul March s-a însurat cu sora ta numaidecât?

— În aceeași lună. Fusese, probabil, și la el dragoste la prima vedere. Și nici nu-i de mirare. Ann era foarte frumoasă, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru. Nu exista făptură mai drăguță decât ea. Părea, mai degrabă, înger decât femeie în carne și oase. Prea bună pentru lumea asta.

Pe scurt, o femeie total diferită de mine, se gândea Lavinia.

— Tobias se temea, însă, ca sentimentele ei pentru el să nu izvorască doar din recunoștință, ceea ce ar fi însemnat că nu putea spera într-o iubire trainică, continuă Anthony.

— Înțeleg.

— I-a spus lui Ann că nu o considera obligată să devină soția lui și nici nu se aștepta să-i fie amantă. Dar a declarat răspicat că, indiferent de decizia ei, va găsi o modalitate de a avea grijă de noi.

— Însă ea îl iubea.

— Da, spuse Anthony, studiind câteva clipe modelul covorului de pe jos. Nu le-a fost dat să trăiască nici cinci ani plini împreună, spuse el, ridicând privirea, cu un zâmbet trist, fiindcă Ann și copilășul au murit de febră. Iar Tobias s-a trezit pe cap cu un cumnat de treisprezece ani.

— Probabil că ai fost foarte afectat de dispariția surorii tale.

— Tobias a avut multă răbdare cu mine. După un an de la căsătoria lor, îl idolatrizam, declară Anthony, încleștându-și degetele pe spătarul scaunului. După moartea lui Ann însă, parcă mi-am pierdut mințile. Înțelegeți, îl făceam pe el vinovat pentru moartea ei nefericită.

— Înțeleg.

— Și în ziua de azi mă minunez cum de Tobias nu m-a trimis înapoi la mătușa și la unchiul meu, în lunile acelea de după înmormântare, sau de ce nu m-a expediat la vreo școală. Tobias mi-a povestit, însă, că nu i-a trecut niciodată prin minte să se descotorosească de mine. Susține că se deprinsese să mă știe prin preajmă.

Anthony s-a întors cu fața la fereastră și a amuțit, aparent furat de amintirile sale. Lavinia a clipit și ea de câteva ori, ca să-și descătușeze lacrimile care îi împăienjneau privirea. Până la urmă, văzând că efortul era inutil, și-a scos o batistuță din sertarul de sus de la birou. S-a șters, apoi, repede la ochi, smiorcăind din nas de vreo două ori. Când și-a mai revenit, și-a împreunat din nou palmele pe birou, pregătită să asculte continuarea. Dar Anthony nu făcea nici o tentativă de a relua povestirea.

— Te deranjează dacă îți pun o întrebare? zise ea, după o vreme.

— Ce anume?

— Mă întrebam de ce șchioapătă domnul March. Sunt sigură că nu avea infirmitatea asta când l-am întâlnit la Roma.

— Cum, nu ți-a povestit ce s-a întâmplat?! exclamă Anthony, uitându-se uimit la ea. Nu, de fapt, știind cum e Tobias, nici nu mă mir că n-a suflat un cuvânt. În seara aceea, Carlisle i-a tras un glonț în picior. S-au luptat pe viață și pe moarte. Tobias a fost cât pe-acum să-și piardă viața. Oricum, până să i se vindece rana a stat câteva săptămâni în convalescență. Cred că va rămâne cu infirmitatea asta multă vreme, poate chiar toată viața.

Lavinia se uita la el uluită.

— Da, deci așa, șopti ea, în cele din urmă. N-am știut. Of, Doamne Dumnezeule.

Din nou s-a așternut tăcerea.

— Și de ce îmi spui toate aceste lucruri? întrebă ea într-un târziu.

— Am vrut să înțelegi, replică Anthony, tresărind ca și când s-ar fi dezmeticit dintr-un vis.

— Ce să înțeleg?

— Să-l înțelegi pe Tobias. E altfel decât ceilalți bărbați.

— În privința asta, nu încapă nici o îndoială.

— Gândiți-vă că a trebuit să-și croiască singur drum în viață, continuă Anthony, cu însuflețire. Nu e cizelat ca alții.

— Ceva îmi spune că nimic nu i-ar putea schimba firea domnului March.

— Am încercat să vă explic, de fapt, că, în pofida manierelor lui nu tocmai elegante în prezența unor doamne, este un om plin de calitate.

— Te rog, nu te osteni să-mi prezinți o listă cu toate calitățile domnului March. S-ar putea să ne plictisim rău amândoi.

— Cred că nu aveți prea multă îngăduință pentru impulsivitatea și manierele lui, care lasă uneori de dorit.

Sprijinindu-și palmele de birou, Lavinia s-a ridicat în picioare.

— Domnule Sinclair, te asigur că nu mă deranjează nici impulsivitatea, nici lipsa de bune maniere afișată de domnul March.

— Zău?!

— Da, zău, întări ea, ocolind biroul ca să-l conducă la ușă. Cum crezi că s-ar putea altfel? Și eu am exact aceleași defecte. N-ai decât să-i întrebi pe toți cei care mă cunosc.

Sperase ca el să se răzgândească, însă viața îi rezervase prea multe suferințe ca să nu-și dea seama că o întorsătură fericită e puțin probabilă. Din câte știa ea, când un domn pune capăt legăturii cu amanta sa, rar se întâmplă să mai calce pe același drum. Derbedeii bogătași din lumea bună se plictisesc repede, medita ea. Veșnic sunt în căutare de curtezane mai șic din categoria acelor pe care ei le numesc „demimonde”.

Din când în când, se mai întâmplă însă ca un bărbat deștept să-și dea seama că se pripise atunci când pusese capăt unei relații.

Zâmbind satisfăcută, Sally a băgat biletul în buzunarul cusut în pelerină. Era o pelerină foarte frumoasă, primită cadou de la el. Fusese deosebit de mărinimos cu ea. Îi plătitese chiria pentru căsuța drăguță unde locuia ea de câteva luni și îi dăruise niște bijuterii splendide. Își ținea brățara și cerceii într-un loc sigur,

din dormitor, știind prea bine că aceste obiecte erau garanția că nu va mai ajunge din nou la bordel, de unde o culesese el.

Nu voia să vândă bijuteriile ca să achite chiria. Acum era în apogeul „carierii”, or această perioadă nu putea dura la nesfârșit. Își propusese să adune un mare număr de cadouri de valoare, de la o serie de bărbați. Când frumusețea și tinerețea se vor fi fost duse, putea folosi aceste zdrăngănele pentru a-și asigura un trai confortabil.

Era mândră că se putea gândi la bani ca o femeie de afaceri. Se străduise din răspuțeri să iasă din cloaca străzilor din Covent Garden, unde fetele trebuia să-și satisfacă clienții prin birje sau pe lângă vreo ușă mai dosnică. Viața era foarte periculoasă și adesea brutal de scurtă cu o asemenea meserie. Pătrunsese cu mare dificultate într-un bordel, unde avusese parte de o securitate relativă, iar acum intrase în rândurile de jos ale curtezanelor elegante. Viitorul i se părea luminos. Poate într-o bună zi va avea și ea o lojă la operă, cum au majoritatea reprezentantelor strălucite ale profesiei ei.

De vreo zi-două, cu discreție, începuse să tatoneze terenul în căutarea unui nou protector, cu speranța că va găsi unul înainte de a veni termenul de plată a chiriei, la sfârșitul lunii. Își făgăduise, însă, în sinea ei, să nu se avânte cu ochii închiși într-o nouă legătură, chiar dacă refuzând așa ceva ar fi nevoită să se mute din căsuța aceea drăguță. Știa ea ce pățiseră alte femei, care făcuseră greșeala de a se arunca în brațele primului venit, în graba de a supraviețui financiar. Cuprinse de desperare, acceptau uneori relații cu niște bărbați care se dovedeau a fi violenți sau se foloseau de ele într-o manieră cunoscută de toată lumea ca nefiind firească. Se cutremura de groază când își amintea ce se întâmplase cu o cunoștință de-a ei: se încurcase cu un conte care o forța să întrețină raporturi sexuale cu prietenii lui...

Înainta grăbită pe culoarul întunecos, fără să dea prea multă atenție exponatelor etalate acolo sub o lumină palidă. Venise aici cu treburi. S-a uitat în treacăt la scena cu spânzurătoare și a strâmbat din nas. Chiar dacă ar fi avut chef să viziteze un muzeu cu figuri de ceară, nu pe acesta și l-ar fi ales. După

păreră ei, toate lucrările expuse acolo erau extrem de deprimante.

La capătul încăperii lugubre, a găsit scara circulară și îngustă. Adunându-și fustele și poalele pelerinei lungi, a urcat repede treptele. Promise niște instrucțiuni foarte precise. Ușa masivă din capul scărilor nu era încuiată. Când a deschis-o, a scârțâit gros în balamale. Pășind în sala slab luminată, a privit în jur. Deși exponatele de la parter nu-i plăcuseră, se simțea îmboldită de curiozitatea de a vedea ce se afla acolo. Auzise că Huggett se lăuda cu o expoziție unică în felul său, care era accesibilă doar bărbaților.

Placarda pusă lângă intrare era scrisă frumos cu vopsea albastră și aurie. Făcând încă un pas înainte, s-a aplecat ușor în față, ca să poată citi mai bine la lumina slabă de acolo.

SCENE DE BORDEL

— Asta-i bună, ce subiect tâmpit! bombăni ea.

În fine, poate nu-mi place mie, fiindcă lucrez în branșă, a încercat ea să se corecteze, în gând.

Îndreptându-se spre cel mai apropiat grup statuar, bine luminat, a privit silueta unui bărbat și a unei femei care se tăvăleau încolăciți pe pat, într-o îmbrățișare senzuală. Bărbatul avea o expresie firoasă, sugerând prin întreaga sa atitudine că se apropia de punctul culminant. Stătea aplecat peste partenera lui, iar mușchii de pe fese și de pe spate erau redați foarte realist.

Trupul femeii, așa cum fusese modelat, sugera o dăruire de sine plină de voluptate, menită probabil să stârnească interesul oricărui privitor de sex masculin. Avea sâni mari și șolduri rotunde, demne de o statuie grecească, la care se adăugau niște picioare micuțe și elegante. Lui Sally i-a atras însă atenția chipul acesteia, care i se părea oarecum cunoscut.

Tocmai când se pregătea să se apropie de statuie, ca să se uite mai bine la fața femeii, a auzit un fel de hârșâit surd în spatele său.

— Cine-i acolo?

Dar nimeni nu i-a răspuns și nici nu s-a mișcat în bezna de nepătruns din cameră. Fără vreun motiv anume, inima a început să-i bată cu putere. Își simțea palmele reci și transpirate. Cunoștea semnificația acestor simptome, pe care le mai avusese din când în când, pe vremuri, când făcea trotuarul. Reacția aceasta ciudată era provocată doar de prezența anumitor bărbați care se apropiau de ea. Își ascultase întotdeauna instinctul și refuzase să-și ofere serviciile celor care îi stârneau asemenea senzații, chiar dacă asta însemnase să flămânzească o zi-două.

Acum, însă, nu avea de-a face cu un străin care încerca s-o ademenească în vreo birjă. Era convinsă că acolo se afla protectorul ei, bărbatul care îi plătitise chiria în ultimele luni. El îi fixase o întâlnire aici. Așadar, neliniștea aceasta nu-și avea rostul.

Un fior rece o străbătu din cap până în picioare. Fără să-și dea seama de ce, și-a amintit brusc despre o bârfă mai veche, care circulase prin bordel, despre amanta dinaintea ei, care se sinucisese. Câteva dintre colegele ei mai romantice susținuseră că femeia fusese probabil coplesită de durere, ceea ce le determinase să considere sinuciderea ei drept o mare tragedie. Majoritatea, însă, clătinaseră din cap condamnând prostia de a-ți lăsa sentimentele să prevaleze asupra simțului practic.

Și ea se gândise mult la întâmplarea aceea ciudată. O cunoscuse din vedere pe amanta dinainte. Or, Alice nu i se păruse genul de femeie care să facă greșeala de a se îndrăgosti de protectorul ei.

Alungă din minte imaginea bieteii Alice. Însă din nou s-a simțit cuprinsă de groază. O fi din cauza acestor figuri de ceară, își spuse ea. Mi-au zdruncinat nervii.

N-avea de ce să-i fie teamă că o chemase aici. Așa-i plăcea lui să se joace.

— Știi că ești aici, frumosul meu armăsar, zise ea, încercând să-și compună un surâs. După cum vezi, am primit mesajul tău. Mi-a fost dor de tine.

Dar bezna rămânea de nepătruns.

— Mi-ai trimis vorbă să vin aici ca să jucăm și noi una dintre scenele astea? Întrebă ea, chicotind un pic, așa cum îi plăcea lui. Apoi, împreunându-și mâinile strâns la spate, a pornit mai departe printre grupurile de ceară.

— Ce răutăcios ești, armăsarul meu drag. Știi doar că eu vreau să-ți fac întotdeauna pe plac.

Nici o reacție.

Sally s-a oprit în fața unei figuri de ceară care înfățișa o femeie îngenucheată în fața unui bărbat, al cărui membru viril spunea mult despre imaginația artistului. Sally se prefăcea că studiază vergeaua aceea rigidă cu un aer serios.

— Știi care e părerea mea? Penisul tău este la fel de mare ca al lui.

Era o minciună, firește, însă în meseria ei trebuia să știi să-l minți pe client.

— Poate că am uitat, de fapt, dimensiunile exacte, dar aș fi încântată să o măsoar din nou. Într-adevăr, nici nu-mi pot imagina un mod mai fascinant de a-mi petrece seara. Hei, tu ce zici, armăsarul meu chipeș?

Nici un sunet.

Pulsul lui Sally devenise mai accelerat. Își simțea palmele lipicioase. Parcă nici nu-i mai intra aer în plămâni.

Nu mai avea puterea să-și alunge vechile temeri, pe care le trăise cândva pe stradă. Ceva nu era în regulă aici.

Instinctul și-a spus cuvântul. Nu s-a mai opus impulsului de a o lua la fugă. Nici nu-i mai păsa dacă fostul protector voia sau nu să se întoarcă la ea. Nu-și mai dorea decât să scape din camera asta.

Răsucindu-se pe călcâie, a început să alerge pe culoar. Din cauza întunericului, ușa nu se vedea, dar Sally știa unde era.

În dreapta ei s-a produs pe neașteptate un fel de mișcare. Primul gând dement care i-a trecut prin minte a fost că una dintre figurile de ceară prinsese, poate, viață. Pe urmă, a zărit o licărire slabă pe un drug de fier.

Un urlat îi țâșni din gâtleej. Știa acum că nu va mai apuca să ajungă până la ușă. S-a întors, ridicând mâinile în încercarea zadarnică de a para lovitura. Dar s-a împiedicat, împleticindu-se cu picioarele de-a-ndăratelea, până când s-a lovit cu piciorul de o găleată de lemn, pusă pe podea. Pierzându-și echilibrul, a căzut; găleata s-a răsturnat pe jos, iar apa împuțită s-a vărsat pe dușumea.

Ucigașul se apropia, cu vătraiul ridicat pentru a da lovitura de moarte.

În clipa aceea, Sally a înțeles brusc de ce prostituata de ceară din primul grup statuar i se păruse cunoscută. Semăna la față cu Alice.

La „The Gryphon” era cald și plăcut, dar nu se mai putea spune altceva bun despre această tavernă afumată. Oricum, iată niște atuuri importante pentru orice local, pe o noapte umedă și cețoasă ca asta, se gândea Tobias, în timp ce își croia drum prin mulțime.

Focul din șemineul masiv ardea jucăuș ca în iad, luminând sala cu scânteieri malefice. Chelnerițele erau niște fetișcane durdulii și voinice. Faptul că aveau înfățișări asemănătoare nu era o simplă coincidență. Așa le voia proprietarul, Jack Zâmbărețul.

Pentru aventura de aici, Tobias își schimbase hainele.

Îmbrăcat cu niște pantaloni de docher jerpeliți, cu o haină groasă care atârna pe el, cu o căciulă urâtă pe cap și niște cizme butucănoase în picioare, Tobias nu atrăgea atenția nimănui în timp ce se strecura printre clienții care populau cârciuma „The Gryphon”. Faptul că șchiopăta când mergea nu făcea decât să completeze și mai bine această deghizare. Majoritatea celor de acolo își periclatau sănătatea pentru a-și câștiga existența, practicând tot soiul de slujbe ilegale. În aceste condiții o infirmitate ca a lui nu era nicidecum ceva ieșit din comun. Același lucru se putea spune și despre cicatrice, degete mutilate, picioare de lemn sau vreun petic negru la ochi.

O ospătăriță pieptoasă se proptise în fața lui Tobias, zâmbindu-i încurajator.

— Ehehe, frumosule, ia zi, ce vrei tu astă-seară?

— Am treabă cu Jack Zâmbărețul, mormăi Tobias.

Își propusese să evite, pe cât posibil, orice fel de conversație cu personalul și clienții de la „The Gryphon”. Replicile scurte, ca și accentul aspru de docher îl ajutau să se descurce într-un local ca acesta. O conversație mai lungă, însă, risca să îi creeze probleme.

— Jack e la el în cameră, acolo în fund, zise fata, arătând spre holul care ducea în spatele tavernei și făcându-i în același timp cu ochiul. Ai grijă să bați la ușă înainte să intri.

Acestea fiind zise, își văzu de drum prin mulțime, ținând cât mai sus tava cu halbe. Tobias a străbătut sala, trecând printre șiruri de mese și bănci. În celălalt capăt al tavernei a dat peste holul împuțit care ducea la camera pe care Jack Zâmbărețul insistă s-o numească „birou”.

Din spatele ușii din lemn masiv se auzeau niște chicoteli de femeie. Tobias a ciocănit cu putere.

— Pleacă de-acolo și lasă-mă în pace, tună dinăuntru glasul lui Jack. Am treabă.

Tobias, însă, a preferat să apese pe clanță. Ușa s-a deschis spre interior. Rezemându-se de tocul de lemn, Tobias se uita la Jack Zâmbărețul.

Proprietarul tavernei „The Gryphon”, un bărbat uriaș, ședea la un birou rablagit, cu fața îngropată între sâni goi ai unei femei cocoțate în poala lui. Tipa avea fustele suflecate până la brâu, lăsând să i se vadă fesele dolofane.

— Am primit mesajul tău, spuse Tobias.

— Ah, tu erai, Tobias! exclamă Jack Zâmbărețul, ridicând capul, cu ochii mijiți spre ușă. Un pic cam devreme, nu crezi?!

— Nu.

Oftând, Jack i-a tras tovarășei lui o pălmuță peste fundul dezgolit.

— Hai, fato, întinde-o de-aici. Prietenul meu se grăbește, mai ales în seara asta, când văd că-i cam nervos.

— Nu te sinchisi de mine, Jack, zise femeia chicotind și unduindu-și șoldurile. Eu o să stau aici și o să continuu treaba începută, în timp ce voi doi puteți sporovăi în voie.

— Din păcate, nu se poate, iubito, spuse Jack, gemând cu părere de rău și ridicând-o ușor de pe genunchi. Nu mă pot concentra cu tine aici.

Râzând din nou, femeia s-a ridicat și și-a scuturat fustele. Făcându-i cu ochiul lui Tobias, a pornit spre ușă, fără nici un fel de grabă. Amândoi bărbații s-au uitat după ea, cum își unduia șoldurile pline. Râsul femeii a continuat să răsună și după ce aceasta a ieșit pe coridor.

— O nouă angajată, remarcă Jack, încheindu-se la pantaloni. Cred că va fi bunicică.

— Mda, pare tare zglobie, spuse Tobias, care renunțase deja la accentul de docher. Îl cunoștea demult pe Jack, așa că nu mai era nevoie să se prefacă.

Tobias știa, bunăoară, povestea acelei cicatrice grotești, de la care i se trăgea porecla de Jack Zâmbărețul. Cusăturile care astupaseră rana lăsată de tăietura de cuțit fuseseră făcute de o croitoreasă sărmană. Când se vindecaseră, începuseră să semene cu un rânjet, ce se întindea din colțul gurii lui Jack și până la ureche.

— Îhî, chiar așa, recunosc și Jack, ridicându-și trupul masiv și făcându-i semn lui Tobias să se așeze într-unul dintre scaunele cu spetează de piele de lângă șemineu. Stai jos, omule. Ce noapte oribilă! Să-ți dau un pic de coniac din ăla bun de-al meu, să-ți mai dezmorțești un pic oasele.

Urmând îndemnul gazdei sale, Tobias a apucat unul dintre scaunele neconfortabile arătate de Jack, l-a întors invers și s-a așezat. Rezemându-și brațele de spătar, încerca să uite de durerea sâcâitoare din picior.

— Da, niște coniac mi-ar prinde bine, spuse el. Ce noutăți ai pentru mine?

— Vreo două chestiuni s-ar putea să te intereseze. Unu: mi-ai cerut să aflu informații despre trecutul câtorva dintre femeile

lui Neville, zise Jack, turnând coniac în pahare. Am descoperit câteva lucruri interesante pe această temă.

— Te ascult.

Dându-i unul dintre pahare lui Tobias, Jack s-a așezat apoi la birou.

— Mi-ai zis că Neville obișnuiește să-și aleagă femeile de prin bordeluri, și nu din rândul curvelor de lux. Ei bine, ai avut dreptate.

— Adică?

— Nu știu de ce le preferă pe cele din categoria mai ieftină, dar un lucru rămâne, totuși, cert: când femeile culese de prin bordeluri se aruncă în râu, autoritățile se fac că închid ochii, spuse Jack, schimonosindu-și chipul într-un fel de rânjet. Ba unii mai și spun „bine c-am scăpat de ele”, adică o curvă în minus nu-i nici o pagubă.

— Vrei să spui că mai multe ibovnice ale lui Neville au sfârșit prin a se azvârli în râu? întrebă Tobias, încleștându-și degetele pe pahar.

— Nu știu câte muieri s-au înecat după ce le-a dat el papucii, dar două, oricum, se pare că nu și-au mai putut reveni din această mare deziluzie a vieții lor. O femeie pe nume Lizzy Prather s-a sinucis acum un an și jumătate. În urmă cu câteva luni, o tipă, Alice, a fost scoasă moartă din râu, ca și cea dinainte. Se zvonește că au mai fost vreo trei care și-ar fi pus capăt zilelor.

Tobias sorbea din coniacul care îi încălzea mădularele.

— Greu de crezut că atâtea femei să cadă pradă melancoliei după ce Neville s-a despărțit de ele.

— Îhî, așa e, îi dădu dreptate Jack, foindu-se pe scaunul care scârțâia sub el. Nu e cazul să ne pripim cu o concluzie, fiindcă, ce-i drept, chestii din astea se mai întâmplă din când în când. Există și fete prostuțe, care chiar își închipuie că și-au găsit dragostea adevărată în persoana vreunui bărbat bogat, iar când acesta le abandonează se simt complet distruse. Majoritatea femeilor știu, însă, la ce să se aștepte când se combină cu un

bărbat de categoria lui Neville. Îl jumulesc cât pot, iar când se trezesc în situația de a-și plăti singure chiria își găsesc pe altul.

— Prin urmare, un aranjament de afaceri de ambele părți.

— Îhî, mormăi Jack, sorbind zdravăn din pahar și ștergându-se apoi la gură cu dosul palmei. Dar ascultă acum cu atenție, fiindcă urmează lucrul cel mai interesant.

— Da?

— Cea mai recentă amantă a lui Neville, Sally, a dispărut și ea. Nimeni n-a mai văzut-o de ieri după-amiază.

— Tot în râu? întrebă Tobias, care rămăsese nemișcat.

— Prea devreme de știut. Eu n-am auzit să i se fi scos cadavrul din apă, însă mai poate dura un pic. Tot ce-ți pot spune deocamdată e că a dispărut. Or, dacă nici sursele mele n-au dat de ea, apoi nimeni nu poate, să știi.

— Fir-ar mama ei de treabă să fie! înjură Tobias, frecându-se la picior.

— Mai e ceva ce ți-ar plăcea să afli, zise Jack Zâmbărețul, după ce îi lăsase răgazul de a asimila vestea dinainte.

— Despre Sally?

— Nu, răspuse Jack coborând glasul, deși în cameră nu mai era nimeni în afară de ei doi. Se referă la Camera albastră. Circulă niște zvonuri.

— Ți-am mai spus deja că s-a terminat cu Camera albastră. Azure și Carlisle au murit. Al treilea individ a intrat parcă în pământ, dar nu pentru mult timp, fiindcă o să dau de el în curând.

— Se prea poate să ai dreptate. Însă, din câte am auzit eu pe străzi, a început o mică răfuială personală.

— Între cine și cine?

— Habar n-am, spuse Jack, ridicând din umeri. Însă mi s-a spus că învingătorul intenționează să pună mâna pe ce a mai rămas din Camera albastră. Se pare că ar plănuși să refacă imperiul, care s-a prăbușit după moartea lui Azure.

Tobias rămăsese cu privirea pironită asupra focului, cântărind informațiile primite.

— Îți rămân îndatorat, zise el, în cele din urmă.

— Bine, spuse Jack, cu același rânjet sinistru. Așa să fie. Dar nu-mi fac eu griji. Tu ți-ai achitat întotdeauna facturile.

Afară, ceața devenise și mai deasă de când intrase în „The Gryphon”, constată Tobias, oprindu-se pe trepte. Luminile din tavernă se oglindeau în fuioarele de negură care pluteau pe stradă.

Cu toate acestea, strălucirea aceea portocalie nu dezvăluia nimic din tenebrele nopții.

După câteva momente, s-a hotărât să traverseze strada, abținându-se să-și ridice până la urechi gulerul înalt de la haina jerpelită cu care era îmbrăcat. Stofa groasă îi ținea de cald, ce-i drept, însă în același timp îi limita vizibilitatea lateral și, totodată, atenua zgomotele periculoase ale nopții. În cartiere de acest fel, e bine să îți folosești la maximum toate simțurile.

Pășind pe sub dâra luminoasă lăsată de ceață, Tobias s-a cufundat în bezna din față. Nici țipenie de om, ceea ce nu era surprinzător pentru o noapte ca asta.

După ce a lăsat în urmă strălucirea ciudată a luminilor tavernei, Tobias a observat un mic cerc de lumină difuză, undeva deasupra solului. Gândindu-se că era vorba de vreun felinar, s-a îndreptat într-acolo, rămânând în mijlocul străzii, la distanță de străduțele neluminate și de ușile întunecoase.

Cu toate precauțiile pe care și le luase, nu și-a dat seama că de el se apropiase cineva, tiptil, dar rapid. Hoțul de buzunare.

Tobias și-a reprimat impulsul de a se întoarce și a-l înfrunta pe agresor, știind că prezența lui acolo, lângă el, era doar o diversiune. Hoții de buzunare londonezi obișnuiesc să lucreze în tandem.

Tobias s-a răsucit într-o parte, gândindu-se să se lipească cu spatele de un zid, ca să se pună la adăpost. Deși această mișcare bruscă i-a accentuat durerea din picior, Tobias a reușit să-l ia prin surprindere pe tipul din spatele lui.

— Fir-ar să fie de treabă! Mi-a scăpat!

— Aprinde felinarul, măi omule. Hai, repede, dacă vrei să-l mai prindem pe o ceață ca asta.

Bun, deci iată răspunsul la întrebare, își zise Tobias. Într-adevăr erau doi hoți de buzunare, ale căror poziții puteau fi reperate după direcția din care li se auzea vocea. Scoțând pistolul din buzunar, Tobias se pregătea să aștepte. Primul tip a înjurat birjărește în timp ce se căznea să aprindă lampa. Când în sfârșit a reușit, Tobias a folosit lumina drept țintă și a apăsat pe trăgaci. Împușcătura a bubuit pe stradă, iar felinarul s-a făcut țândări, uleiul vărsat a luat foc pe caldarâm, arzând cu flăcări lungi.

— Mama ei de viață! Nemernicul ăla are pistol, strigă furios celălalt tip.

— Lasă-l naibii că a tras deja cu el, așa că acum nu-i mai folosește la nimic.

— Și dacă mai are unul?!

— Asta înseamnă că se aștepta să fie atacat, remarcă omul și, trăgându-se mai spre lumină, ridică vocea: Hei, tu acela care te ascunzi acolo, în ceață! Am venit să-ți transmitem un mesaj.

— Nu durează mult, zise și celălalt individ. Doar cât să-ți dai seama de importanța mesajului.

— Unde naiba o fi? Nu se vede nimic, fir-ar a dracului de viață!

— Liniște. Stai așa. Ciulește urechile, dobitocule.

Dar vehiculul din capul străzii se pusese deja în mișcare. Huruitul roților și tropăitul copitelor răsunau zgomotos în tăcerea nopții. Tobias s-a folosit de gălăgia produsă de birjă ca să se miște în voie. Scoțându-și paltonul jerpelit, l-a atârnat, desfăcut, pe o balustradă de fier din apropiere.

— La naiba, afurisitul ăla de vidanjor vine încoace, mârâi unul dintre tâlhari.

Dă Doamne să nu fie o căruță de vidanjare, își spuse Tobias, ieșind în întâmpinarea vehiculului. Doamne, te rog, orice, dar nu o căruță de vidanjare.

Felinarul, care se clătina din cauza hurducăielilor, ajunsese aproape în dreptul lui Tobias. Insul de pe capră striga și scutura hățurile, îndemnând calul s-o ia la galop. Când vehiculul a trecut prin dreptul lui, Tobias s-a prins cu mâinile de un mânier.

Miasmele de împuțiciune care ieșeau din căruță l-au izbit ca un pumn în față. Vidanjorul chiar își făcuse treaba în noaptea asta, golind haznalele și lăzile de gunoi din cartier. Tobias încerca să-și țină respirația, în timp ce urca în căruță.

— Nu-ți puteai găsi alt mijloc de transport, măi omule? întrebă el, instalându-se pe banchetă.

— Îmi pare rău, zise Anthony, biciuind din nou calul. Am primit mesajul tău în ultimul moment. N-am avut de unde să mai găsesc o birjă, mai ales pe o noapte ca asta.

— Uite-l, strigă unul dintre tâlhari. Acolo, lângă balustradă. Îi văd haina.

— A trebuit să plec de-acasă pe jos, zise Anthony, ridicând vocea ca să se facă auzit peste tropăitul copitelor. Am dat până la urmă peste un vidanjor și i-am oferit niște bani ca să-mi împrumute căruța lui. I-am promis că i-o înapoiez într-un ceas.

— Aha, am pus mâna pe tine, strigă unul dintre hoți, în timp ce pe stradă răsunau niște pași.

— Ce naiba?! Ne-a scăpat. O fi în afurisenia aia de căruță de vidanjare.

Tobias a tresărit în clipa când, în bezna nopții, s-a auzit o împușcătură.

— Lasă, nu te mai necăji, zise Anthony. Sunt sigur că ai să faci tu rost de un palton la fel de urât ca și ăsta.

O a doua împușcătură a sfâșiat negurile nopții. Asta era deja prea mult pentru calul vidanjorului, care, în mod normal, avea parte de liniște în timpul serviciului. Speriată, creatura și-a dat urechile pe spate și s-a năpustit înainte, gonind cât o țineau puterile.

— Ne scapă, ascultă-mă pe mine. Dacă nu-l prindem, înseamnă că n-am muncit pe bani în noaptea asta.

Când cuvintele tâlharului s-au stins, undeva în spate, Tobias a remarcat așa, ca pentru sine:

— Și când te gândești ce simplu și logic părea planul meu. Nu ți-am cerut decât să faci rost de o birjă și să mă aștepti pe stradă, lângă „The Gryphon”, în eventualitatea în care s-ar fi ivit o problemă și așa fi fost nevoit să plec în grabă.

— Excelentă precauție, având în vedere cartierul, spuse Anthony, mișcând din hățuri, amuzat de rolul său de vizitiu. Gândește-te numai ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu mi-ai fi cerut să ne întâlnim aici.

— Nu știu de ce, dar nu mi-aș fi închipuit niciodată că ai să alegi o căruță de vidanță.

— Omul trebuie să știe să se descurce cu ce are la îndemână. Am învățat asta de la tine, ricană Anthony. Când am văzut că nu găsesc nici o birjă, a trebuit să caut o soluție. Cred că am dat dovadă de inițiativă.

— Inițiativă?

— Exact. Unde mergem acum?

— Întâi, înapoiem faetonul acesta luxos proprietarului de drept și îi plătim banii cuveniți. După care ne ducem direct acasă.

— Dar nu-i chiar atât de târziu. N-ai vrea să treci și pe la club?

— Cum crezi tu că m-ar lăsa portarul să intru pe ușă în halul ăsta? Dacă nu ți-ai dat seama încă, află că numai o baie bună ne mai poate scăpa de duhoarea asta.

— Mda, ai și tu dreptate.

După vreun ceas, Tobias ieșea din cadă. Ștergându-se bine cu prosopul, în fața șemineului, și-a pus halatul de casă și a coborât la parter, unde l-a găsit pe Anthony. Și acesta făcuse baie și își pusese cămașa și pantalonii de rezervă, pe care îi păstra în fosta lui cameră de la etaj.

— Ei bine? spuse Anthony, tolănit într-un fotoliu și cu picioarele întinse spre foc. Chiar crezi că au fost niște hoți autentici?

— Nu. Au și zis că li s-au dat bani ca să-mi transmită un mesaj, spuse Tobias, vârându-și mâinile în buzunarele halatului.

— Prin urmare, un avertisment?

— Cam așa ceva.

— De la cineva care nu vrea să mergi mai departe cu ancheta? întrebă Anthony, înclinând capul pe umăr.

— Nu știu, fiindcă n-am zăbovit pe-acolo prea mult, ca să apuc să mai și întreb. E posibil ca mesajul să fi fost trimis de cineva care vrea să opresc investigațiile. Dar mai există un suspect.

— Pomfrey? întrebă Anthony, privindu-l cu subînțeleș.

— N-am dat prea multă crezare avertismentului lui Crackenbume în ceea ce-l privește, însă se poate, totuși, să fi avut dreptate când a presupus că Pomfrey o să vrea să se răzbune pentru cele întâmplate la teatru.

— Pare logic, admise Anthony, după câteva momente de reflecție. Pomfrey nu e genul de om care să se poarte onorabil. Ai să-i relatezi și doamnei Lake ce s-a întâmplat în seara asta?

— Ei, la naiba, drept cine mă iei?! îți închipui cumva că m-am țcănit la cap? Bineînțeleș că n-o să suflu un cuvânt despre peripețiile din seara asta.

— Mă așteptam să spui asta, zise Anthony, dând din cap. Firește, vrei să nu știe nimic ca să nu își facă prea multe griji pentru tine.

— Ba nicidecum, spuse Tobias cu patos. N-o să-i povestesc nimic despre întâlnirea cu cei doi ticăloși, fiindcă sunt convins că va profita de ocazie ca să îmi tragă un lung perdaf.

Anthony nici n-a încercat să ascundă cât era de amuzat.

— Ca muștruliuiala pe care i-ai tras-o și tu când ai aflat că s-a dus la muzeul lui Huggett travestită în femeie de serviciu, riscând s-o pățească rău de tot?!

— Întocmai. Mi-am dat seama cât de neplăcut ar fi să primești o asemenea săpuneală.

Lavinia era la micul dejun, când l-a auzit pe Tobias în hol.

— Nu te mai deranja, doamnă Chilton, cunosc drumul. Mă pot anunța și singur.

— Se pare că avem un musafir matinal, zâmbi Emeline, luându-și cuțitul pentru unt.

— Văd că a început să facă pe stăpânul la noi în casă, nu crezi?! remarcă Lavinia, cu gura plină de omletă. Ce naiba o fi vrând la ora asta? Dacă își imaginează că o să mai înghit iarăși o morală despre cum nu e bine să fac vreo mișcare fără să-i spun și lui, se-nșeală amarnic.

— Haide, potolește-te!

— Nu poți fi calm când ai de-a face cu domnul March. Are talentul de a tulbura toate apele, spuse Lavinia, dar se opri din mestecat, fiindcă îi venise brusc o idee. Dumnezeuule! Sper că nu s-a întâmplat ceva rău!

— Nici pomeneală. După voce, domnul March pare într-o formă excelentă.

— Mă refeream la evoluția investigațiilor noastre.

— Sunt sigură că, în acest caz, ți-ar fi dat de știre.

— N-aș prea crede, spuse Lavinia, pe un ton sumbru. Așa cum ți-am atras atenția în Italia, domnul March face un joc ciudat.

Ușa s-a deschis, iar înăuntru și-a făcut apariția Tobias, care a umplut parcă spațiul salonașului pentru mic dejun cu energia și masculinitatea sa. Lavinia și-a înghițit repede omleta, încercând să-și domolească emoția care o cuprinsese.

De ce se simțea surescitată în prezența acestui om? se întreba ea. Nu era un bărbat înalt. Și nici chipeș nu putea fi considerat. Rar își dădea osteneala să se poarte ca un adevărat gentleman, și în mod cert ar fi trebuit să-și schimbe croitorul.

Colac peste pupăză, deși s-ar fi zis că se simțea atras de ea, nici nu era sigură că o plăcea, de fapt, prea mult. Și nici nu exista între ei o legătură eterică sau metafizică, se gândea ea. Asocierea dintre ea și Tobias era lipsită de poezie, fiind bazată, dimpotrivă, pe relații de afaceri și pe o irezistibilă dorință

fizică, în fine, irezistibilă din punctul meu de vedere, s-a grăbit ea să se corecteze singură, în gând. Nu avea nici o certitudine că și Tobias considera relația lor ieșită din comun.

Lavinia se întreba dacă senzația stranie care o cuprindea ori de câte ori se afla în preajma lui Tobias constituia indiciul unei crize de nervi. Nici nu ar fi de mirare, se gândea ea, având în vedere tensiunea în care am trăit în ultima vreme.

Enervată de această posibilitate, Lavinia a mototolit șervetul în poală, uitându-se la Tobias cu o mutră feroasă.

— Ce cauți aici așa devreme, domnule March?

— Bună ziua și ție, Lavinia, spuse el, surprins de această primire glacială.

— Nu-i da atenție, domnule March, interveni Emeline.

Mătușa mea n-a dormit prea bine azi-noapte. Dar ia loc, te rog. Vrei cumva niște cafea?

— Mulțumesc, Emeline. Mi-ar prinde bine o cană cu cafea.

Laviniei nu i-a scăpat precauția cu care Tobias s-a așezat pe scaunul liber.

— Iar nu ți-ai menajat piciorul, domnule? se rățoi ea la el.

— Am făcut un pic de efort aseară, zise el, zâmbind spre Emeline și luând de la ea cana plină cu cafea. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, mai adăugă el.

— Nici n-am zis că îmi fac griji, ripostă Lavinia, pe un ton înțepat. Eram doar curioasă. Treaba dumitale ce faci cu piciorul ăla.

— Sunt perfect de acord cu această afirmație, doamnă, spuse el, amuzat.

Brusc, Lavinia și-a amintit de felul în care picioarele lui alunecaseră între ale ei, în seara aceea, în trăsură. Întâlnind privirea lui peste masă, Lavinia a avut certitudinea oribilă că și el se gândea la același interludiu pasional.

Știind că se făcuse roșie la față, s-a aplecat asupra omletei din farfurie.

— Ați dansat mult aseară, domnule Tobias? se interesă Emeline, care nu sesizase curenții subterani dintre mătușa ei și domnul March.

— Nu, deloc. Nu prea pot din cauza piciorului. Dar m-am ocupat de alt gen de exerciții.

Lavinia și-a încleștat degetele pe furculiță, întrebându-se dacă Tobias fusese cumva cu altă femeie.

— Am o zi foarte aglomerată astăzi, zise ea brusc. Poate vrei, totuși, să ne explici de ce ai simțit nevoia să ne faci o vizită atât de matinală.

— Realitatea e că și pe mine mă așteaptă o zi plină. Poate n-ar strica să ne comparăm programul.

— În ce mă privește, eu intenționez să discut cu doamna Vaughn și s-o întreb dacă e dispusă să îmi spună părerea ei despre figurile din ceară expuse de Huggett la etaj, îi comunică Lavinia.

— Așa, deci, remarcă Tobias, zâmbindu-i amabil. Și cum ai de gând s-o strecuri în sala aceea, dacă e de acord să vadă exponatele? Vrei s-o deghizezi cumva în femeie de serviciu?

O irita atitudinea lui condescendentă.

— Nu, dacă vrei să știi m-am gândit la o altă modalitate de a pătrunde în galeria de sus. Cred că nu-i imposibil să-l mituiesc pe tânărul care vinde bilete la intrare.

— Chiar ai vorbit serios adineauri?

— Exact, domnule, confirmă ea, cu un surâs radios.

— La naiba, Lavinia, se enervă el, trântind cana pe farfurioară. Știi foarte bine că nu sunt de acord să te duci din nou singură în sala de expoziție de la etaj!

— Dar nu voi fi singură. Mă va însoți doamna Vaughn, spuse ea. Dacă vrei, poți veni cu noi, avu ea delicatetea de a mai adăuga.

— Mulțumesc, răspunse el sec. Accept.

A urmat o scurtă tăcere. Întinzându-se peste masă, Tobias și-a luat o felie de pâine prăjită, din care a mușcat, dezgolindu-și

ușor dinții albi.

— Tot nu mi-ai spus de ce ai venit aici în dimineața asta, îmi reaminti ea pe un ton tăios.

— Voiam să te întreb, zise el mestecând, dacă ești de acord să mă secondezi în investigațiile pe care le fac în legătură cu o femeie pe nume Sally Johnson?

— Cine e Sally Johnson asta?

— Ultima amantă a lui Neville, care a dispărut alaltăieri.

— Nu mai înțeleg nimic. Crezi că treaba asta are vreo legătură cu ancheta noastră?

— N-am de unde ști deocamdată, însă am senzația că s-ar putea să existe, totuși, o conexiune.

— Mda, spuse Lavinia, care se mai îmblânzise un pic. Mă bucur că ai trecut pe-aici în dimineața asta ca să mă informezi despre planurile dumitale și să-mi propui să te însoțesc.

— Total opus față de modul secretos în care ți-ai desfășurat ancheta ieri la Huggett. La asta te-ai referit de fapt, nu-i așa? Mda, mormăi Tobias. Dar, cine știe, poate că eu tratez cu mai mare seriozitate ideea aceasta de parteneriat între noi!

— Asta s-o crezi tu! exclamă ea, lovind cu furculița de marginea farfuriei. Ce-nseamnă chestia asta, Tobias? De ce vrei să vin azi cu tine?

— Fiindcă, dacă voi avea norocul s-o găsesc pe Sally, am de gând să stau de vorbă cu ea. Și sunt convins că se va arăta mult mai comunicativă cu o femeie decât cu un bărbat.

— Aha, știam eu, exclamă ea, dezamăgită. N-ai venit aici, în dimineața asta, fiindcă voiai să lucrăm ca parteneri, ci pentru că ai nevoie de mine, casă te ajut la investigații. Ce vrei să fac, de fapt? S-o hipnotizez pe Sally și s-o pun să vorbească?

— De ce trebuie să răstălmăcești mereu cuvintele mele?

— Când e vorba de dumneata, domnul meu, prefer să procedez cu cea mai mare prudență.

— Dar nu întotdeauna, Lavinia, zise el, zâmbind amuzat. Știu că ai mai făcut și excepții de la regulă.

Casa era o construcție îngustă, cu două etaje deasupra solului și bucătăriei amplasate dedesubt. Cartierul nu-i prea grozav, se gândea Lavinia, dar cel puțin nu găzduiește bordeluri.

Nu le-a trebuit mult timp ca să-și dea seama că Sally Johnson nu era acasă. Tobias venise pregătit pentru această eventualitate.

În picioare, lângă el, în spațiul îngust de sub nivelul străzii, Lavinia îl urmărea pe Tobias, care introdusese capătul unei unelte din metal între ușa bucătăriei și tocul ei.

— Se pare că Neville n-a fost prea generos cu Sally, remarcă ea. Casa asta nu pare să fie prea scumpă.

Sub forța apăsării lui Tobias, lemnul și fierul au început să pârâie.

— Neville a scos-o practic dintr-un bordel, așa că pentru ea casa asta a fost probabil un palat.

— Da, presupun că ai dreptate.

În clipa aceea, ușa s-a întredeschis. Înfașurându-se mai bine în pelerină, Lavinia a scrutat cu privirea holul întunecat.

— Sper să nu mai dăm peste vreun cadavru. Mi-a ajuns câți morți am văzut până acum.

Tobias a intrat primul în casă.

— Dacă Sally a avut aceeași soartă ca și cele două predecesoare ale ei, e foarte probabil ca trupul ei să fie găsit tot în râu, și nu aici.

Înfiorându-se de groază, Lavinia a pășit și ea pragul casei.

— Mi se pare absurd. Ce motiv ar fi putut avea clientul tău să-și omoare amantele?

— Evident, nu există răspuns logic la această întrebare.

— Bun, chiar dacă el l-a făcut felul fostelor sale iubite, nu văd ce are a face chestia asta cu amenințarea cu moartea primită de doamna Dove sau cu Camera albastră!

— Nu-ți pot explica deocamdată. Poate că nu există nici o legătură. Sau poate, dimpotrivă, faptele se întrepătrund.

Lavinia se oprise în mijlocul bucătăriei, strâmbând din nas din cauza mirosului urât de carne stricată.

— Îți dai seama ce spui? Cu alte cuvinte îl bănuiești pe clientul tău că ar fi un mincinos sau un ucigaș?

— Ți-am mai spus deja, toți clienții mint, zise Tobias, deschizând un coș de legume și uitându-se în el. Din acest motiv e mai înțelept să ceri un avans din onorariu atunci când accepți să preiei cazul.

— O să țin minte asta pe viitor, răspunse ea, deschizând ușa unui bufet și aruncând o privire înăuntru. Nu se poate, însă, să n-ai tu o teorie despre motivele care îl determină pe Neville să-și omoare amantele.

— Una dintre explicații ar fi faptul că e complet nebun.

— Da, recunosc eu, înfiorându-se de groază.

— Dar mai există și alt motiv plauzibil, continuă Tobias, închizând capacul de la coș și ridicând privirea spre ea. Un bărbat ține o femeie ascunsă într-o căsuță ca asta din dorința de a petrece cât mai mult timp cu ea.

— Probabil că incomparabil mai mult decât timpul rezervat soției sale.

— Exact, confirmă Tobias, aruncându-i o privire enigmatică. Având în vedere faptul că majoritatea mariajelor din înalta societate se contractează din rațiuni financiare și sociale, nu-i de mirare ca bărbatul să descopere că relația lui cu amanta e mult mai apropiată, sub nenumărate aspecte, decât aceea pe care o are cu soția lui.

În sfârșit, îi captase atenția, fiindcă în clipa aceea Lavinia s-a răsucit spre el, cu un chip încruntat.

— Deci tu chiar crezi că, atunci când se plictisește de amantele sale, Neville le omoară, de teamă că aceste femei știu prea multe despre el? Ce secrete poate avea omul ăsta, încât să justifice asasinarea a trei femei, pentru a se asigura că le-a astupat gura definitiv?

— Am să fiu sincer cu tine, începu Tobias, închizând un sertar și începând să urce treptele care duceau la etaj.

Deocamdată nu mi-am format o părere. Știu doar că cel puțin două, dacă nu chiar trei dintre femeile cu care Neville a avut o relație intimă în ultimii doi ani au murit. Și se presupune că și-au pus capăt zilelor.

— Suicid, conchise Lavinia, uitându-se prin bucătărie, cu o senzație neplăcută și grăbindu-se să urce scara, după el. Nu știm cu certitudine dacă Sally Johnson a pășit și ea pe urmele celorlalte, în râu.

Tobias ajunsese pe hol, de unde intrase în salon.

— Cred că în cazul de față trebuie să luăm în calcul ipoteza cea mai sumbră.

Lavinia nu s-a oprit când a ajuns pe palier, continuând să urce pe scara îngustă, până când a ieșit într-un holișor.

N-a avut nevoie să stea decât două minute în dormitorul lui Sally, pentru a ajunge la concluzia că Tobias se înșelase.

Răsucindu-se pe călcâie, s-a năpustit înapoi spre capul scărilor:

— Tobias!

— Da, ce e? întrebă el, făcându-și apariția în holul de dedesubt și ridicând privirea spre ea.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Sally, dar un lucru îți pot spune cu certitudine. Dulapul e gol, iar sub pat nu se vede nici un cufăr.

Fără mei un comentariu, Tobias a urcat treptele, venind lângă ea, pe hol. Lavinia s-a tras la o parte, ca să-l lase să intre în dormitor. Când a revenit în cameră, l-a văzut pe Tobias cum privea fix în interiorul dulapului gol.

— E posibil ca vreo cunoștință de-a ei, care a aflat că Sally Johnson e dată dispărută, să fi venit aici și să-i fi furat lucrurile, zise el, încetișor.

— Dacă ar fi fost vorba de un hoț sau de o hoață, opină Lavinia, scuturând din cap, ar fi lăsat camera asta în mare dezordine. Așa, însă, uite ce ordine e peste tot. Persoana care a pus în cufere lucrurile lui Sally cunoștea bine odaia.

Tobias studia mobilierul cu un aer gânditor.

— De bună seamă că Neville era familiarizat cu camera asta. Poate că a vrut să ascundă vreo dovadă a crimei.

Lavinia se dusesese la lavoar și se uita în ligheanul mare al spălătorului.

— În acest caz, sunt sigură că Neville ar fi avut grijă să arunce cârpa asta pătată de sânge și apa din lavoar.

— Ce naiba ai zis? exclamă Tobias, traversând încăperea din trei pași uriași. Mă întreb dacă a omorât-o aici, încercând apoi să scape de urmele de sânge de pe mâini, zise el, uitându-se la petele maronii de pe cârpă și la apa cafeniu-roșcată din lighean.

— Nicăieri prin cameră nu se mai văd alte urme de sânge, zise Lavinia, cu un aer gânditor. Dar mai există o posibilitate, Tobias, continuă ea, după câteva clipe de ezitare.

— Care anume?

— Poate că a fost o tentativă de asasinat. Și dacă femeia n-a murit? E posibil, atunci, să se fi întors acasă, să-și fi spălat rănilor, să-și fi făcut bagajele și să fi dispărut după aceea.

— Adică să se fi dus să se ascundă undeva?

— Da.

— Ai dreptate într-o privință, spuse el, inspectând camera din priviri. Nu se vede nici o urmă de luptă în această cameră.

— Poate că femeia a fost atacată în altă parte.

Înfierbântată de teoria ei, Lavinia a pornit repede spre ușă.

— Trebuie să stăm de vorbă cu vecinii. Poate că a văzut-o vreunul pe Sally venind acasă și plecând apoi din nou.

— Pierdere de timp, o contrazise Tobias, scuturând din cap. Informatorul meu m-a asigurat că nimeni nu a mai văzut-o pe Sally de când a fost dată dispărută.

— Poate că informatorul tău nu a discutat cu toți vecinii. E necesar, adesea, să fii extrem de meticulos cu astfel de chestii.

— Jack este un tip meticulos.

— Știu că îți va veni greu să recunoști, Tobias, spuse Lavinia, pornind spre scară. Să știi, însă, că bărbaților le mai scapă uneori niște chestiuni de amănunt.

Spre surprinderea ei, Tobias nu a făcut nici un comentariu. A coborât scara în urma ei, după care au ieșit din casă pe ușa de la bucătărie.

Ajunși în stradă, Lavinia s-a oprit, privind spre cele două șiruri de căsuțe.

În tot cartierul domnea liniștea la acea oră. Singura persoană care se zărea prin preajmă era o bătrână îmbrăcată cu o pelerină, care căra un coș plin de flori. Nici nu s-a uitat la Lavinia și la Tobias când a trecut pe lângă ei. Părea complet absorbită de conversația pe care o purta cu un interlocutor invizibil.

— Trandafirii sunt prea roșii, bombănea femeia. Ascultă-mă pe mine, trandafirii sunt prea roșii, ce naiba. Roșii ca sângele, da, roșii ca sângele. Groaznic de roșii, lua-i-ar dracu'. Se enervează lumea când îi vede. Nu pot să-i vând, pe cuvânt de onoare...

Biata femeie e complet nebună, se gândea Lavinia. Dar câte nenorocite ca ea nu există pe străzile Londrei!

— Ar trebui dusă la balamuc, șopti Tobias, după ce florăreasa trecuse de ei.

— Poate. Pe de altă parte, nu cred că omoară oameni nevinovați, cum se pare că face clientul tău.

— Excelentă remarcă! Mă întreb ce legătură are cu sănătatea mintală a lui Neville?

— Niciuna, atâta doar că tipul e capabil să-și ascundă demența mult mai bine decât amărâta asta de bătrânică.

— Trebuie să-ți mărturisesc, zise Tobias, încleștând fălcile, că Neville mi-a făcut întotdeauna impresia unui om în deplinătatea facultăților mintale.

— Cu atât mai periculos, nu crezi?!

— Poate. Ai observat că vorbim deja despre el ca și când am fi absolut siguri că el le-a ucis pe aceste femei, când în

realitate nu avem nici o certitudine, zise Tobias.

— Aici ai dreptate. Ne cam pripim cu constatările, admise Lavinia, studiind șirul de uși de la intrarea în case. Menajerele și slujnicele reprezintă cea mai interesantă sursă de informații pentru noi. Sper că ai luat destul mărunțiș cu tine.

— Cum se face că de fiecare dată eu trebuie să scot banii necesari pentru continuarea investigațiilor?

— N-ai decât să-i treci pe factura clientului tău, zise Lavinia, îndreptându-se cu pași vioi spre ușa de la bucătărie a celei mai apropiate case.

— Se conturează tot mai clar posibilitatea ca acest client al meu să fie unul dintre răufăcători. Or, dacă așa stau lucrurile, nu știu dacă o să mai obțin de la el onorariul care mi se cuvine. S-ar putea să fim nevoiți să trecem aceste cheltuieli combinate pe factura clienței tale.

— Termină cu bombăneala, Tobias, zise Lavinia, coborând treptele. Nu mă pot concentra.

Tobias rămăsese pe trotuar, uitându-se la ea.

— Încă o observație, înainte de a bate la ușă. Dă-le de înțeles oamenilor că ești dispusă să plătești pentru informațiile pe care ți le vor da numai în măsura în care vei obține ceva folositor. Altminteri, risc să rămân fără monede înainte de a ajunge la căpătui străzii, și asta fără să fi aflat nimic interesant.

— Știu să mă tocmesc, domnule, dacă n-ai uitat, zise ea, ridicând ciocănelul de la ușă și dându-i drumul cu eleganță în panoul de lemn masiv.

Servitoarea care i-a deschis părea dispusă să bârfească despre femeia de vizavi, care avusese năravul de a primi pe un domn în vizită noaptea, dar pe care n-o mai văzuse de vreo două zile.

Lavinia a obținut aceleași rezultate și la următoarele două uși.

— N-avem nici o șansă, declară ea, după vreo patruzeci de minute, când terminase de vorbit și cu ultima slujnică, ajungând deja la capătul străzii. Nimeni nu a văzut-o pe Sally, deși eu înclin să cred că a trecut pe-acasă ca să-și oblojească rana și să-și facă bagajele.

— Poate că nu Sally a trecut pe-acasă, spuse Tobias, luând-o pe Lavinia de braț și răsucind-o ușor înspre locuința acesteia. De unde știm noi că nu Neville a fost cel care i-a strâns lucrurile, astfel încât să lase impresia că Sally a plecat într-o călătorie.

— Prostii. Dacă ar fi urmărit acest lucru ar fi avut grijă să ia mâncarea aceea din bucătărie. Nici o femeie care știe că părăsește casa pentru o bucată de vreme nu lasă în bucătărie came și legume, care riscă să se strice până la revenirea ei.

— Neville este un om cu dare de mână. Tot timpul a avut în preajmă servitori și menajere, care s-au ocupat de gospodărie. Probabil că n-a mai intrat într-o bucătărie de cel puțin douăzeci de ani.

— S-ar putea să ai dreptate, recunosc Lavinia în cele din urmă. Dar eu rămân la părerea că Sally a fost cea care a venit acasă în noaptea aceea.

— Ia spune-mi, ai născocit cumva varianta asta, fiindcă nu vrei să îți imaginezi că Sally a murit? o întrebă Tobias, strângând-o ușor de braț.

— Bineînțeles.

— Dar nici măcar n-o cunoști pe femeia asta, insistă Tobias. E o prostituată care, din câte se povestește, și-a câștigat existența într-un bordel înainte de a-i capta atenția lui Neville.

— Și ce, contează cumva?

— Nu, Lavinia, rosti el încetișor, strângând din buze. Nu contează absolut deloc.

Lavinia se uita cu un aer absent la florăreasa nebună. Bătrâna se oprise în fața casei lui Sally. Conversația cu interlocutorul ei invizibil devenise și mai înfierbântată.

— N-auzi? Nu pot să vând niște trandafiri așa de roșii. Țștia roșii ca sângele n-au nici o căutare. Nu-i vrea nimeni, pricepi...

Lavinia se opri brusc, forțându-l și pe Tobias să rămână pe loc.

— Florăreasa, șopti ea.

— Ce-i cu ea? întrebă Tobias, privind spre bătrână.

— Nimeni nu vrea trandafirii ăștia afurisiți...

— Uită-te la pelerina ei, zise Lavinia. E foarte fină și frumoasă, nu crezi? Pare nelalocul ei pe o femeie sărmană.

— Eu știu?! Poate că i s-a făcut milă cuiva și i-a dat-o de pomană, remarcă Tobias, ridicând din umeri cu un aer nepăsător.

— Stai un pic aici, zise Lavinia, trăgându-și brațul. Vreau să vorbesc cu ea.

— La ce bun? bombăni el. E nebună de legat.

Lavinia nu i-a mai dat nici o atenție. S-a îndreptat agale spre florăreasă, nevrând s-o sperie pe bătrână.

— Bună ziua, rosti ea cu blândețe.

Florăreasa a tresărit și s-a uitat furioasă la Lavinia, ca și cum ar fi deranjat-o să fie întreruptă din conversația ei unilaterală.

— Azi n-am de vânzare decât niște trandafiri prăpădiți, anunță ea. Nimeni nu vrea să cumpere trandafiri roșii ca sângele.

— I-ai vândut trandafiri și femeii care locuiește în casa asta? întrebă Lavinia.

— Nimeni nu vrea să cumpere trandafirii ăștia sângerii.

Cum se poate purta o conversație cu o florăreasă țicnită? se întreba Lavinia. Nebună cum era, însă, bătrână asta reușise să scape de internarea în ospiciul Bediaș, ceea ce însemna că putea să-și câștige existența vânzând flori. Or, asta presupunea, de asemenea, că știa cum să se tocmească.

Lavinia zornăia în palmă câteva dintre monedele pe care i le dăduse Tobias.

— Aș vrea eu să cumpăr trandafirii ăștia sângerii, zise ea.

— Nu, izbucni femeia, strângând mai tare coșul cu flori. Nimeni nu-i vrea.

— Ba eu îi vreau, zise Lavinia, întinzând monedele spre ea.

— Nimeni nu vrea să cumpere niște trandafiri roșii ca sângele, o ținu morțiș femeia, căreia îi apăruse în ochi o licărire de șiretenie. Știu eu, însă, ce vrei tu.

— Zău?!

— Vrei să-mi iei pelerina asta nouă, nu-i așa? N-ai nevoie de trandafirii ăștia roșii. Nimeni nu vrea să cumpere niște trandafiri sângerii. Da' vrei să pui mâna pe pelerina asta afurisită.

— Pelerina dumitale e tare faimoasă.

— Mda, nici nu prea are sânge pe ea, spuse florăreasa, care zâmbi cu mândrie, dezgolindu-și gingiile știrbe. Doar un pic de tot pe glugă.

Dumnezeule? se gândea Lavinia, stai liniștită, nu o asalta cu prea multe întrebări, încearcă doar să pui mâna pe pelerina aia.

— Pe pelerina mea nu e nici o urmă de sânge, zise ea cu multă prudentă. Nu vrei să facem schimb?

— Ohoho, deci vrei să facem schimb? Ei, ia te uită ce interesant. Ea n-a vrut-o, exact din cauza sângelui. Așa cum nimeni nu vrea niște trandafiri sângerii.

— Ba eu îi vreau.

— Obișnuia să cumpere trandafiri de la mine, zise florăreasa uitându-se în jos, spre coș. Dar în seara aia n-a mai vrut. Din cauza sângelui, înțelegi?! Mi-a spus că abia a reușit să scape cu viață.

— Dar a scăpat, nu-i așa? întrebă Lavinia, simțind că îi crește pulsul.

— Îhî, rânji florăreasa. Însă acum îi e frică. Se ascunde. A vrut să-i dau pelerina mea jerpelită, fiindcă n-avea sânge pe ea.

Ridicând mâinile, Lavinia s-a apucat să-și descheie pelerina. După ce a desprins-o de pe umeri, i-a întins-o femeii, cu monede cu tot.

— Îți dau pelerina asta superbă plus monedele pe care le vezi în schimbul pelerinei de pe dumneata.

— Pare cam veche, zise florăreasa, uitându-se chiorâș la haina Laviniei.

— Crede-mă, te rog, că îți poți face treaba foarte bine cu ea.

Nebuna se uita la Lavinia, cu capul înclinat într-o parte.

Brusc, a înhățat pelerina din mâna Laviniei.

— Ia să vedem noi ce oferi tu aici, scumpete.

— Nu e pătată de sânge, rosti Lavinia cu blândețe. Nici măcar o picătură de sânge.

— Așa o fi, zise femeia, întorcând pelerina pe cealaltă parte, ca să examineze căptușeala. Aha. Tot e o pată aici, de la un știu ce-o fi, spuse ea, uitându-se de aproape. După cum arată, s-ar zice că cineva s-a chinuit s-o scoată.

În clipa aceea, Lavinia a auzit un fel de hârâit, care semăna foarte bine cu râsul lui Tobias, dar a preferat să nu se uite în direcția lui.

— Aproape că nici nu se vede, rosti ea cu fermitate.

— Ba eu am văzut-o.

— Pata asta mică de pe pelerina mea e mult mai puțin vizibilă decât petele de sânge de pe haina ta, zise Lavinia printre dinți. Vrei să facem schimb sau nu?!

Fața zbârcită a florăresei s-a schimonosit de furie.

— Da' ce crezi c-am înnebunit, scumpete? Pelerina asta splendidă de pe mine face mult mai mult decât îmi oferi tu, asta să-ți fie limpede.

Lavinia făcea eforturi să-și ascundă exasperarea.

— Bun, atunci ce-ai vrea să-ți mai dau?

— Mă mulțumesc cu pelerina, monedele și cizmulițele astea frumoase, lătră bătrână.

— Cizmulițele mele?! exclamă Lavinia, uitându-se în jos. Bine, dar cum o să ajung până acasă dacă ți le dau ție?

— Haide, nu te mai agita atâta, scumpete. Ți le dau pe astea vechi ale mele. N-au pic de sânge pe ele. Deloc, deloc. Nu ca trandafirii ăștia.

Scânteia de luciditate s-a stins în ochii nebunei, fiind înlocuită de încețoșarea visătoare dinainte.

— Vezi, tu, nimeni nu vrea să cumpere trandafiri mânjiți de sânge.

— Am revenit asupra diagnosticului, spuse Tobias, ajutând-o pe Lavinia să se suie în birjă. Nu mai sunt întru totul convins că florăreasa e nebună de legat. Dimpotrivă, cred că ți-ai găsit egala când ai ajuns la faza de tocmeală.

— Mă bucur că te distrezi, zise Lavinia, instalându-se pe banchetă, cu ochii la încălțările scâlciate din picioare. Și când mă gândesc că cizmulițele alea erau aproape noi.

— Nu ești singura care a ieșit păgubită din târgul bizar pe care l-ai făcut, remarcă Tobias, urcându-se în cabină și închizând portiera. Chiar a trebuit să-i dai atât de multe monede?

— M-am gândit că, dacă tot renunț la pelerină și la încălțăminte, ai putea avea și tu o contribuție.

— Sper că ești mulțumită de ceea ce ți-ai cumpărat, spuse Tobias, instalându-se pe bancheta din fața ei. Ce indiciu îți va oferi haina asta? o întrebă el, uitându-se la pelerina din mâna Laviniei.

— Nu știu, răspunse Lavinia, căutând printre falduri. Mda, florăreasa a avut dreptate în privința petelor de sânge. Uite, exclamă ea, întorcând gluga pe dos. Urmele indică o rană la cap, nu crezi?

— Așa s-ar părea, admise Tobias, mijind ochii spre dărele de sânge uscat. Rănile la cap sângerează abundent, chiar dacă nu sunt prea grave.

— Prin urmare, s-ar putea ca teoria mea că Sally a supraviețuit atacului și s-a întors acasă să își strângă lucrurile, înainte de a pleca să se ascundă undeva, să fie perfect valabilă.

— Da, pare logic și motivul pentru care a făcut schimb de pelerină cu florăreasa, remarcă Tobias, cu un aer gânditor. Sally provine dintr-un bordel, or e foarte probabil ca tot într-un bordel să-și găsească ascunzătoarea. Dacă și-ar fi păstrat haina

asta elegantă, ar fi riscat să atragă atenția prin cartierele rău famate.

— Da, Tobias. Cred că suntem pe drumul cel bun.

Lavinia descoperise buzunarul interior al pelerinei și se pregătea să-l exploreze. Pipăind cu degetele, a simțit foșnetul unei bucățele de hârtie.

— Tot ce știm acum e că, după toate probabilitățile, ultima amantă a lui Neville a scăpat de soarta tristă avută de celelalte, remarcă Tobias. Pelerina confirmă concluziile la care ai ajuns tu acolo, în dormitorul lui Sally, dar nu ne furnizează informații suplimentare și nici nu ne îndrumă spre o nouă direcție.

Lavinia se holba la biletul de intrare, pe care tocmai îl scosese din buzunar.

— Ba dimpotrivă, șopti ea. Ne îndrumă înapoi, spre Muzeul lui Huggett.

— Furie și suferință, spuse doamna Vaughn, aproape imperceptibil. Furie și suferință. Uluitor!

Cuvintele acestea fuseseră rostite atât de încet, încât Lavinia abia dacă le-a deslușit. Și-a întors apoi privirea spre Tobias, care stătea în picioare în celălalt capăt al galeriei prost luminate. Acesta nu spunea nimic, urmărind-o cu atenție pe doamna Vaughn.

Huggett se foia neliniștit pe lângă ușă, ca un schelet gata să se retragă zornăind din oase, în umbra proteguitoare.

— Extrem de nepotrivit, bombăni Huggett. Statuile astea nu trebuia să fie văzute de către niște doamne respectabile. Galeria aceasta a fost amenajată special pentru domni, dacă vreți să știți.

Dar nimeni nu-l băga în seamă. Doamna Vaughn s-a îndreptat agale spre următorul grup statuar din ceară, oprindu-se pentru a studia trăsăturile figurilor.

— Nu recunosc fețele acestor femei, însă vă pot spune că sunt inspirate de modele vii, zise doamna Vaughn, ezitând un pic, după care adăugă: Sau poate moarte.

— Măști mortuare, la asta vă referiți? întrebă Tobias.

— Nu știu ce să spun. Există trei metode de a lucra în ceară. Prima, cea folosită de mine, este aceea de a modela trăsăturile așa cum ai sculpta în piatră sau în lut. A doua presupune să iei amprentă din ceară după fața unei persoane vii și să o folosești ca model pentru sculptură. A treia, firește, constă în realizarea unei măști mortuare.

Lavinia studia chipul figurii ce înfățișa o femeie contorsionată de durere sau, poate, în culmea extazului.

— Dar, în cazul unei măști mortuare, nu ar fi normal ca trăsăturile să fie mai puțin, ăăă, animate? Bunăoară, un cadavru nu poate părea atât de viu ca figura aceasta din ceară.

— Un sculptor în ceară foarte experimentat ar putea, eventual, să pornească de la trăsăturile încremenite ale unei măști mortuare, pentru a recrea imaginea unui chip viu.

— Nu e bine deloc, repeta Huggett, frângându-și mâinile. Doamnele n-au ce căuta aici.

Nimeni nu se uita la el.

Apropiindu-se de una dintre lucrările din ceară, Tobias s-a apucat să studieze fața unui personaj masculin.

— Ce părere aveți despre bărbații din grupurile acestea statuare? Sunt modelați după oameni vii sau după cadavre?

— Cum, n-ați remarcat că trăsăturile personajelor masculine sunt inspirate după același model?! exclamă doamna Vaughn, ridicând mirată din sprâncene.

— Nu, răspunse Tobias, uitându-se mai bine la figurile de bărbați. N-am observat chestia asta.

Uimită, Lavinia studia și ea cu atenție chipul schimonosit al unuia dintre personajele bărbătești.

— Cred că aveți dreptate, doamnă Vaughn.

— M-ar mira ca majoritatea persoanelor de sex masculin, care vin în sala aceasta, să-și piardă vremea studiind fețele statuilor ce înfățișează bărbați, remarcă doamna Vaughn, pe un

ton sec. Sunt convinsă că atenția lor se îndreaptă spre alte aspecte ilustrate de grupurile statuare.

— Dar fețele femeilor sunt diferite, remarcă Lavinia, deplasându-se spre alt exponat. Sunt foarte individualizate. Toate cinci.

— Da, recunosc și doamna Vaughn, așa mi se pare și mie.

Lavinia se uita acum la Tobias, care ridicase o sprinceană.

— Răspunsul este negativ. Nu recunosc niciuna dintre aceste femei.

Înroșindu-se puternic, Lavinia și-a dres glasul și a continuat:

— Dar cu figura asta de bărbat cum rămâne?

— Nu-l cunosc, declară Tobias, scuturând din cap. Cine ți-a vândut aceste lucrări din ceară? întrebă el brusc, răsucindu-se spre Huggett.

Huggett a tresărit violent, făcând ochii mari, gata să-i iasă din orbite. Apoi, s-a prelinș înapoi până în dreptul ușii.

— Nu mi le-a vândut nimeni, zise el, pe un ton deopotrivă îngrozit și îndurerat. Jur, nu mi le-a vândut nimeni.

— Dar le ai, totuși, de la cineva, insistă Tobias, făcând un pas spre el. Doar dacă, firește, nu ești chiar dumneata cel care le-a sculptat.

— Nu, răspunse Huggett, înghițindu-și greu nodul din gât și făcând efortul de a-și recăpăta stăpânirea de sine. Eu nu sunt artist plastic. Nu eu am modelat aceste figuri de ceară.

— Care este numele sculptorului?

— Nu știu, domnule, și acesta e purul adevăr, pe cuvânt, scânci Huggett.

— Dar cum au ajuns aici, la tine? îl descusu Tobias, în continuare, ajungând lângă el.

— Există un aranjament, începu Huggett să se bâlbâie. După realizarea fiecărui grup statuar, primesc un mesaj să mă duc la o anumită adresă, de unde să-l iau.

— Care e această adresă?

— Nu-i niciodată aceeași. De obicei, e vorba de vreun depozit pe malul râului, dar de fiecare dată altul.

— Și cum achiți banii pe ele? se interesă Tobias.

— Asta și încerc să vă explic, domnule, bâigui Huggett. Nu dau nici un ban pe ele. Aranjamentul prevede că le pot lua pe gratis cu condiția să le expun publicului.

— Care a fost ultima livrare? întrebă Tobias, arătând spre exponate.

— Asta, spuse Huggett, îndreptând un deget tremurător spre grupul statuar de alături. Am primit un mesaj, cam acum patru luni, în care mi se spunea că e gata.

În clipa aceea, înfiorându-se toată, Lavinia a aruncat o privire spre figura femeii încremenite într-un fel de groază extatică.

— Și n-ai mai primit un nou mesaj de la artist? întrebă Tobias.

— Nu, răspunse Huggett, niciunul.

— Dacă sculptorul o să-ți dea vreo veste, îi zise Tobias, tîntuindu-l cu o privire rece, să mă anunți imediat. Ai priceput?

— Da, da, schelălăi Huggett. Imediat.

— Vreau să te previn că e vorba de crimă în toată afacerea asta.

— Nu vreau să am de-a face cu nici o crimă, îl asigură Huggett. Eu sunt doar un om de afaceri care încearcă să-și câștige cinstit existența.

Lavinia a schimbat o privire cu doamna Vaughn, după care a intervenit în discuție:

— Spuneai, doamnă, că nu se poate ca un artist de un asemenea calibru să nu-și dorească să își expună opera.

— Întocmai, recunosc doamna Vaughn, dând aprobator din cap. E ceva absolut firesc. Totuși, s-ar părea că acest sculptor nu e interesat să obțină profit din creațiile lui.

— Dacă lucrurile stau așa, ar trebui să ne orientăm spre o persoană care dispune de resurse financiare, remarcă Tobias.

— Cam așa ceva, zise doamna Vaugh, cu un aer gânditor. Doar un om care are și alte surse de venit și-ar putea permite să creeze și să ofere gratuit niște opere atât de mari ca dimensiuni și atât de reușite din punct de vedere artistic.

— O ultimă întrebare, dacă nu e cu supărare, interveni Lavinia.

— Sigur că da, draga mea, răspuse doamna Vaughn, cu un surâs radios. Nu mă deranjezi deloc. Într-adevăr, a fost o experiență foarte interesantă.

— Crezi că sculptorul care a realizat aceste lucrări ar putea fi unul și același cu autorul scenei reprezentând amenințarea cu moartea pe care v-am arătat-o mai de mult?

Doamna Vaughn privea chipul colțuros al unei figuri de lângă ea. O umbră îi întunecă fața, înainte de a șopti:

— Oh, da, într-adevăr. Cred că e foarte posibil să fie vorba despre același artist.

Tobias stătea rezemat de unul dintre stâlpii de piatră care susțineau acoperișul ruinelor gotice și privea în zare spre grădina acoperită de o vegetație luxuriantă.

Ruinele acelea fuseseră construite în urmă cu câțiva ani.

Probabil că arhitectul intenționase să armonizeze edificiul cu peisajul frumos din această parte mai retrasă a imensului parc. Un loc ideal pentru a contempla în tihnă chintesența reconfortantă a naturii. Dar această zonă nu fusese niciodată agreată în mod special de public. Drept urmare, ruinele, împreună cu gardul viu împrejmuitoare și grădinile de alături se degradaseră. Verdețea neîngrijită se sălbătici, creând un fel de voal natural care ascundea ruinele de privirile celor care s-ar fi aventurat în această zonă părăsită a parcului.

Tobias descoperise ruinele în urmă cu multă vreme. Venea aici, uneori, când voia să se gândească fără să-l deranjeze nimeni. Acum era prima dată când aducea pe cineva în locul acesta, pe care ajunsese să-l considere drept un refugiu personal.

Ploaia se oprise de o bucată de vreme, însă din copaci mai continua să picure. Birja pe care reușise să pună mâna, după ce plecaseră de la Muzeul lui Huggett, aștepta pe o alee, undeva în parc. Sau, oricum, așa spera el. N-avea nici un chef să meargă pe jos tot drumul până la Lavinia acasă. Piciorul îl dorea mai rău ca oricând.

— Ne aflăm în fața unor lucruri aparent fără nici o legătură între ele, zise el. Moartea sau dispariția câtorva dintre amantele lui Neville, lucrările din ceară și zvonurile despre declanșarea unei lupte pentru controlul asupra a ceea ce a mai rămas din Camera albastră. Ei bine, sunt convins că în realitate toate aceste chestiuni se întrepătrund.

— De acord cu tine, zise Lavinia, care stătea în picioare lângă un alt stâlp, cu brațele încrucișate la piept. Cred că legătura este mai mult decât evidentă.

— Clienții noștri.

— Ambii ne-au mințit de la bun început.

— Da, confirmă Tobias.

— Ambii încearcă să se folosească de noi, pentru a-și atinge niște scopuri ascunse.

— Evident.

— A venit momentul să dăm piept cu ei, cum s-ar spune.

— Ce-ai zice să începem cu clienta ta?

— Mi-era teamă că asta vei spune, oftă Lavinia. Nu cred că doamna Dove va fi încântată. E foarte posibil să mă concedieze.

— Dacă asta te consolează în vreun fel, spuse Tobias, luând-o de braț, nici eu nu mă aștept să mai primesc vreun ban de la Neville.

— Asta e, cred că va trebui să mai vând o statuie, ca să-mi achit chiria și s-o plătesc pe doamna Chilton.

— Un lucru pe care îl admir la tine, Lavinia, e faptul că întotdeauna întrevezi o soluție.

Joan Dove ședea atât de nemișcată pe canapeaua în dungi, încât ai fi putut s-o confunzi ușor cu una dintre figurinele din ceară sculptate cu eleganță de către doamna Vaughn.

— Nu te supăra, zise Joan pe un ton glacial, menit să sugereze că nu era obișnuită să fie luată la întrebări, dar ce vrei să insinuezi, de fapt?

Tobias nu spunea nimic, mulțumindu-se să se uite la Lavinia, cu aerul că o consideră capabilă să se descurce în această situație neplăcută. În fond, era vorba despre clienta ei.

Lavinia i-a prins privirea, după care s-a ridicat de pe fotoliu, îndreptându-se spre una dintre ferestrele salonului, unde a rămas în picioare. Părul ei roșu contrasta puternic cu verdele închis al draperiilor de catifea.

— Mie mi s-a părut destul de directă întrebarea, zise ea, cu calm. Te-am întrebat dacă ai avut cândva o aventură amoroasă cu Lordul Neville. El e cel care te-a sedus și pe urmă te-a părăsit acum douăzeci de ani?

Joan rămase impasibilă. Tăcerea ei glacială părea să fi contribuit la scăderea temperaturii din încăpere.

— Ce naiba, Joan, exclamă Lavinia, răsucindu-se spre ea, furioasă. Chiar nu pricepi care e miza jocului? Avem motive întemeiate să presupunem că Neville și-a ucis cel puțin două dintre fostele amante. Poate chiar mai multe. E posibil ca

ultima amantă să mai trăiască încă, dar asta numai fiindcă a avut norocul să scape cu viață din mâinile lui.

Joan nu spunea nimic. Nervoasă, Lavinia a început să se foiască de colo-colo.

— Știm că Sally Johnson s-a dus la Muzeul lui Huggett cu puțin timp înainte de a dispărea. Există acolo o galerie specială, unde sunt expuse niște lucrări din ceară de o valoare artistică excepțională. Amenințarea cu moartea pe care ai primit-o sub forma aceluia mic grup statuar a fost realizată de un expert în arta modelării în ceară. Noi credem că artistul care a creat toate aceste opere de artă este una și aceeași persoană. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi și mie ce te-a apucat?

— Ajunge, rosti Joan, strângând din buze. Nu te mai rățoi așa la mine, Lavinia. Nu uita că eu sunt clienta ta.

— Răspunde-mi la întrebare, zise Lavinia, oprindu-se în mijlocul camerei. Ai avut o legătură sentimentală cu Neville?

— Da, așa e, recunosc Joan, după un moment de ezitare. El e bărbatul care m-a sedus, atunci de mult, iar apoi m-a abandonat.

Câteva clipe, în cameră nimeni nu schiță vreo mișcare.

— Of, știam eu, spuse Lavinia, suflând din greu, după care se prăbuși pe cel mai apropiat fotoliu. Știam eu că există o legătură.

— Nu-mi dau seama, totuși, cum greșeala aceea din trecut poate fi corelată cu aceste crime, zise Joan.

— Se pare că, în momentul de față, Neville e preocupat să se descotorosească de fostele amante. Cel puțin două dintre femeile cu care a avut relații intime în ultimii doi ani și-au pierdut viața. Se mai zvonește că încă trei au mai avut aceeași soartă, iar alta e dată dispărută, îi explică Tobias.

— Ce naiba are de le omoară pe toate? se miră Joan, încruntându-se.

— Nu știm exact, îi răspunse Tobias. Se teme probabil că femeile acestea știu prea multe despre el.

— Și ce anume ar putea ști, încât să-i justifice decizia de a le ucide?

— Voi fi foarte direct, doamnă Dove. Sunt aproape sigur că Neville a făcut parte dintr-o organizație criminală cunoscută sub numele de Camera albastră. Ani în șir, banda aceasta a fost foarte puternică, acționând clandestin. Era condusă de un tip, care își spunea Azure, și de doi aghiotanți de-ai lui.

— Înțeleg, zise Joan, privindu-l cu o figură inexpressivă. Foarte ciudat.

— Camera albastră a început să se destrame acum câteva luni, după moartea lui Azure. Unul dintre aghiotanții lui, Carlisle, a murit și el în urmă cu trei luni, în Italia.

— Știi asta cu certitudine? se încruntă Joan.

— Da, sunt absolut sigur, confirmă Tobias, cu un zâmbet rece.

— Prin urmare, conchise Joan, aruncându-i o privire Laviniei, acum n-a mai rămas decât un singur membru al Camerei albastre, care, după părerea dumitale, ar fi Lordul Neville.

— Da, zise Lavinia. Tobias spera ca jurnalul valetului să îi furnizeze dovada concludentă în acest sens.

— Jurnalul a fost însă distrus intenționat, înainte de a fi citit, zise Tobias.

Lavinia își studia vârful degetelor, cu un aer gânditor.

— E posibil ca Neville să-l fi ucis pe Holton Felix, să fi distrus jurnalul și să fi aranjat ca rămășițele acestuia să fie găsite de Tobias. Însă e la fel de posibil și ca altcineva să fi făcut toate astea.

— Cine? întrebă Joan.

— Tu, răspunse Lavinia, privind-o în ochi.

Joan rămase cu gura căscată.

— Nu înțeleg, șopti ea. De ce să fi făcut eu așa ceva?

— Fiindcă doreai cu disperare să ascunzi un anumit secret menționat în acel jurnal, îşi continuă Lavinia raționamentul.

— Care secret? Faptul că am avut o aventură cu Neville? întrebă Joan, cu un surâs amar. Recunosc că vreau să țin secretă această relație din trecut, însă te asigur, totodată, că nu aş face moarte de om pentru asta.

— Nu bârfele despre legătura amoroasă cu Neville te deranjează, zise Lavinia, ci faptul că soțul tău a fost Azure.

— Ai înnebunit! exclamă Joan, holbându-se la ea.

— L-ai iubit foarte mult, nu-i așa? continuă Lavinia, aproape cu blândețe. Probabil că ai rămas mută de uimire când ai primit prima scrisoare de șantaj de la Holton Felix, care îți spunea că Fielding Dove a fost conducătorul unei organizații secrete criminale. Ai fi în stare de orice ca să te asiguri că informația aceasta va rămâne pe veci îngropată, nu-i așa? Sunt în joc onoarea și bunul renume al soțului tău.

— Timp de câteva secunde, Joan s-a albit la față. Apoi, obrajii i s-au îmbujorat din cauza furiei.

— Cum îndrăznești să afirmi că soțul meu a fost implicat în această... această Cameră albastră? Cine te crezi, mă rog, ca să-ți permiți fie doar să insinuezi așa ceva?

— Mi-ai povestit că, atunci când soțul tău a murit, te-ai trezit cu mari încurcături financiare. Ai mai pomenit de asemenea că, și acum, încerci să mai descurci niște ițe, spuse Lavinia.

— Ți-am mai explicat deja că a fost un excelent investitor.

— Un om care are investiții complexe în diferite afaceri poate să își mascheze perfect activitățile criminale, rosti Tobias, cu mult calm.

— Ai dreptate, spuse Joan, închizând ochii. Holton Felix mi-a trimis, într-adevăr, un bilet în care amenința că va divulga rolul lui Fielding ca șef al unei vaste organizații criminale, adăugă ea, ridicând pleoapele, hotărâtă să înfrunte cruda realitate. Dar amenințarea se baza pe o minciună.

— Ești sigură? întrebă Lavinia, încetișor.

— Nu e posibil, spuse Joan, cu ochii înlăcrimați. Am trăit alături de Fielding timp de douăzeci de ani. Nu se poate să nu mi fi dat seama că e un criminal. N-ar fi putut ascunde așa ceva față de mine atâta amar de vreme.

— Multe soții nu au nici cea mai vagă idee despre speculațiile financiare ale bărbaților lor, spuse Lavinia. Nici nu știi câte văduve am întâlnit care au rămas descumpănite după înmormântare fiindcă nu înțelegeau nimic din propria lor situație financiară.

— Refuz să cred că Fielding a fost acest Azure de care vorbiți voi, rosti Joan, pe un ton egal. Aveți vreo dovadă?

— Absolut niciuna, recunosc Tobias cu sinceritate. Și, cum atât Azure, cât și soțul tău au murit, această chestiune nu mai prezintă nici un interes pentru mine. Însă mi-aș dori enorm să-i vin de hac lui Neville.

— Înțeleg, șopti Joan.

— Și asta, dacă se poate, înainte de a te fi ucis, spuse Lavinia.

— Chiar crezi că el mi-a trimis acea amenințare cu moartea? întrebă Joan, făcând ochii mari.

— Este una dintre posibilități, spuse Tobias. Tipul nu e artist plastic, dar s-ar putea să fi angajat un expert în sculptura în ceară pentru a crea micul grup statuar pe care l-ai primit.

— Dar ce rost avea să mă prevină de intențiile lui?

— Tipul se poartă ca un ucigaș, zise Lavinia. Cine știe ce e în mintea lui? Poate că vrea să te chinuie sau să te pedepsească în vreun fel.

— Mai probabil, spuse Tobias, întorcându-se cu spatele la fereastră, ar fi ca Neville să încerce să te atragă într-o cursă. Ești înconjurată de o mică armată, doamnă Dove. E clar că valeții dumitale sunt antrenați să facă și altceva decât să aducă la masă pahare cu șampanie pe tăvi de argint.

— Soțul meu a fost foarte bogat, domnule March, oftă Joan. A avut grijă să angajeze oameni capabili să ne protejeze pe noi și averea noastră.

— S-ar mai putea ca Neville să-ți fi trimis amenințarea aceea cu moartea doar ca să-ți zdruncine nervii, spuse Lavinia. Speră că, sub imperiul fricii, vei comite vreun act necugetat și astfel vei ajunge la mâna lui.

— Dar nu are nici un motiv să mă omoare, insistă Joan. Chiar dacă e un criminal, eu n-am știut nimic de îndeletnicirile lui, acum douăzeci de ani. E conștient și el de lucrul ăsta.

— Dacă noi avem dreptate și, într-adevăr, soțul tău a fost acest Azure, atunci Neville are toate motivele să se teamă că știi prea multe secrete periculoase.

— Soțul meu nu a fost Azure, v-am mai spus deja, rosti Joan, încleștându-și mâinile în poală.

De data asta n-a mai negat cu atâta convingere, se gândea Lavinia.

— Dar noi credem contrariul, zise ea. Or, dacă nu ne înșelăm, înseamnă că ești în mare primejdie.

Indignarea a dispărut ca prin farmec din ochii lui Joan, care și-a descleștat mâinile.

— Chiar credeți că Neville le-a omorât pe femeile acelea?

— Așa s-ar părea, zise Tobias. Încep să cred că a comandat lucrările acelea de ceară din expoziția lui Huggett ca un fel de evocare macabră a acestor crime.

— Ce artist ar putea crea așa ceva? întrebă Joan, înfiorându-se.

— Unul care a primit un onorariu suficient de consistent încât să nu mai pună întrebări, spuse Lavinia. Sau cineva care se teme pentru viața lui. Nu uitați, bunăoară, că Madame Tussaud a fost silită să facă măștile acelea mortuare în timp ce stătea în pușcărie, în Franța.

A urmat o scurtă tăcere.

— Mi-am propus să percheziționez casa lui Neville la noapte, spuse Tobias, într-un târziu. Afacerea asta trebuie să ia sfârșit cât mai repede cu putință. Am nevoie de dovezi privind amestecul lui în niște activități criminale și nu văd altă modalitate de a le obține. Până când treaba asta nu se

isprăvește, nu trebuie să-ți asumi nici un risc. Îți sugerez să rămâi aici, acasă, unde te afli în siguranță.

— Diseară e balul de la Colchester, zise Joan, scuturând din cap. Pur și simplu, nu pot lipsi de la acest eveniment monden al sezonului actual.

— Dar n-ai putea trimite un bilet, prin care să invoci vreo scuză?

— Imposibil. Lady Colchester va fi extrem de ofensată dacă nu-i onorez invitația. V-am spus deja că ea e bunica logodnicului fiicei mele și, totodată, tirana familiei. Dacă se supără pe mine, va încerca să se răzbune pe Maryanne.

Văzând expresia înțelegătoare din ochii Laviniei, Tobias a gemut încetșor. Se gândea că nimeni nu pricepe mai bine primejdiile și riscul unui eșec în tentativa de a aranja o căsătorie profitabilă decât o persoană care a avut exact aceleași preocupări. A știut dinainte chiar ca Lavinia să deschidă gura că pierduse deja această mică bătălie.

— Dumnezeu! exclamă Lavinia. Chiar crezi că Lady Colchester ar fi în stare să meargă până într-acolo încât să-i ceară logodnicului Maryannei să renunțe la căsătorie?

— Nu știu ce să zic, răspunse Joan, încruntându-se. Știu doar că nu voi periclita viitorul lui Maryanne doar fiindcă mi-e frică să mă duc la un bal în seara asta.

— Pe drum, doamna Dove va fi însoțită de valeții ei, zise Lavinia, întorcându-se spre Tobias. Iar o dată ajunsă în palatul familiei Colchester, va fi înconjurată de lume. Prin urmare, va fi în deplină siguranță.

— Mi-e nu-mi place chestia asta, spuse el, deși știa că își răcea gura de pomană.

— Am o idee! exclamă Lavinia, luminându-se la față.

— Normal, ce naiba! zise Tobias tresărind de durere și începând să-și maseze piciorul cu un aer absent.

Când Tobias și Lavinia au ajuns la locuința acesteia din Claremont Lane, la scurt timp după discuția cu Joan, înăuntru nu era nici țipenie de om și domnea o liniște desăvârșită.

Foarte bine, și-a zis Tobias, gândindu-se la predica pe care se pregătea să i-o țină.

— Doamna Chilton s-a dus la fiicele ei în după-amiaza asta, îi explică Lavinia, atârându-și pălăria în cuier. Iar Emeline asistă la o conferință despre antichități, împreună cu Priscilla și Anthony.

— De asta știam. Anthony mi-a zis că urma să le însoțească acolo, spuse el, punându-și pe o masă pălăria și mănușile.

— Nu vrei să vii în birou? întrebă ea când ajunsese deja la jumătatea culoarului. Putem face focul. Creăm astfel o ambianță plăcută pentru o ceartă bună, capitol la care suntem neîntreцуți.

— La naiba!

N-avea încotro, trebuia s-o urmeze. Lavinia avea dreptate. Mica încăpere reprezenta un loc mult mai potrivit pentru o ciorovăială, decât holul de la intrare. Când a intrat acolo, și-a dat seama că începea să se simtă foarte bine în această cămăruță cocheta și plină de cărți. Parcă ar fi ajuns acasă! Ce senzație ciudată!

Prostii, bineînțele!

Lavinia se instalase pe scaunul ei de la birou. Aerul ei satisfăcut era aproape sfidător.

Tobias s-a ghemuit în fața căminului, schimonosindu-se de durere și a aprins focul.

— Ești tare încântată de tactica asta de manipulare, pe care o aplici fără nici o rușine, așa-i?

— Haide, Tobias, zău așa. Faptul că i-am sugerat doamnei Dove ca Emeline și cu mine să o însoțim la balul de la familia Colchester a reprezentat soluția cea mai rezonabilă la o dilemă dificilă. Era limpede că Joan ținea morțiș să participe la sindrofie, în felul acesta, voi avea posibilitatea să o supraveghez tot timpul.

— Ce noroc pe tine, remarcă Tobias cu un zâmbet sarcastic, că doamna Dove a putut obține așa de ușor niște invitații în plus pentru prietenele ei din Bath, venite s-o viziteze.

— Ai auzit ce-a spus. Chiar dacă n-ar fi putut face rost de invitații, tot n-ar fi fost o problemă să aducă la bal încă două persoane. Balul de la Lady Colchester este o petrecere de anvergură, așa că nimeni nu va observa dacă au mai venit niște musafiri în plus.

— Ce-ar fi să nu te mai împăunezi așa cu succesele tale? E tare enervant.

— Bine, dar îmi dau toată osteneala să-mi protejez clienta.

— Să nu-mi spui că ai făcut această ofertă amabilă doar pentru a o supraveghea pe Joan Dove, zise el, ridicându-se în picioare. Te cunosc eu prea bine, doamna mea. Ai profitat de ocazie ca să faci rost de o invitație la bal pentru nepoata ta.

Lavinia zâmbea încântată de isprava ei.

— Ce lovitură nemaipomenită! Îți dai seama? Diseară, Emeline va participa la unul dintre cele mai importante evenimente mondene din acest sezon. Să vezi numai ce-o să zică Lady Wortham când va afla. Să se învețe minte să nu se mai împăuneze atâta cu favorurile pe care i le face lui Emeline!

În ciuda proastei sale dispoziții, Tobias începea să se amuze.

— O să țin minte să nu mă mai interpun vreodată între planurile unei pețitoare și invitația la o petrecere importantă din lumea bună.

— Haide, Tobias, încetează! Procedând conform planului meu, știm măcar că doamna Dove va fi în siguranță în seara asta, spuse Lavinia, făcând apoi o scurtă pauză. Ceea ce nu înseamnă, firește, că Neville ar avea cumva intenția de a o omorî în timpul celui mai important bal din acest sezon.

— Mda, ar fi cam ciudat să încerci să ucizi pe cineva în asemenea împrejurări. Totuși, având în vedere faptul că doamna Dove e o persoană retrasă de felul ei, iar când iese, totuși, din casă este însoțită întotdeauna de zdrahonii ăia de valeți, un ucigaș disperat ar putea conchide că nu prea are de ales.

— Nu te mai frământa atâta, Tobias. N-am s-o scap nici o clipă din ochi la balul de la familia Colchester, îl asigură

Lavinia, aplecându-se în față, cu bărbia proptită în palmă. Brusc, se întunecă la față. Ai vorbit serios când i-ai spus că intenționezi să faci o percheziție acasă la Neville în seara asta?

— Da. Trebuie să obținem repede niște răspunsuri, or nu văd altă cale de a le dobândi.

— Dar dacă îl găsești acasă?

— Sezonul monden e în toi, zise Tobias. Poziția socială a lui Neville și a soției lui îi obligă să iasă în oraș aproape în fiecare seară. Știu cu certitudine că Neville ajunge arareori acasă înainte de revărsatul zorilor, chiar și în perioadele mai liniștite ale anului.

— E clar, remarcă Lavinia încrêțind nasul, că Neville și doamna lui nu se simt prea bine împreună.

— În această privință, nici nu se deosebesc prea mult de alte cupluri din înalta societate. Așa stând lucrurile, știu din experiență că, în absența stăpânilor, mulți dintre servitorii care slujesc într-o casă mare o șterg și ei pentru câteva ceasuri. Sunt toate șansele ca palatul să fie aproape pustiu diseară. Puținii membri ai personalului rămași acasă își vor vedea, probabil, de treburile lor. Nu cred că va fi o problemă să intru neobservat în palat.

Lavinia nu spunea nimic.

— Hei, ce s-a mai întâmplat? zise Tobias, uitându-se lung la ea.

Lavinia luase un toc în mână și lovea cu el ușor în podul palmei.

— Nu-mi place planul ăsta al tău, Tobias.

— De ce?

Ezitând câteva clipe, Lavinia a pus tocul pe masă, după care s-a ridicat în picioare, privindu-l neliniștită.

— Nu e același lucru cu percheziționarea casei lui Sally Johnson, zise ea, pe un ton calm. Am ajuns practic la concluzia că Neville e un ucigaș. Nu pot să stau liniștită la gândul că o să te aventurezi de unul singur în palatul ăla al lui.

— Mă înduioșează grija ta, Lavinia. Mă și surprinde totodată, fiindcă nu știam că-ți pasă atât de mult de mine. Am trăit cu impresia că mai degrabă sunt o adevărată pacoste pe capul tău.

— Nu lua în glumă chestia asta, se rățoi ea la Tobias. Avem de-a face cu un individ care s-ar putea să fi omorât câteva femei.

— Mda. Și e la fel de posibil ca tot el să fi ordonat și uciderea lui Bennett Ruckland, spuse Tobias încetișor.

— Ruckland? Tipul care a fost asasinat în Italia?

— Da.

— Dar ai zis că, de fapt, Carlisle era implicat în povestea asta.

— Neville și Carlisle se cunoșteau bine, având în vedere legăturile lor cu Camera albastră. Presupun că Neville i-a dat o grămadă de bani ca să-l împiedice pe Ruckland să se mai întoarcă vreodată în Anglia.

— Ești atât de decis să obții acele informații, încât mi-e teamă că îți asumi niște riscuri prostești. Poate că n-ar strica să îl iei pe Anthony cu tine, pe post de bodyguard.

— Nu. Prefer ca Anthony să participe la balul de la Lady Colchester. Cu ajutorul lui, o vei păzi mai bine pe Joan Dove.

— Sunt capabilă să mă ocup și singură de această problemă. Eu sunt de părere că Anthony ar trebui să meargă cu tine.

— Drăguț din partea ta, Lavinia, că îmi porți așa mult de grijă, remarcă Tobias cu un zâmbet stins. Consolează-te, însă, cu gândul că, dacă se întâmplă ceva rău, va fi numai din vina mea. Ca întotdeauna, de altfel, după părerea ta.

— Ce naiba, domnule, vād că încerci să schimbi subiectul.

— Ai dreptate. Discuția asta nu duce la nimic bun.

— Tobias, nu mă provoca, fiindcă altfel nu mai răspund de acțiunile mele.

Văzând-o așa furioasă, cu pumnii încleștați pe lângă trup, Tobias și-a dat seama că tentativa lui timidă de a destinde atmosfera nu-și atinsese deloc ținta.

— Lavinia...

— Aici nu se pune problema de a ne învinui unul pe altul. E vorba, dimpotrivă, despre rațiune și simț practic.

— Nu ți-ai dat seama până acum, doamna mea, zise el cuprinzându-i fața între palme, că relația dintre noi doi n-are nimic comun cu rațiunea.

Lavinia îl prinsese de încheietura mâinilor.

— Promite-mi că vei fi extrem de prudent diseară, Tobias.

— Îți dau cuvântul meu de onoare.

— Promite-mi că nu vei intra în casă dacă vei avea vreo bănuială că Neville se află înăuntru.

— Te asigur că Neville n-o să fie acasă în seara asta, zise el. De fapt, e foarte posibil ca el și doamna lui să își facă apariția la balul de la familia Colchester. Așa că, mai degrabă tu ai toate șansele de a te vedea cu el.

— Nu m-ai convins suficient. Promite-mi că nu vei intra, dacă îți dai seama că e cineva acasă.

— Lavinia, îmi ceri imposibilul.

— Mi-am închipuit eu că așa vei spune, mârâi Lavinia. Promite-mi...

— M-am săturat de atâtea promisiuni. Aș prefera, însă, să te sărut.

Laviniei îi scăpărau ochii. De furie? De pasiune? Mai degrabă de pasiune, a conchis Tobias, în gândul lui.

— Eu încerc să port o conversație serioasă, spuse ea.

— Nu vrei să mă săruți?

— Nu aceasta era tema discuției. Mă refeream la riscul pe care ți-l asumi.

Tobias o mângâia cu degetul pe maxilar. Era fascinat de pielea ei catifelată și mătăsoasă.

— Sărută-mă, Lavinia.

În acea clipă, Lavinia și-a pus palmele pe umerii lui, înfigându-și degetele în stofa sacoului. Tobias nu-și dădea seama ce voia să facă: să-l respingă sau să-l tragă mai aproape de ea.

— Promite-mi că vei fi rezonabil, spuse ea.

— Nu, Lavinia, o contrazise el, sărutând-o ușor pe frunte, apoi pe nas. Te rog să nu-mi ceri așa ceva. Nu-mi stă în puteri să fac o asemenea promisiune.

— Aiurea!

— Am zis nu, spuse el, scuturând ușor din cap. N-am fost niciodată rezonabil în relația cu tine, și asta încă de prima oară, când te-am văzut pe stradă, la Roma.

— Tobias, rosti ea, simțind că i se taie respirația. Asta e nebunie curată. Nici măcar nu ne simpatizăm în mod deosebit.

— Vorbește mai bine în numele tău, doamna mea. În ce mă privește, constat că încep să te îndrăgesc destul de mult, în ciuda abilității pe care o ai de a mă înfuria peste măsură.

— Începi să mă îndrăgești?! se miră ea, făcând ochii mari. Adică ții la mine?

Tobias fu străbătut de un fior ciudat. Parcă îl și auzea pe Anthony făcându-i morală.

— În fine, poate a îndrăgi nu e tocmai cuvântul potrivit, în situația noastră, recunosc el.

— Păi, sigur că da. Oamenii își îndrăgesc prietenii, mătușa grijulie sau... câinele credincios!

— Mda, atunci înseamnă că am folosit un termen greșit. Fiindcă sentimentele mele pentru tine nu seamănă deloc cu ceea ce simt pentru prieteni, mătuși sau câini.

— Tobias...

O mângâia ușor pe ceafa, printre firele de păr rebele, care se desprinseseră din coafură.

— Te doresc, Lavinia. Nu știu să mai fi dorit vreodată o femeie așa cum te doresc pe tine. E ca o durere lăuntrică de care nu pot scăpa.

— Splendid. Te mai doare și burta din cauza mea, spuse ea, închizând ochii, înfiorată de plăcere. Mi-am dorit dintotdeauna să pot avea un asemenea efect excitant asupra unui bărbat.

— Anthony mi-a zis că nu prea mă pricep să mă port cu femeile. Poate că lucrurile s-ar simplifica dacă n-ai mai vorbi atâta și m-ai săruta mai mult.

— Tobias March, ești de-a dreptul imposibil.

— Ei, bravo, atunci înseamnă că ne potrivim de minune, fiindcă nici eu n-am văzut în viața mea femeie mai imposibilă decât tine. Nu vrei să mă săruți?

Ce licărire ciudată în ochii ei! Indignare? Frustrare? Pasiune? se întreba Tobias. Lavinia și-a încolăcit mâinile de gâtul lui și, ridicându-se pe vârful picioarelor, l-a sărutat tandru. Deschizând gura, Tobias a savurat atingerea buzelor ei, căutând acea sălbăticie pe care o descoperise atunci, în trăsură. Înfiorată de plăcere, Lavinia îl strângea cu pasiune. Dorința ei fierbinte aprindea focul mocnit din sângele lui.

— Tobias, zise ea, lăsând să-i alunece vârful degetelor prin părul lui.

— Ești ca un drog pentru mine, îi șopti el. Mi-e teamă să nu devin dependent.

— Oh, Tobias, exclamă ea, cu glasul sugrumat de voluptate.

Prinzând-o cu brațele pe sub sâni, Tobias a ridicat-o la nivelul pieptului lui. Lavinia a scos un gângurit de plăcere, care l-a înfiorat pe Tobias. Ținând-o în brațe, Tobias a început să pășească înainte, în timp ce ea îl acoperea cu mici sărutări duioase. Când au ajuns în dreptul biroului, Tobias a așezat-o pe margine. Ținând-o cu o mână, s-a folosit de cealaltă ca să se descheie la pantaloni. Simțind apropierea penisului, Lavinia l-a mângâiat cu degetele ei fine. Tobias ținea ochii închiși, încercând din răputeri să controleze acea dorință fizică năvalnică. Apoi, când a ridicat pleoapele, a constatat că și ea fremăta de plăcere, nerăbdătoare să se contopească în sfârșit cu el.

Desfăcându-i picioarele, Tobias și-a lipit mâna de pielea moale și mătăsoasă de deasupra ciorapilor. Îndoind

genunchiul, a sărutat-o pe coapsa dreaptă, apoi tot mai sus, spre ținta fierbinte a dorinței lui.

— Tobias, strigă ea, încleștându-și degetele în părul lui. Ce faci...? Nu, nu mă săruta acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, Tobias, nu se poate...

Însă Tobias nu se sinchisea de protestele ei. Când a atins cu limba punctul acela sensibil și moale, Lavinia a amuțit. Cu degetele, Tobias descoperea tainele intimității ei, continuând totodată să o dezmierde cu limba. Înfiorată de plăcere, Lavinia începuse să tremure ușor. Când s-a produs descătușarea paroxistică a simțurilor ei, Tobias s-a ridicat și a strâns-o cu pasiune la piept.

— Unde ai învățat chestia asta? În Italia? îngăimă ea, epuizată de plăcere.

Tobias nu considera că era nevoie să-i mai răspundă, fiindcă nu știa dacă poate vorbi coerent. A preferat, așadar, să își pună mâinile pe fesele ei voluptuoase, trăgând-o spre el. Lavinia a ridicat capul de pe umărul lui, zâmbind galeș. Ochii ei erau ca niște mări adânci străbătute de curenți calzi și îmbietori. Tobias simțea că, și să fi vrut, tot n-ar fi putut să-și întoarcă privirea de la ei.

— Ochi de femeie care știe să hipnotizeze, șopti el. Cred că, într-adevăr, sunt în transă.

Lavinia îl mângâia acum cu degetul pe lobul urechii, apoi pe colțul gurii, surâzând și ademenindu-l în continuare. Tobias se pregătea să se cufunde cu totul în ea, când s-a auzit deschizându-se ușa de la intrare, apoi un zgomot de voci.

— Of, Doamne! șopti Lavinia disperată. Tobias...

— Fir-ar mama ei de viață! înjură el, lipindu-și fruntea de a ei. Să nu-mi spui...

— Cred că Emeline s-a întors acasă mai devreme decât trebuia, zise Lavinia, cuprinsă de panică, lovindu-l ușor cu pumnii. Hai să ne aranjăm hainele. Precis o să intre aici în clipa următoare.

Vraja se destrămase. Conformându-se rugăminții ei, Tobias s-a tras la o parte, băjbâind cu mâinile după șlițul de la

pantaloni.

— Calmează-te, Lavinia. Nu cred că Emeline va bănuși ceva.

— Ar trebui să aerisim un pic, zise Lavinia, sărind jos de pe birou, scuturându-și fustele și pornind glonț spre fereastră.

Când a deschis geamul, în cameră a pătruns un val de aer rece și umed, făcând să pâlpaie mai tare flăcările din șemineu.

— Plouă, dacă n-ai observat cumva, remarcă Tobias, amuzat.

— Ba sunt perfect conștientă de acest lucru, spuse Lavinia, răsucindu-se cu furie spre el.

Tobias zâmbea, cu atât mai mult cu cât auzea de-afară o voce foarte cunoscută.

— Mie mi s-au părut destul de superficiale referirile domnului Halcomb la ruinele orașului Pompei, spunea Anthony.

— De acord cu tine. Pun pariu că cercetările lui s-au oprit la British Museum.

Lavinia era încordată ca un arc.

— Copiii ăștia nu-și dau seama ce fac? Doamne ferește, să-i fi văzut vreun vecin intrând aici, când nu e nimeni acasă? S-ar fi zis definitiv cu bunul renume al Emelinei.

— Lavinia...

— Rezolv eu problema asta, zise ea, pornind țanțoșă spre ușă, pe care o deschise brusc, cu un gest teatral. Ce se-ntâmplă aici?

Anthony și Emeline s-au oprit la jumătatea holului.

— Bună ziua, domnule March, spuse Emeline.

— Domnișoară Emeline.

— S-a întâmplat ceva rău, doamnă Lake? se interesă Anthony, cu un aer prevenitor.

— Voi n-aveți pic de minte? se răsti Lavinia, furioasă. Emeline, e foarte bine că ai acceptat ca domnul Sinclair să te conducă până la ușă, dar cum ai putut să-l poștești înăuntru când știai că nu-i nimeni acasă? Ce naiba a fost în capul tău?

— Lavinia, dar... Începu Emeline, consternată.

— Dacă v-a văzut vreun vecin?

Schimbând o privire cu Emeline, Anthony s-a grăbit să pună lucrurile la punct.

— Hai să vedem dacă am înțeles eu bine, zise el.

Dumneavoastră sunteți îngrijorată la gândul că ar fi putut să vadă cineva că am însoțit-o pe domnișoara Emeline într-o casă în care nu era nimeni care să servească drept paravan. Corect?

— Exact, spuse Lavinia, punându-și mâinile în șold. Unde s-a mai pomenit ca doi tineri necăsătoriți să intre în casă împreună? Ce-or să zică vecinii?

— Dă-mi voie să-ți atrag atenția că logica ta are o hibă, murmură Emeline.

— Și care ar fi aceasta, mă rog? se rățoi Lavinia.

— Casa nu e goală, din moment ce tu și domnul March sunteți împreună aici. Ce paravan mai bun ți-ai fi dorit?

În momentul acela, s-a auzit un râs înfundat. Tobias se uita la Lavinia, întrebându-se când se va lămuri și ea că reacționase de-a dreptul exagerat când le reproșase lui Anthony și lui Emeline că veniseră împreună acasă. Așa se întâmplă când nu reușești să duci un lucru la bun sfârșit, rămâi cu nervii zdruncinați, se gândea Tobias.

Pufnind nervoasă și îmbujorându-se la față, Lavinia a invocat singurul argument pe care îl mai avea la îndemână.

— Dar, de fapt, Emeline, tu nu știai că noi suntem aici.

— Ei bine, ripostă Anthony cu un aer sfidător, realitatea este că știam că sunteți acasă. Valetul lui Lady Wortham a escortat-o pe Emeline până la intrare. Când Emeline a deschis ușa cu cheia, a văzut pe masă pălăria și mănușile lui Tobias, iar în cuier pelerina dumneavoastră. Prin urmare, a informat-o pe Lady Wortham că poate sta liniștită, fiindcă erați amândoi acolo, așa că buna doamnă mi-a permis să intru în casă împreună cu domnișoara Emeline. Apoi, Lady Wortham și Priscilla au plecat mai departe cu trăsura.

— Înțeleg, spuse Lavinia, cu jumătate de glas.

— Normal că nu ai auzit când a oprit trăsura în fața casei, zise Emeline. Și nici când i-am spus lui Lady Wortham că ești aici.

— Aăă, nu, rosti Lavinia, dregându-și glasul. Noi n-am auzit nimic. Lucram aici în birou.

— Probabil că erați foarte concentrați, remarcă Anthony, cu un zâmbet aparent inocent. Am făcut destulă gălăgie, nu-i așa, domnișoară Emeline?

— Bineînțeles, răspuse Emeline. De fapt, mă mir că nu ne-ați auzit!

Lavinia deschisese gura, dar nu putea scoate nici un sunet. Roșeața din obraji era pe punctul să capete o tentă stacojie.

— Despre ce tot discutați voi doi aici de nu ați auzit când am venit? întrebă Emeline, cu o licărire ștregărească în priviri.

— Despre poezie, îngăimă Lavinia.

Lavinia stătea în picioare, împreună cu Joan, la adăpostul relativ sigur al firidei unei ferestre, de unde priveau sala de bal înțesată de lume. Își simțea sufletul sfâșiat între grija pentru Tobias și un sentiment de triumf. Cum în privința primei stări de spirit nu putea face nimic, s-a decis să savureze din plin satisfacția oferită de această adevărată lovitură de maestru.

Nici că și-ar fi putut dori mai mult pentru lansarea lui Emeline în societate, decât acest bal la familia Colchester. Sala fusese decorată în stil chinezesc, cu un amestec de motive etrusce și indiene. Senzația de lux și opulență era accentuată de strălucirea oglinzilor și aurărilor. Îmbrăcată cu rochia turcoaz închis, creată de Madame Francesca pentru ocazii de acest fel, și cu părul aranjat într-o coafură elaborată și împodobită cu mici ornamente, Emeline părea la fel de exotică și elegantă ca și mediul în care se afla.

— Felicitări, Lavinia, murmură Joan. Tânărul care a cerut permisiunea s-o escorteze pe Emeline pe ringul de dans urmează să moștenească un titlu nobiliar.

— Și niște domenii, pe deasupra?

— Vreo câteva, din câte am auzit.

— Pare de-a dreptul fermecător, zâmbi Lavinia.

— Da, confirmă și Joan, privind spre dansatori. Noroc că tânărul Reginald nu seamănă cu tatăl lui. Dar nici nu-i de mirare, având în vedere situația.

— Poftim?

— Reginald este cel de-al treilea fiu al lui Bolling, spuse Joan, pe un ton glacial. Primul născut a fost găsit mort pe o stradă dosnică, în spatele unui bordel. Autorul crimei, din câte se spune un hoț de buzunare, a rămas necunoscut până în ziua de azi.

— Să înțeleg că dai crezare acestei povești?

— Nu e un secret pentru nimeni că tipul avea o mare predilecție pentru fetițe, spuse Joan, ridicând grațios din umeri. Unii cred că a fost înjunghiat de către ruda uneia dintre micuțele nevinovate pe care le ducea la pierzanie. Poate de către un frate mai mare.

— Dacă așa stau lucrurile, n-am nici un fel de înțelegere pentru primul moștenitor al lui Bolling. Dar ce s-a întâmplat cu al doilea?

— Avea obiceiul să bea enorm, după care își făcea veacul prin casele de toleranță. Într-o noapte, a fost găsit cu fața în jos, într-un șanț de lângă un lupanar. S-a zis că s-a înecat într-o apă de numai câțiva centimetri.

— Nu pare a fi o familie prea fericită, remarcă Lavinia.

— Nimeni nu a visat vreodată că tânărul Reggie va ajunge să moștenească titlul nobiliar, firește, și în nici un caz Lady Bolling. Într-adevăr, considerând că și-a făcut datoria dându-i soțului ei un moștenitor de drept și unul de rezervă, și-a văzut de viața ei după nașterea celui de-al doilea fiu.

— Și-a luat un amant? se miră Lavinia.

— Da.

— Și insinuezi, așadar, că amantul acesta ar fi tatăl lui Reginald?

— Nu este exclus. A moștenit de la maică-sa părul șaten și ochii negri, așa că e imposibil să îți dai seama cine a fost tatăl, însă parcă mi-aduc aminte că primii doi băieți aveau amândoi părul blond și ochi albaștri.

— Vasăzică, după toate probabilitățile, titlul va fi moștenit de către odrasla altui bărbat decât Bolling.

Incidente de acest fel se petrec mult mai des decât credem noi, își zise Lavinia, în gând. În înalta societate, unde căsătoriile se contractează din rațiuni ce n-au nimic cu dragostea, era de așteptat ca un oarecare număr de progenituri să ajungă moștenitori oarecum pe căi indirecte.

— În cazul acesta, tot răul e spre bine, cum spune proverbul, remarcă Joan. E ceva în neregulă cu odraslele masculine din familia Bolling. Toți au sfârșit prost, datorită unor vicii și slăbiciuni. Bolling însuși este dependent de droguri. Mă și mir cum de n-a murit din cauza unei supradoze.

Lavinia se uita pe furiș la tovarășa ei. Nu era prima oară, în seara aceasta, când o auzea bârfind pe Joan. Poate că plictiseala provocată de această asociere forțată dintre ele o făcea pe Joan să relateze tot felul de secrete și zvonuri despre ceilalți musafiri. Lavinia aflase, în decurs de o oră, mult mai mult despre viciile și scandalurile din înalta societate, decât în ultimele trei luni.

— Pentru o doamnă care nu prea iese în lume, remarcă Lavinia, cu prudență, pari extraordinar de bine informată despre cei care frecventează cercurile selecte din înalta societate.

Joan își încleștase degetele înmănușate pe evantaiul larg deschis, înclinând apoi capul, după o scurtă ezitare.

— Soțul meu era la curent cu toate informațiile și zvonurile care ar fi putut influența în vreun fel tranzacțiile lui financiare. Bunăoară, a cercetat cu mare minuțiozitate trecutul familiei moștenitorului Colchester, înainte de accepta propunerea ca Maryanne să se mărite cu acesta.

— Normal, spuse Lavinia. Și eu aș proceda la fel dacă vreun tânăr și-ar manifesta interesul față de nepoata mea.

— Lavinia?

— Da?

— Crezi că e posibil ca soțul meu să-mi fi ascuns atâta amar de ani adevărul despre activitățile lui criminale?

Tonul melancolic al acestei întrebări o impresionează profund pe Lavinia.

— Joan, eu cred că soțul tău a făcut tot posibilul să-ți ascundă secretele lui tocmai fiindcă te-a iubit atât de mult, spuse Lavinia, clipind des ca să-și limpezească privirea împăienjenită de lacrimi. Nu voia ca tu să afli adevărul. Probabil, își închipuia că vei fi mai în siguranță dacă nu-ți va împărtăși preocupările lui.

— Cu alte cuvinte, a vrut să mă protejeze?

— Da.

— Într-adevăr, așa ceva ar fi fost tipic pentru Fielding, recunosc Joan, zâmbind cu tristețe. Prima lui grijă a constituit-o întotdeauna binele soției și al fiicei.

Anthony apăru brusc lângă ele, de undeva din mulțimea de oaspeți. Avea câte un pahar de șampanie în fiecare mână.

— Cu cine naiba dansează Emeline acum?

— Cu moștenitorul lui Bolling, răspuse Lavinia, luând unul dintre pahare. Îl cunoști?

— Nu, zise Anthony, privind peste umăr spre ringul de dans. Presupun că s-a prezentat conform regulilor impuse de codul bunelor maniere.

— Bineînțeles, spuse Lavinia, privindu-l cu compasiune. Nu te frământa atâta! Emeline n-a promis nimănui dansul următor. Sunt convinsă că va fi încântată să pășească alături de tine pe ring.

— Credeți? întrebă Anthony, luminându-se la față.

— Sunt aproape sigură.

— Vă mulțumesc, doamnă Lake. Vă rămân recunoscător, spuse Anthony, întorcându-se cu spatele pentru a supraveghea

mai bine ringul de dans.

— Cred că am auzit-o pe Emeline când i-a promis următorul dans domnului Proudfoot, șopti Joan la urechea Laviniei, ca să nu audă Anthony.

— O să iau totul asupra mea. Voi spune că am făcut o greșeală când am notat numele bărbaților care doresc să danseze cu Emeline.

Joan se uita atentă la Anthony, care nu-i scăpa din ochi pe cei care dansau în mijlocul sălii de bal.

— Aș vrea să-ți dau un sfat, Lavinia, dacă nu te superi. În cazul în care domnul Sinclair nu ți se pare acceptabil ca viitor nepot prin alianță, ar fi spre binele lui dacă nu l-ai mai încuraja să danseze cu Emeline.

— Știu. Băiatul acesta nu are titlu nobiliar și nici avere, însă trebuie să mărturisesc că îl simpatizez foarte mult. În plus, am observat cât de fericiți sunt el și Emeline ori de câte ori li se oferă ocazia de a fi împreună. Am s-o las pe nepoata mea să frecventeze înalta societate un sezon sau două, ca să aibă posibilitatea de a cunoaște destui tineri buni de însurătoare. Până la urmă, însă, tot ea va decide.

— Și dacă îl alege pe domnul Sinclair?

— Sunt amândoi foarte deștepți, să știi. Ceva îmi spune că, dacă vor face echipă, sigur nu vor muri de foame.

Palatul era cufundat în întuneric, singura lumină provenind de la un mic foc care pâlpâia în holul din preajma bucătăriilor. Tobias stătea în picioare în beznă din fundul coridorului principal, ciulind urechile pentru a detecta eventualele zgomote. De undeva de departe, se auzeau niște chicoteli înfundate și un râs de bețivan. Pesemne că doi dintre servitori găsiseră ceva de făcut mult mai distractiv decât o plimbare pe-afară.

Nu mă deranjează prezența lor, se gândea Tobias. N-am de ce să scotocesc prin acea parte a casei. Greu de presupus că Lordul Neville s-ar fi aventurat în odăile servitorilor. Și cu atât mai puțin i-ar fi putut trece prin minte să-și ascundă secretele pe un teritoriu unde nu pătrundea niciodată.

În fond, se gândea Tobias, străbătând holul acela cu aspect sinistru, nu văd de ce Neville și-ar fi dat osteneala să ascundă ceva în această casă. Ce motiv ar fi avut s-o facă din moment ce aici era domn și stăpân absolut.

— La naiba, îi spuse Lavinia lui Joan. L-am zărit la un moment dat, prin mulțime, pe Neville cu nevastă-sa.

— Nu-i nimic de mirare, comentă Joan, aproape amuzată de enervarea Laviniei. Ți-am spus deja că toți cei care au Un nume și un renume, cum se zice, își vor face apariția în seara asta, căci altminteri ar risca să o supere pe Lady Colchester.

— Tot nu-mi vine să cred că bătrânica aceea dulce și drăguță, care ne-a întâmpinat la ușă, e în stare să bage în sperieți toată lumea bună londoneză.

— Doamna aceasta guvernează cu un pumn de fier, zâmbi Joan. Dar se pare că ține foarte mult la fiica mea. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână așa.

Sunt convinsă că nici Lady Colchester n-ar vrea să piardă imensa zestre pe care Maryanne ar urma să o aducă în tezaurul familiei Colchester, își spuse Lavinia. Și-a dat seama, însă, că era preferabil să tacă din gură. Pe măsură ce avansezi pe scara socială, miza căsniciei e mai ridicată. În timp ce Lavinia urzea tot soiul de planuri menite să-i înlesnească lui Emeline accesul în înalta societate pe parcursul întregului sezon, Joan punea în aplicare o strategie mult mai apropiată de ceea ce s-ar putea numi treburi de stat.

L-a zărit, apoi, din nou pe Neville, prin mulțime, și a ajuns la concluzia că, în fond, era mai bine să-l știe aici, sub ochii ei, fiindcă asta însemna că nu era acasă, în palatul lui, unde Tobias ar fi putut da peste el în timp ce scotocea prin camere.

Lavinia se întreba ce o atrăsese oare pe Joan la Neville, atunci demult. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Joan i-a spulberat nedumerirea.

— Știu că are o mutră dezgustătoare, de derbedeu înrăit, care și-a irosit ani de zile în plăceri deșarte, însă te asigur că atunci când l-am întâlnit eu prima oară era un bărbat foarte chipeș, seducător și plin de farmec.

— Înțeleg.

— Privind înapoi, îmi dau seama că ar fi trebuit să intuiesc apucăturile de lăcomie și egoism, ascunse sub fațada aceea atrăgătoare. Mă mândresc cu faptul că sunt o femeie inteligentă. Din păcate, însă, n-am fost în stare să-i descopăr adevăratul caracter decât atunci când s-a dovedit a fi prea târziu. Și acum îmi vine greu să-mi imaginez că a putut ucide atâtea femei.

— De ce?

— Nu era genul de om care să-și mânjească mâinile. – îi răspunse Joan, încruntându-se.

— Când ești foarte tânăr și n-ai prea multă experiență de viață, e destul de greu să intuiești firea oamenilor, remarcă Lavinia, continuând apoi după o scurtă ezitare: Te deranjează dacă am să-ți pun o întrebare extrem de personală?

— Care anume?

— Înțeleg că nu prea ieși în lume, încep Lavinia, dregându-și glasul, dar există, evident, ocazii când nu se poate să nu te fi întâlnit cu Neville în public. Cum te descurci în asemenea momente?

Joan zâmbea, sincer amuzată.

— Vei afla curând răspunsul la această întrebare. Lordul și Lady Neville se îndreaptă spre noi. Vrei să-ți fac cunoștință cu ei?

Nimic.

Înciudat, Tobias a închis registrul de socoteli al casei, punându-l în sertarul de la birou. Făcând câțiva pași înapoi, a ridicat luminarea, ca să vadă mai bine partea din spate a biroului cufundat în beznă. Scotocise prin toate cotloanele acestei încăperi, dar nu descoperise nici un indiciu cu privire la o presupusă crimă sau conspirație.

Și totuși, Neville avea niște secrete, care se aflau ascunse, probabil, undeva în această casă.

Ce senzație ciudată să faci cunoștință cu un criminal! Lavinia a imitat-o pe Joan – un zâmbet rece și câteva cuvinte de

complezență. N-a putut, totuși, să nu observe că Neville evita să se uite în ochii lui Joan, care privea și ea, la rândul său, în altă parte. De bună seamă Constance nu cunoștea trecutul soțului ei alături de Joan, căci s-a lansat imediat într-o conversație animată.

— Felicitări pentru logodna fiicei dumitale, îi spuse ea lui Joan, cu multă căldură. Este o partidă excelentă.

— Soțul meu și cu mine am fost foarte încântați, zise Joan. Ce păcat că Fielding n-a trăit ca să poată dansa la nunta ei.

— Într-adevăr, spuse Constance, cu o privire plină de compasiune. Dar măcar a avut certitudinea că pe fiica sa o așteaptă un viitor strălucit.

În timp ce asculta conversația dintre Joan și Lady Neville, Lavinia studia profilul lui Neville. Se uită atent la cineva, remarcă ea, în gând. Ochii lui aveau o expresie rău-
prevestitoare. Cu multă discreție, Lavinia s-a întors ușor pentru a detecta direcția privirii lui.

În clipa aceea, din cauza șocului, stomacul i se făcu ghem. Neville o urmărea de la distanță pe Emeline, care stătea împreună cu Anthony în mijlocul unui grup de tineri. Ca și cum ar fi simțit primejdia, Anthony a întors capul spre ea, mijind ochii când l-a văzut pe Neville.

— Ce rochie frumoasă aveți, doamnă Lake, zâmbi Constance. Seamănă cu toaletele create de Madame Francesca. Nu-i așa că toate rochiile făcute de ea sunt absolut unice?

— Într-adevăr, zise Lavinia, încercând să-și compună un zâmbet. Să înțeleg că sunteți clienta ei?

— Întocmai. De ani de zile, patronez casa ei de modă. Spuneați că ați venit în vizită de la Bath? se interesă ea, cu un aer politic.

— Da.

— Am fost acolo de multe ori, la băi. E un oraș încântător, nu-i așa?

Am să înnebunesc de-a binelea dacă va trebui să mai continuu această conversație stupidă, se gândea Lavinia. Unde

o fi Tobias? Trebuia să fi ajuns deja la bal.

Chicotelile și râsetele de la parter nu se auzeau până aici sus, la etaj, unde era amplasat dormitorul lui Neville. Tobias pusese luminarea pe masa de toaletă. Cu gesturi rapide și metodice, deschidea și închidea tot felul de sertare și dulapuri.

După zece minute de căutări, a găsit scrisoarea într-un sertăraș montat în șifonier. Luând-o în mână, s-a îndreptat spre masa de toaletă, pe care se afla luminarea.

Scrisoarea îi era adresată lui Neville și purta semnătura lui Carlisle. Conținea o listă de cheltuieli, costuri și comisioane pentru misiunea îndeplinită la Roma. Tobias și-a dat seama că ținea în mână documentul care atesta condamnarea la moarte a lui Bennett Ruckland.

— Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați, spuse Neville, luând-o de braț pe soția lui. Mi s-a părut că l-am zărit pe Bennington, acolo, lângă scară. De mult voiam să schimb câteva vorbe cu el.

— Da, bineînțeles, murmură Joan.

Și acestea fiind zise, Neville și-a împins nevasta prin mulțime. Lavinia se uita după ei, încercând să nu-i scape din ochi. În scurt timp, și-a dat seama că Neville nu se ducea spre scară. A lăsat-o pe Constance cu un grup de femei care stăteau de vorbă lângă intrarea în bufet și s-a îndreptat spre celălalt capăt al sălii.

— Iartă-mă, murmură Lavinia, dar nu mă pot abține să nu mă întreb dacă ai mers până într-acolo încât să-l inviți pe Neville cu soția la balul de logodnă al fiicei tale!

Spre surprinderea ei, Joan a început să chicotească amuzată.

— Fielding mi-a spus că nu e nevoie să le trimit invitații Lordului Neville și nevestei lui. Așa că mi-a făcut mare plăcere să-i exclud de pe lista de invitați.

— Mi se pare firesc.

— Ei bine, spuse Joan, acum ai văzut și tu cum poți rezolva problema jenantă de a face conversație în societate cu un fost iubit, care nu-i exclus să fie și asasin.

— Te-ai comportat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Exact.

Tobias a vârât scrisoarea în sacou, a stins lumina și s-a îndreptat spre ușă. Câteva minute, și-a încordat auzul. Neauzind nici un zgomot pe hol, a ieșit din dormitor. Scara de serviciu, foarte îngustă, se afla în celălalt capăt al coridorului. Ajuns acolo, a început să coboare treptele bâjbâind pe întuneric.

La parter, s-a oprit din nou. La subsol domnea o liniște desăvârșită. Cele două persoane pe care le auzise mai devreme adormiseră, probabil, sau aveau altă îndeletnicire, care îi împiedica să mai chicotească. Mai degrabă a doua variantă, conchise el.

Tocmai deschisese ușa de la seră, când una dintre umbrele groase de pe hol s-a desprins de la perete. În dâra de lumină împrăștiată de razele lunii, Tobias a zărit licărirea pistolului din mâna bărbatului.

— Stai, hoții!

În clipa în care s-a aruncat la podea, Tobias s-a izbit de un ghiveci de piatră. Un junghi l-a săgetat în piciorul stâng, dar nu de la vreun glonț, ci de la vechea sa rană, așa că nu i-a dat nici o atenție.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva pe scara din spate.

Când împușcătura a făcut țandări un vas de lut, aflat în apropiere, Tobias și-a acoperit fața cu brațul, ca să-și protejeze ochii.

Bărbatul a aruncat arma descărcată și s-a năpustit ca o ghiulea prin ușa deschisă. Tobias a izbutit să se ridice în picioare, evitând impactul în ultima clipă. O nouă durere ascuțită a fost singura avertizare, înainte ca piciorul stâng să se frângă sub el. În timpul căderii, bâjbâia după un punct de sprijin.

Între timp, bărbatul se ridicase deja în picioare. Palmele masive din capătul brațelor întinse păreau niște gheare.

— Până aici ți-a fost!

Tobias a reușit, până la urmă, să se agațe de marginea unui banc de lucru. În efortul de a-și menține echilibrul a lovit un vas mare, în care era plantată o ferigă voluminoasă. În clipa următoare a ridicat cu amândouă mâinile acest obiect greu. Bărbatul ajunsese la doi pași de Tobias, când acesta i-a trântit ghiveciul în cap. Namila s-a prăbușit ca un bivoliț înjunghiat.

O tăcere nefirească domnea în seră. Rezemat de bancul de lucru, Tobias asculta cu atenție. Nici un zgomot de pași. Nici un strigăt de alarmă.

După câteva clipe, a pornit șchiopătând spre ușa care dădea în parc. La scurt timp după aceea, ajunsese deja în stradă. Nu se vedea nici o birjă prin apropiere.

Ghinionul nu-l părăsise nici de astă dată. Va trebui să meargă mult pe jos până la palatul familiei Colchester. Bine măcar că nu plouă.

— Ei, fir-ar să fie de treabă! Unde o fi dispărut omul ăsta? exclamă Lavinia, ridicându-se pe vârful picioarelor, ca să vadă mai bine peste capetele mulțimii. Nu-l mai zăresc pe Neville. Emeline?

— Poate s-a dus la bufet.

— Acum câteva clipe, când am reușit să-l detectez, vorbea cu unul dintre valeți, zise Lavinia, simțind o mâncărime în palme. Acum a dispărut. Poate o fi plecat.

— Mi se pare firesc, interveni Joan. Sunt convinsă că Neville n-a intenționat decât să-și facă o scurtă apariție aici, la bal. Petrecerile de acest fel sunt extrem de plictisitoare pentru majoritatea domnilor. Poate că a plecat la vreun cazinou sau la un bordel, ca să-și găsească altă amantă.

În clipa aceea, Lavinia a văzut brusc cu ochii minții urmele de sânge de pe gluga pelerinei lui Sally.

— Ce idee oribilă!

— Calmează-te, îi spuse Joan, privind-o cu îngrijorare. Ai devenit extrem de agitată în ultima jumătate de oră.

Fiindcă sunt neliniștită din cauza lui Tobias, se gândea Lavinia. Dar n-avea nici un rost să dea glas temerilor sale

personale. Și nici să-și facă griji legate de brusca dispariție a lui Neville din sala de bal. Presupunerea lui Joan era, fără îndoială, corectă.

Totuși, avea o senzație de disconfort la gândul că pierduse urma vânatului.

Anthony a apărut din nou în fața ei, de data asta ținând în mână un pahar cu limonadă, pe care i l-a întins lui Emeline.

— L-ai văzut cumva pe Neville la bufet? îl întrebă Lavinia, încruntată.

— Nu, răspuse Anthony, întorcându-se ușor ca să privească prin mulțime. Pe Lady Neville am zărit-o venind spre voi, nu însă și pe soțul ei. Parcă ziceați că o să stați cu ochii pe el cât timp mă duc eu după li monadă.

— Tipul a dispărut.

— Sunteți sigură? întrebă el îngrijorat.

— Da. Nu-mi place deloc chestia asta, spuse Lavinia încetișor. S-a făcut aproape unu și jumătate noaptea. Tobias ar fi trebuit să fie deja aici, cu noi.

— De acord cu dumneavoastră, spuse Anthony, pe un ton grav.

— Și dacă nu i-aș fi spus să te ia cu el în seara asta!

— I-ați zis de cel puțin două ori, confirmă Anthony.

— Nu vrea niciodată să mă asculte.

— Dacă asta poate fi o consolare pentru dumneavoastră, țin să vă spun că Tobias obișnuiește să acționeze numai după capul lui.

— Asta nu e o scuză. Suntem parteneri de afaceri. Se cuvine să fie atent când îi fac favoarea de a-i comunica părerile și sfaturile mele. Las' că mă răfuiesc eu cu el când va catadicsi să-și facă apariția.

— Poate că în drum spre noi s-o fi oprit întâi la club, să stea de vorbă cu vreun prieten, spuse Anthony, după o scurtă ezitare.

— Și dacă nu-i nici acolo?

— Trebuie să fim raționali. E posibil ca percheziția să fi durat mai mult decât a presupus Tobias, spuse Anthony, făcând apoi o pauză. Mă duc să iau o birjă până la palat, să văd dacă nu există vreun semn că ar fi tot acolo. Dacă nu-l găsesc, o să-l caut și la club.

Nu numai eu îmi fac griji, se gândea Lavinia. Anthony încerca să pară calm și detașat, dar în realitate era foarte neliniștit.

— O idee excelentă, zise ea. Precis e plin de birje pe-afară, care abia așteaptă să-și ofere serviciile.

Anthony părea încântat că, până la urmă, tot ea luase hotărârea.

— Bine, atunci, am plecat, zise el.

Însă n-a apucat să facă nici doi pași, că Emeline l-a tras de mânecă:

— Să fii prudent! îi spuse ea, vădit neliniștită.

— Bineînțeles, spuse el, luându-i mânași aplecându-se deasupra ei, cu un gest galant. Nu-ți face griji pentru mine, Emeline, o să fiu cu băgare de seamă. Sunt convins că totul e în ordine, doamnă Lake, mai adăugă el.

— Ba n-o să fie bine pentru domnul March dacă o să aflu că s-a oprit la club în loc să vină direct aici.

Zâmbind cu amărăciune, Anthony s-a îndepărtat de ele, croindu-și drum prin mulțime.

— Chiar crezi că s-a întâmplat ceva rău în timpul percheziției făcute de către domnul March? o întrebă Joan, încruntându-se.

— Nici nu știu ce să mai cred, recunosc Lavinia. Însă faptul că nu a venit aici la ora convenită, la care se mai adaugă și brusca dispariție a lui Neville mă îngrijorează foarte tare.

— Nu-mi dau seama de ce corelezi cele două aspecte. Neville n-are de unde să știe că domnul March e în casa lui tocmai acum.

— Nu-mi iese din cap felul în care Neville a plecat de-aici, imediat după ce a venit la el valetul ăla, rosti Lavinia, pe un ton apăsător. Ca și cum ar fi primit un mesaj prin care i se solicita prezența în altă parte.

— Așteptarea asta devine insuportabilă, spuse Emeline. Ar trebui să facem și noi ceva.

— Da, într-adevăr, spuse Joan pe un ton autoritar. Trebuie să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit, l-ai promis următorul dans domnului Geddis, nu-i așa? Uite-l că vine spre tine.

— Numai de dansat nu-mi arde mie în clipa de față, mârâi Emeline. Cum să mă las antrenată într-o conversație civilizată cu domnul Geddis, când eu sunt așa de îngrijorată din cauza lui Anthony!

— Lumea bârfește că domnul Geddis ar avea un venit de aproape cincisprezece mii de lire pe an, zise Joan, pe un ton sec.

Lavinia fusese. Cât pe-aci să se înece cu șampania. Când și-a revenit, i-a surâs lui Emeline cu subînțeleles.

— N-o să ți se întâmple nimic dacă dansezi cu domnul Geddis. De fapt, chiar trebuie să faci asta.

— De ce? întrebă Emeline.

— Ca să salvăm aparențele și să lăsăm impresia că nu s-a întâmplat nimic rău, exact cum a sugerat doamna Dove, spuse Lavinia, făcându-i semn cu degetul, pe furiș. Haide, du-te să dansezi cu el. Trebuie să te porți ca o domnișoară bine crescută, în situații de acest fel.

— Bine, dacă insiști.

Emeline arborase un surâs încurajator, în momentul în care frumosul tânăr s-a oprit în fața ei. Bâlbâindu-se încurcat, cu gesturi prevenitoare, a condus-o apoi spre ringul de dans.

— Cincisprezece mii de lire pe an, ziceai? rosti Lavinia, trăgându-se mai aproape de Joan.

— Așa am auzit.

— Mi se pare un tânăr foarte drăguț, comentă Lavinia urmărindu-l pe Geddis de la distanță cum o conducea pe Emeline spre mijlocul sălii de bal. Îi curge ceva sânge albastru prin vene?

— N-aș putea să-ți spun.

— Asta-i bine.

— Cred că nu are nici o șansă în fața lui Anthony, remarcă Joan.

— Și eu cred același lucru.

Când valsul s-a sfârșit după câteva minute, Emeline și partenerul ei ajunseseră în celălalt capăt al ringului de dans. Așteptând ca perechea să se întoarcă lângă ele, în firida alcătuită de fereastra sălii, Lavinia a aruncat o privire spre micul ceas prins cu un ac în interiorul poșetei.

— Potolește-te, îi zise Joan, încetișor. Sunt sigură că domnul March e teafăr și nevătămat. Mi se pare pe deplin capabil să-și poarte singur de grijă.

Lavinia se gândea la rana veche pe care o avea Tobias la piciorul stâng.

— S-a mai întâmplat și să dea greș.

— Chiar ești îngrijorată din cauza lui! remarcă Joan, cu un aer gânditor.

— Nu mi-a plăcut deloc planul ăsta de a scotoci prin casa lui Neville, recunosc Lavinia. De fapt, eram foarte...

Lavinia s-a oprit brusc, când a văzut cine le ieșise în cale lui Emeline și domnului Geddis.

— Fir-ar să fie de treabă!

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Pomfrey. Uită-te la el. Pun pariu că încearcă s-o convingă pe Emeline să danseze cu el.

— Da, spuse Joan, care urmărise direcția privirii Laviniei spre locul unde Pomfrey se postase în fața tinerilor. Sper să nu

fie beat, măcar, șuieră ea printre dinți. Când e cherchelit, Pomfrey se poartă ca un dobitoc.

— Știu foarte bine acest lucru. Nu-l pot lăsa să mai facă o scenă, mai ales în sala de bal a lui Lady Colchester, decretă Lavinia, închizând evantaiul cu o mișcare scurtă și pornind la atac. Trebuie să preîntâmpin chestia asta. Mă întorc imediat.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul, Lavinia. Te asigur că Lady Colchester nu va tolera atitudini necivilizate la balul ei.

Dar Lavinia nu i-a mai răspuns, croindu-și deja drum, cât mai discret cu putință, prin mulțimea din sala de bal, lucru care s-a dovedit a fi destul de complicat.

Când, în fine, a ajuns în celălalt capăt al ringului de dans, gâfâind ușor din cauza efortului, a constatat că Emeline era stăpână pe situație. Pomfrey făcuse deja stânga-mprejur și pleca mofluz, fără nici măcar s-o fi observat pe Lavinia, care venea spre el.

— E-n regulă, o liniști Emeline, vădit amuzată. Pomfrey a vrut doar să-și ceară scuze pentru incidentul de la teatru.

— Atâta i-ar fi trebuit să n-o facă, bombăni Lavinia, privind enervată spre spinarea lui Pomfrey.

— Mulțumesc, domnule, spuse Emeline, zâmbindu-i domnului Geddis, care părea foarte nedumerit.

— Plăcerea a fost de partea mea, îngăimă Geddis, plecând capul spre mâna ei și grăbindu-se apoi să se piardă în mulțime.

— Pare tare drăguț, remarcă Lavinia, uitându-se după el.

— Încearcă să nu-ți exteriorizezi regretul, spuse Emeline. E jenant.

— Hai să ne întoarcem la doamna Dove.

Și, acestea fiind zise, pomi înainte prin mulțime, urmată de Emeline. Când au străpuns, însă, și ultima baricadă formată din musafirii veniți la bal, Lavinia a constatat că în firida ferestrei nu mai era nimeni, în afara unui valet plictisit care strângea paharele pe o tavă.

— A dispărut, exclamă Lavinia, cuprinsă de panică.

— O fi pe undeva pe-aproape, încercă s-o liniștească Emeline. Nu pleca ea așa, fără să-ți fi spus unde se duce.

— A dispărut, ascultă-mă pe mine, repetă Lavinia, înșfăcând un scaun și cocoțându-se pe el. N-o văd pe nicăieri.

Valetul se holba la ea îngrozit.

Emeline se răsucise și ea pe călcâie, scrutând mulțimea.

— Nici eu. Poate s-o fi dus în sala de joc.

Apucându-și cu hotărâre poalele rochiei, Lavinia a sărit jos de pe scaun, repezindu-se spre valet:

— N-ai văzut cumva o doamnă îmbrăcată cu o rochie argintie? A fost aici până acum câteva minute.

— Ba da, doamnă. I-am dat mesajul și a plecat.

Schimbând o privire între ele, Lavinia și Emeline s-au apropiat amândouă de valet.

— Ce mesaj? se interesă Lavinia.

Nefericitul valet era de-a dreptul înspăimântat. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Nu știu ce scria în el, doamnă. Mi s-a spus să i-l dau și asta am făcut. S-a uitat la el și a plecat numaidecât.

— Cine ți-a cerut să-i duci acest mesaj? se repezi Lavinia să întrebe, făcând încă un pas spre el.

Valetul și-a înghițit nodul de spaimă care i se pusese în gât și a bătut în retragere, uitându-se terorizat când la Emeline, când la Lavinia.

— Am primit biletul de la unul dintre valeții angajați special pentru seara asta. Nu-l cunosc. Și nici nu mi-a zis din partea cui era mesajul.

— Eu o iau pe partea asta a sălii, zise Lavinia, întorcându-se spre Emeline. Tu ia-o pe cealaltă parte și ne întâlnim în capătul sălii.

— Bine, spuse Emeline, pregătindu-se să treacă la fapte.

— Emeline, făcu Lavinia, prinzând-o de braț. Să nu pleci din sala de bal, orice-ar fi! Ne-am înțeles?

Dând aprobator din cap, Emeline și-a văzut de drum. Răsucindu-se pe călcâie ca o vijelie, Lavinia a pornit pe porțiunea de sală care se întindea de-a lungul terasei. Ajunsesse deja la jumătatea distanței spre bufet, când i-a venit ideea că, din balconul interior care înconjură încăperea, putea avea o vizibilitate mai bună asupra sălii de bal. Prin urmare, schimbând direcția, s-a îndreptat spre scară. Câteva persoane au ridicat din sprâncene, strâmbând din nas, când Lavinia și-a croit drum printre musafiri îmbrâncind ba pe unul, ba pe altul. Au fost și câteva remarcă dure, care au lăsat-o însă rece. A ajuns în fine și la scări, stăpânindu-se să nu alerge până la balcon, unde, aplecându-se peste balustradă, a cuprins cu privirea sala de dedesubt.

Nici urmă de rochia argintie a lui Joan printre sutele de toalete din satin și mătase, etalate la picioarele ei. Lavinia se străduia să gândească logic. Dacă mesajul conținea o informație care a determinat-o pe Joan să plece din sala de bal, unde se afla în siguranță? Întorcându-se cu spatele la sală, s-a dus spre ferestrele care dădeau către parcul imens. Deschizând unul dintre geamuri, s-a aplecat în afară. Gardul viu și tufișurile din apropierea casei erau inundate, practic, de lumina care se revărsa pe ușile mari din sticlă de pe partea cu terasa. Totuși, lumina nu ajungea prea departe. Tot ce izbutea Lavinia să deslușească în întunericul de afară era forma vagă a unui mare monument din piatră. Un omagiu adus soțului răposat al lui Lady Colchester, presupunea Lavinia.

Brusc, i-a atras atenția o mișcare în apropierea gardului viu. Întorcând repede capul, Lavinia a zărit luciul pal al unei rochii de satin. Din cauza întunericului nu putea desluși culoarea rochiei sau fața femeii, însă mersul acela maiestuos și faptul că doamna era singură au lămurit-o imediat pe Lavinia. S-a gândit întâi să strige spre silueta aceasta din grădină, dar și-a dat seama că Joan n-ar fi auzit-o din cauza râsetelor și a muzicii din sala de bal. Așa că, zărind o scăriță în capătul balconului, s-a repezit spre ea. Tocmai când se pregătea să coboare, de pe trepte și-a făcut apariția un valet care ducea o tavă cu sandvișuri.

— Se poate coborî pe-aici în grădină? întrebă ea.

— Da, doamnă. Există o ușă la picioarele scării.

— Mulțumesc, zise Lavinia și, ținându-se strâns de balustradă, a pornit vijelios pe trepte în jos.

A găsit ușa de care îi pomenise valetul și, deschizând-o, a pășit afară în bezna rece a nopții. Și-a dat seama că dacă femeia în rochie pală continua să meargă în direcția pe care o urmasse cu câteva clipe în urmă avea să ajungă exact la monument. Firesc, de altfel, să alegi drept punct de întâlnire în imensitatea aceluia parc un grup statuar din piatră. Apucându-și fusta cu amândouă mâinile, Lavinia a ieșit din zona luminată, alergând spre monument. Pe măsură ce se afunda în mijlocul vegetației, râsetele și muzica se auzeau din ce în ce mai slab. Aleea cu pietriș se pierdea undeva în întuneric.

Ocolind capătul unui gard viu, care era mult mai înalt decât ea, Lavinia a zărit coloanele monumentului, al cărui interior părea o mare pată de tuș. Ceva s-a mișcat la un moment dat în fâșia aceea de întuneric care se prelingea spre interiorul monumentului, dispărând apoi ca aripa uriașă a unui liliac. A fost cât pe-acți să o strige pe Joan, dar s-a răzgândit în ultima clipă, dându-și seama că forma aceea ca o aripă de liliac putea fi foarte bine poala unui mantou larg. Așadar, nu Joan se învârtea prin jurul monumentului. Nu știa nici măcar dacă era vorba despre o femeie. Mai degrabă, putea fi un domn care se pregătea pentru o întâlnire galantă.

Câteva secunde, Lavinia a rămas în umbra deasă a gardului viu, simțind deja frigul pătrunzător. Cu coada ochiului, a zărit la un moment dat licărirea razelor de lună pe un satin pal. Joan își făcuse apariția ieșind din frunzișul bogat de lângă monument. S-a oprit lângă una dintre coloanele de piatră, după care s-a îndreptat spre intrarea întunecoasă.

Brusc, Lavinia a înțeleș.

— Nu, Joan! strigă ea alergând spre ea. Nu intra acolo!

Tresărind, Joan s-a întors repede.

— Lavinia? Unde ești...

Sesiză o mișcare rapidă la intrarea în monument...

— Păzea! țipă Lavinia, înșfăcând-o pe Joan de braț și trăgând-o departe de stâlp.

O siluetă înveșmântată într-un mantou și cu pălărie pe cap a ieșit iute din monument, dispărând în noapte. Razele lunii au luminat o clipă un obiect ce semăna cu un drug de fier.

— În locul tău, nici nu mi-ar trece prin minte să-l urmăresc, zise Joan. Am vaga senzație că domnul March s-ar supăra rău de tot.

Lavinia, există desigur un motiv pentru care m-am năpustit așa în grădină, fără să te mai aștept ca să-ți spun ce s-a întâmplat, zise Joan, cu un aer istovit. Am primit un mesaj în care se afirma că viața fiicei mele este în pericol și că trebuie să mă întâlnesc imediat cu expeditorul biletului la monumentul din grădină, pentru detalii suplimentare. Din păcate, am intrat în panică și nu m-am mai gândit ce fac.

— Nu ți-a trecut prin minte că mesajul acela era un subterfugiu menit să te scoată din sala de bal, unde erai în siguranță? o întrebă Tobias.

Așezată pe pernele de catifea de pe bancheta din față, Lavinia l-a privit cu o anumită expresie în ochi, pe care Tobias a recunoscut-o imediat, preferind însă să ignore acest avertisment mut. Știa perfect că folosise un ton prea aspru, dar puțin îi păsa dacă o jignise cumva pe Joan.

Era într-o dispoziție execrabilă. Când intrase, împreună cu Anthony, în sala de bal din palatul Colchester și constatase că atât Joan, cât și Lavinia dispăruseră fără urmă, îi venise să arunce casa în aer. Din fericire, Emeline îl împiedicase să facă o scenă de pomină. Stătuse pe balcon, să se uite după Lavinia și Joan, așa că le văzuse pe amândouă venind înapoi spre casă, prin grădina cufundată în beznă. Tobias îi luase practic pe sus și îi urcase în trăsura lui Joan, fără nici un fel de rămas-bun. Abia după ce s-au instalat în siguranță în cabina trăsurii, Lavinia i-a relatat pe scurt lui Tobias ce se petrecuse în sala de bal și în grădină. Satisfacția pe care o trăise Tobias găsimd scrisoarea în dulapul lui Neville se evaporase complet.

Nu-i ieșea din minte felul în care Joan își riscase viața în această noapte, expunând-o și pe Lavinia unor pericole inutile.

Involuntar, își dusesese mâna la coapsă, masându-și locul dureros. Trăsura aceasta elegantă și dotată cu arcuri bune era mult mai confortabilă decât birja în care îl suise Anthony ceva mai devreme, când îl culesese de pe stradă, însă pernele moi de pe banchetă nu aveau darul să-l bine dispună.

— Nu sunt o femeie proastă, domnule March, spuse Joan, privind pe geamul trăsurii. Mi-am dat seama că mesajul putea fi o momeală. Însă era vorba despre o amenințare la adresa fiicei mele. Așa că a trebuit să mă conformez. Eram de-a dreptul disperată.

— O reacție ușor de înțeles, aprecie Lavinia, împăciuitoare. Orice părinte ar fi procedat la fel. Și nu numai un părinte ar fi făcut exact ce-ai făcut tu, aș putea adăuga, uitându-se cu subînțeles la Tobias. Dumneata cum ai fi reacționat, domnule, dacă ai fi primit un mesaj în care scria că Anthony e în mare primejdie?

În momentul acela, Anthony a scos un sunet ciudat, ca un fel de râs pe înfundate. Tobias și-a înghițit sudalma care îi venise pe buze. Răspunsul la întrebarea ei era mai mult decât clar pentru toată lumea. Ce-ar fi făcut el dacă ar fi primit un mesaj în care se menționa că Lavinia era în pericol? Cunoștea răspunsul și la această întrebare. N-are nici un rost să ne mai contrazicem, se gândea el. Lavinia trecuse de partea clientei sale.

— Pentru mine e clar că Neville a regizat toate întâmplările din seara asta, spuse Lavinia, schimbând subiectul. Nu m-ar mira să aflu că tot el l-a pus pe Pomfrey să-i ceară iertare lui Emeline, și asta fiindcă a avut nevoie de o mică diversiune.

— Crezi că el a aranjat să primească acel bilet și, de asemenea, să i se transmită un mesaj și doamnei Dove? întrebă Emeline, încruntată.

— Așa s-ar părea, nu credeți? în felul ăsta, a avut o scuză perfectă de a părăsi sala de bal. Dacă s-ar face investigații, s-tir găsi, negreșit, câteva persoane care să depună mărturie că lui Neville i s-a înmânat un mesaj, ceea ce l-a determinat să plece mai devreme de la bal.

— Dar a ieșit din casă pe ușa din față, spuse Anthony.

— Asta înseamnă că unul dintre valeți i-a adus, probabil, paltonul și pălăria, zise Lavinia, încetișor. Totodată, a avut posibilitatea să se ducă până la trăsură și să ia vătraiul ăla, sau ce-o fi fost, pe post de armă.

— Mda, pare logic, recunosc Emeline. Nici nu i-a. Fost greu după aceea să se întoarcă în parcul palatului Colchester fără să fie văzut de cineva. Proprietatea este foarte întinsă. În mod sigur există mai multe locuri pe unde se poate sări gardul cu ușurință.

— Și, după ce cadavrul meu ar fi fost în cele din urmă descoperit, nu ar fi existat nici un indiciu care să-l incrimineze pe Neville, spuse Joan încetișor.

Lavinia se cutremură la gândul unei asemenea eventualități.

— Da, totul se leagă, zise Anthony. Neville a încercat să te omoare în seara asta, exact cum le-a ucis și pe celelalte femei. Poate că avea de gând să arunce și cadavrul tău în râu. Nici nu i-ar fi fost greu să-l transporte cu o trăsură.

— Extraordinar ce imaginație bogată poți avea, domnule, spuse Joan, uitându-se straniu la el.

— Scuze, bâigui Anthony, vizibil jenat.

— Nu ne rămâne decât să ne întrebăm dacă nu avea de gând să dea comandă artistului pe care îl plătește să-mi facă și mie o mască mortuară, spuse Joan, cutremurându-se de scârbă. Vă dați seama? Trăsăturile feței mele să ajungă pe una dintre statuile alea erotice din Muzeul lui Huggett!

Câteva clipe, nimeni n-a scos nici o vorbă. După care, Joan s-a întors spre Tobias, învăluindu-l într-o privire gravă:

— S-ar părea, domnule, că dumneata și Lavinia ați evaluat corect această chestiune. Nu mai încape nici o îndoială că Neville este într-adevăr un ucigaș și, foarte posibil, membru al acestei Camere albastre, cum spuneai dumneata. Îmi vine greu să accept că soțul meu a fost conducătorul unei organizații criminale, însă oricare altă ipoteză pare lipsită de sens. Evident, Neville presupune că știu prea multe și vrea să mă elimine.

La scurt timp după această conversație, Lavinia se instalase la biroul ei. Anthony stătea ghemuit în fața șemineului, ca să aprindă focul. Emeline ședea pe unul dintre fotolii, iar Tobias deschidea dulăpiorul cu băuturi. Luând sticla de cherry dinăuntru a umplut două pahare. După felul în care se mișca, Lavinia și-a dat seama că îl dorea rău piciorul. Nici nu era de mirare. Făcuse mult efort în seara asta.

— Credeți că Joan Dove spune adevărul atunci când declară că n-a știut niciodată că soțul ei era Azure? întrebă Anthony, fără să se adreseze nici unuia în mod special.

— Cine poate ști?! exclamă Tobias, punând un pahar pe birou, în fața Laviniei, și sorbind apoi din al său. Gentlemenii din înalta societate nu prea obișnuiesc să discute cu soțiile despre afacerile lor, fie ele financiare sau de altă natură. Cum spunea și Lavinia, de obicei văduvele sunt ultimele care află detaliile legate de averea familiei. Nu-i exclus, așadar, ca Dove să fi ascuns față de nevasta lui faptul că era implicat în crima organizată.

— Joan știa tot, spuse Lavinia încetișor.

Toată lumea amuțise.

— E o femeie foarte inteligentă, continuă ea, ridicând din umeri. L-a iubit enorm și au fost foarte apropiați. Nu se poate să nu fi știut sau să fi bănuit măcar că Fielding Dove era Azure.

— De acord cu tine, declară Emeline.

— Oricare ar fi adevărul, Joan tot nu va recunoaște, spuse Tobias.

— Și nici nu poate fi condamnată, zise Lavinia. În locul ei, aș fi făcut orice ca să nu se afle.

— De teama bârfelor? întrebă Tobias, fără prea multă curiozitate.

— Nu, răspuse Lavinia. Doamna Dove este capabilă să-i înfrunte pe clevetitori.

— Ai dreptate, recunosc Tobias.

— Există, însă, alte motive pentru care o femeie ar face tot posibilul ca să apere bunul renume al soțului ei, preciză Lavinia.

— Ca de pildă? se miră Tobias, arcuindu-și o sprinceană.

— Dragoste. Devotament, spuse ea, cu ochii pironiți în pahar. Lucruri de acest fel.

— Da, firește, comentă Tobias, privind flăcările. Lucruri de acest fel.

Din nou se așternu o tăcere îndelungată, întreruptă de această dată de vocea lui Emeline.

— Domnule March, nu ne-ai spus ce-ai descoperit în seara asta în palatul lui Neville, zise ea.

— Am găsit o scrisoare, începu el, rezemându-se de polița de deasupra căminului, care demonstrează că Neville este implicat în asasinarea lui Bennett Ruckland. Se pare că i-a dat lui Carlisle o mare sumă de bani ca să facă în așa fel încât Ruckland să fie ucis la Roma.

— Prin urmare, e un om sfârșit, remarcă Anthony, fluierând încetișor.

— Mda, aproape, spuse Tobias și sorbi din pahar.

— Cum adică? întrebă Lavinia. Ce naiba se petrece aici?

— A venit momentul să vă dau mai multe informații despre această chestiune, spuse Tobias, uitându-se la ea.

— Te rog, domnule, dă-i drumul, spuse ea, mijind ochii.

— Bennett Ruckland s-a ocupat cu studierea și descoperirea antichităților. În timpul războiului, a petrecut o bună bucată de vreme în Spania și Italia. Datorită profesiei, a avut ocazia uneori să dobândească informații utile Coroanei.

— Ce fel de informații?

— În timpul activității pe care o desfășura, mai afla câteodată amănunte despre rutele folosite de francezi pentru expedierea mărfurilor pe mare sau zvonuri referitoare la deplasarea proviziilor militare și a trupelor, explică Tobias, rotind paharul între degete. Lucruri de acest fel.

— Cu alte cuvinte, făcea pe spionul, conchise Emeline.

— Da, recunosc Tobias. Persoana lui de contact în Anglia, omul căruia îi raporta aceste informații, era Lordul Neville.

— Dumnezeu! exclamă Lavinia, care încremenise de uimire.

— Se presupunea că informațiile pe care Ruckland i le furniza lui Neville, prin intermediul unui lanț întreg de curieri, erau comunicate autorităților interesate. Și, într-adevăr, așa stăteau lucrurile pentru cea mai mare parte a datelor.

— Nu toate?

— Nu. Ruckland a descoperit adevărul abia după război. În urmă cu aproape un an, s-a întors în Italia să-și continue cercetările istorice. În timp ce se afla acolo, unul dintre foștii lui informatori i-a relatat niște zvonuri legate de soarta unui anumit transport de mărfuri, care fuseseră expediate din Spania, de către francezi, pe la sfârșitul războiului. Destinația avută în vedere era Paris. Ruckland obținuse detalii despre ruta secretă, pe care i le raportase la vremea respectivă lui Neville.

— Provizii militare? întrebă Emeline.

— Antichități, spuse Tobias, scuturând din cap. Napoleon ținea mult la chestiile astea. Când a copleșit Egiptul, bunăoară, a luat cu sine numeroși cărturari, ca să studieze monumentele și templele de acolo.

— Toată lumea știe chestia asta. Piatra de la Rosette doar de acolo provine, spuse Anthony.

— Povestește mai departe, zise Lavinia. Ce fel de antichități cuprindea lotul expedit din Spania?

— Multe lucruri valoroase. Printre altele, o colecție întreagă de bijuterii vechi, pe care oamenii lui Napoleon le descoperiseră ascunse într-o mănăstire din Spania.

— Și ce s-a întâmplat?

— Transportul de bijuterii și antichități s-a evaporat în drum spre Paris, zise Tobias. Ruckland a presupus că Neville a aranjat ca marfa să fie interceptată și dusă în Anglia. Și, de fapt, asta s-a și întâmplat...

— Cum adică? se încruntă Lavinia.

— Antichitățile trebuia să dispară, fiindcă așa era programat, zise Tobias. Dar, după ce a stat de vorbă cu fostul lui informator în Italia anul trecut, Ruckland a început să-l bănuiască pe Neville că ar fi furat marfa. A făcut investigații și, din întrebare în întrebare, a mai aflat și alte lucruri.

— Informații despre Camera albastră, nu-i așa? interveni Lavinia, gâfâind un pic din cauza emoției.

— Da. Să nu uităm că, de-a lungul anilor, căpătase multă experiență ca spion. Știa cum să desfășoare o anchetă. De asemenea, dispunea și de o rețea de foști informatori cu care a colaborat pe vremea războiului. A început să se uite pe sub pietre, cum se spune, și a dat de șerpi.

— Dintre care unul se numea Lordul Neville, zise ea, sorbind din pahar.

— Și așa Ruckland a aflat că Neville sustrăsese nenumărate încărcături de valoare în timpul războiului, dar mai ales că își trădase țara vânzând Franței informații despre armata britanică.

— Neville a fost un trădător?

— Da. În plus, a avut legături strânse cu lumea interlopă, în virtutea asocierii lui cu Camera albastră. Și el dispunea de o rețea de informatori. Acum câteva luni a aflat că Ruckland făcea investigații pe marginea îndeletnicirilor lui și că era pe punctul să descopere adevărul. A hotărât, de comun acord cu celălalt membru al Camerei albastre care mai era în viață, și anume cu Carlisle, să se descotorosească de Ruckland, spuse Tobias; încheștându-și fălcile. Treaba asta l-a costat pe Neville zece mii de lire.

— Zece mii de lire? exclamă Lavinia uluită. O avere! Știm amândoi că există o mulțime de nelegiuți, în orice oraș din Europa, inclusiv la Roma, care sunt gata să omoare pe oricine pentru numai câteva monede.

— Cele zece mii de lire nu aveau menirea de a acoperi costul crimei propriu-zise, spuse Tobias, pe un ton neutru. Banii aceștia au fost ceruți drept „premiu”, ținând seama de situația

delicată în care se afla Neville. Carlisle știa că Neville era dispus să plătească oricât ca să-i cumpere tăcerea.

— Da, așa e, murmură Lavinia. Un criminal șantajând alt criminal. Ce ironie, nu credeți?

— Poate, spuse Tobias. În orice caz, Neville a răsuflat probabil ușurat după rezolvarea problemei. Ruckland fiind mort, putea să-și vadă liniștit de planurile sale de a pune mina pe ce mai rămăsese din organizația Camera albastră aici, în Anglia. Neville nu știa, însă, că Ruckland apucase să raporteze unor domni sus-puși toate suspiciunile lui. Când a fost asasinat la Roma, aceștia au știut imediat că nu fusese o crimă oarecare.

— Aha! exclamă Lavinia, lovind cu pumnul în masă și uitându-se urât la Tobias. Simțeam eu că-mi ascunzi ceva. Neville n-a fost niciodată clientul tău, nu-i așa?

— În fine, depinde din ce unghi privești lucrurile, spuse Tobias, expirând zgomotos.

— Să nu care cumva să mă minți din nou, spuse ea, ridicând amenințător degetul arătător. Cine te-a angajat să faci investigații cu privire la moartea lui Ruckland?

— Un tip pe nume Crackenbume.

— Ți-am spus eu că domnul March face joc dublu? se întoarse ea spre Emeline.

— Da, mătușă Lavinia, zise Emeline, zâmbind. Ai afirmat ceva de genul ăsta.

— Și cum ai ajuns să intri în legătură cu Neville? se rățoi Lavinia la Tobias.

— Când au început să circule zvonuri despre jurnalul valetului, după moartea lui Carlisle, am profitat de ocazie pentru a strânge plasa în jurul lui Neville. L-am abordat în calitate mea de om de afaceri și i-am povestit despre bârfele periculoase care circulau prin târg. Totodată, mi-am oferit serviciile pentru a găsi blestematul ăla de caiet.

— Neville dorea cu disperare să pună mâna pe jurnal, le explică Anthony. Nu știa cu exactitate ce conținea, dar se

temea că afirmațiile inserate acolo i-ar fi putut da în vileag fărâdelegile.

— Bănuiesc că, la scurt timp după ce m-a angajat să găsesc jurnalul, Neville a primit o scrisoare de șantaj din partea lui Holton Felix, zise Tobias. L-a urmărit pe Felix până acasă – exact cum am făcut și noi, separat, Lavinia – însă el a ajuns primul acolo, l-a omorât și a luat jurnalul.

— Fiindcă nu putea să-ți spună ce făcuse, te-a lăsat să îți continui investigațiile, iar când a considerat că sosise momentul potrivit, a aranjat ca tot tu să găsești caietul făcut scrum și cenușă, conchise Lavinia.

— Da.

— Tobias, continuă ea, privindu-l în ochi. Când Lordul Neville va reveni în noaptea asta acasă, va afla că în casa lui a pătruns un intrus. Îl va informa paznicul cu care te-ai bătut în seră.

— Fără îndoială.

— Te va bănuși pe tine. S-ar putea să ajungă chiar la concluzia că știi deja prea multe. Trebuie să rezolvi chestia asta acum. În noaptea asta.

— Ciudat că ai adus vorba despre asta, zise el, sorbind ultimele picături de cherry din pahar. Exact asta intenționez și eu să spun.

Un felinar cu gaz lumina treptele de la intrarea în bordel. Mica minge de lumină slabă nu putea străpunge beznă învăluită în ceață. De unde stătea ascuns în întuneric, Tobias a văzut deschizându-se ușa.

Din stabiliment a ieșit Neville. S-a oprit doar cât să-și ridice până la urechi gulerul mare de la palton, apoi a coborât treptele fără să privească în dreapta ori în stânga. S-a îndreptat cu pași mari și iuți spre trăsura care aștepta pe stradă. Vizitiul, încotoșmănat într-un mantou gros cu multe straturi de vatelină, aștepta pe capră, ca o statuie neclintită și mută.

În momentul acela, Tobias a ieșit din umbra unde stătuse ascuns și s-a oprit la câțiva pași de Neville, având grijă să nu intre în micul con de lumină format de felinar.

— Văd că ai primit mesajul meu, zise el.

— Ce naiba! a exclamat Neville, tresărind și răsucindu-se brusc pe călcâie.

Mâna i-a dispărut imediat în buzunarul paltonului. Când l-a văzut, însă, pe Tobias, s-a mai relaxat un pic.

— Fir-ar să fie, Tobias, ce rău m-ai speriat! Nu te apropii așa, pe furiș, de oameni prin cartiere rău famate ca acesta. Riști să te trezești cu un glonț în cap.

— De la o asemenea distanță și la lumina asta slabă, e puțin probabil să nimerеști ținta, mai ales dacă încerci să tragi cu pistolul prin stofa hainei.

Neville părea tot supărat și își ținea mai departe mâna în buzunar.

— Am primit mesajul tău, dar am crezut că o să ne întâlnim la club. Ce-i cu chestia asta? Ai ceva noutăți? Ai găsit persoana care l-a ucis pe Felix și a luat jurnalul?

— M-am cam plictisit de jocul ăsta, spuse Tobias. De altfel, nici tu nu mai ai timp să-l joci.

— Ce naiba îndrugi acolo, omule? se răsti Neville.

— Se încheie aici. În seara asta. S-a terminat cu asasinatele.

— Cum adică? Mă acuzi pe mine de crimă?

— De mai multe crime, preciză Tobias. Inclusiv de asasinarea lui Bennett Ruckland.

— Ruckland?! exclamă Neville, făcând un pas înapoi.

În clipa aceea, a scos brusc din buzunar mâna în care ținea pistolul.

— Ai înnebunit, continuă el. N-am avut nimic de-a face cu moartea lui. Eram aici, la Londra, când a murit. Pot dovedi.

— Știm amândoi că tu ai pus la cale uciderea lui, declară Tobias, aruncând întâi o privire spre pistolul pe care Neville îl ținea ațintit spre el, pentru ca apoi să cerceteze fața omului. Când o să ajungi în seara asta acasă o să afli că în absența ta un intrus ți-a violat domiciliul.

— Tu! exclamă Neville, clocotind de furie.

— Am găsit o anumită scrisoare care conține multe dovezi împotriva ta.

— O scrisoare, repetă Neville, uluit.

— Adresată ție și semnată de Carlisle. Conține o relatare succintă a acțiunilor întreprinse pentru uciderea lui Ruckland.

— Nu. Imposibil. Absolut imposibil. Hei, tu, de-acolo, auzi?! strigă Neville spre vizitiu. Nu-l scăpa din ochi pe tipul ăsta. Mă amenință.

— S-a făcut, domnule, răspuse vizitiul, desfăcându-și paltonul. Lumina se reflectă pe patul unei arme.

Lui Neville nu-i mai tremura pistolul în mână. Se simțea mai sigur pe el acum, când știa că vizitiul era gata să-i sară în apărare.

— Ia arată-mi și mie scrisoarea asta, pe care susții că ai găsit-o, se rătoi Neville.

— Așa, din curiozitate, zise Tobias, fără să ia în seamă spusele celui alt, cât ai scos de pe urma afacerilor ilegale încheiate cu francezii în timpul războiului? Câți oameni au murit din cauza informațiilor pe care i le-ai vândut lui Napoleon? Ce-ai făcut cu grămezile de bijuterii pe care le-ai furat din mănăstirea spaniolă?

— Nu poți dovedi nimic. Nimic. Încerci doar să mă sperii. Nu există dovezi scrise despre afacerile mele cu francezii. Au fost distruse toate, o dată cu scrisoarea pe care pretinzi că ai găsit-o. Numai există nimic, ai auzit?!

Tobias zâmbea amuzat.

— Am predat scrisoarea unui domn foarte sus-pus, care s-a arătat extrem de interesat de ea.

— Nu!

— Spune-mi și mie, Neville, chiar ți-ai închipuit că ai putea să-i iei locul lui Azure, ca șef al Camerei albastre?

Fața lui Neville era schimonosită de o furie turbată.

— Lua-te-ar dracu' să te ia, March! Eu sunt noul conducător al Camerei albastre.

— Tu l-ai ucis pe Fielding Dove, nu-i așa? Boala aceea care s-a abătut asupra lui când s-a dus ultima oară la una dintre moșii – otravă, presupun?

— Trebuia să mă descotorosesc de el. Înțelegeți, Dove a început să facă niște investigații după terminarea războiului. Nu știu cum a ajuns să afle de afacerile mele cu francezii, însă chestia asta l-a scos din sărite.

— Conducea o vastă organizație criminală, dar în sinea lui a fost un englez loial, nu-i așa?! Nu tolera trădarea.

— Ei, bravo, zise Neville, ridicând din umeri. În timpul războiului, nu l-a deranjat deloc faptul că eu și Carlisle am profitat de anumite ocazii pentru a face investiții avantajoase. Se puteau scoate bani frumoși din diferite servicii oferite armatei, cum ar fi de pildă furnizarea de arme, echipamente, cereale și femei. Mai erau apoi și transporturile de aur și bijuterii furate, pe care puteai pune mâna dacă aveai acces la informații.

— Afacerile erau afaceri. Azure nu tolera, însă, ca secretele britanice să fie vândute inamicului, A descoperit toate matrapazlâcurile tale.

— Da, recunosc Neville, încleștându-și mâna pe pistol. Din fericire, am aflat data pe care o alesese pentru moartea mea și am luat măsuri. Trebuia să-l lichidez cât mai repede cu putință. Era o chestiune de viață și de moarte.

— Într-adevăr.

— Am avut avantajul de a-l lua prin surprindere. Habar n-a avut că fusesem avertizat în privința uneltirilor lui împotriva mea. Chiar și așa, probabil că acum zece sau cincisprezece ani n-ar fi fost așa de simplu să scap de el. Acum, însă, situația se schimbă: Azure îmbătrânise și începuse să-și piardă autoritatea.

— Și chiar ți-ai închipuit că ai putea conduce o organizație cum e Camera albastră?

— Eu sunt Azure acum, spuse Neville, umflându-și pieptul. Sub conducerea mea Camera albastră va deveni mult mai puternică decât a fost pe vremea lui Dove. Peste un an-doi, eu voi fi cel mai puternic om din Europa.

— Napoleon a avut o viziune similară. Și ai văzut unde a ajuns, până la urmă.

— Nu voi face greșeala de a intra în politică. O să mă rezum doar la afaceri.

— Câte femei ai ucis?

— Ai aflat și de târfele alea? se miră Neville.

— Știi foarte bine că ai încercat să rezolvi niște încurcături și, în timpul acestor tentative, ai omorât câteva femei nevinovate.

— Ptiu! Nu erau deloc nevinovate. Niște curve nenorocite. Și nici nu aveau familie. Nimeni n-a observat că au murit.

— N-ai vrut, însă, să dispară cu totul, nu-i așa?! Ți-ai dorit că măiestria ta să aibă trofeele ei. Cum îl cheamă pe artistul pe care l-ai angajat ca să sculpeze lucrările acelea din ceară expuse la etaj în Muzeul lui Huggett?

— Ha-ha-ha! Știi și de lucrările în ceară?! cârâi Neville. Amuzante, nu-i așa?! Recunosc, March, mă impresionezi. Nu știam că ești atât de bun în meseria asta.

— Nu era nevoie să le omori, Neville. Nu reprezentau nici o amenințare pentru un om cu o poziție ca a ta. Oricum, nimeni nu le-ar fi dat crezare dacă s-ar fi apucat să vorbească împotriva unui gentleman ca tine.

— Nu-mi pot permite să risc. Unele parașute din astea sunt prea deștepte, așa că devin periculoase. E posibil ca, pe parcursul unei relații amoroase, să ajungă să știe prea multe despre mine, zise Neville, cu o strâmbătură. Bărbații își cam dau drumul la gură, mai ales după câteva sticle de vin în compania unei tinere apetisante, dornică să le ofere clipe lungi de desfătare.

— Dar nu le-ai închis gura tuturor. Ce mai știi de Sally?

— Târfa naibii a reușit să scape, dar o s-o prindem până la urmă, declară Neville. Nu se poate ascunde la nesfârșit prin lupanare.

— Nu e singura care ți-a scăpat. Și Joan Dove a supraviețuit atacului pe care l-ai pus la cale împotriva ei.

Afirmația aceasta îl luă prin surprindere pe Neville, care strângea acum și mai tare pistolul în mână.

— Și de ea știai? Ai săpat adânc. Atât de adânc, de fapt, încât ți-ai săpat propria groapă.

— Ai dreptate să te temi de ea, Neville. Spre deosebire de celelalte, e inteligentă, puternică și bine păzită. A fost neglijentă în seara asta. Puțin a lipsit să nu-ți cadă pradă. Dar nu va mai repeta această greșeală.

— Joan nu-i cu nimic mai brează decât celelalte, bombăni Neville, scârbit. Când am rupt-o cu ea, era o curvă, și nici măcar una prea grozavă. M-am săturat de ea în câteva luni. Nu mi-a venit să cred când am aflat că Dove s-a însurat cu ea. Cu averea și puterea de care se bucura, ar fi putut alege o domnișoară din înalta societate.

— A iubit-o.

— Da, a fost singura lui mare slăbiciune. Pricepi, de-asta sunt nevoit s-o lichidez. E posibil ca în cei douăzeci de ani de căsnicie să fi aflat că el a fost șeful Camerei albastre. Așa că nu-mi rămâne decât să presupun că știe o mulțime de lucruri despre activitatea organizației.

— Nu mai ai timp să te frământă în legătură cu ceea ce știe sau nu Joan Dove, spuse Tobias. Pentru tine, chestiunea asta s-a încheiat. Acum, dacă nu te deranjează, eu și asociatul meu ne vom vedea de drum.

— Asociatul?!

— Aici, sus, strigă Anthony, încetișor. Pe capră.

Neville a scos un urlat de spaimă și s-a răsucit pe călcâie atât de rapid, încât s-a dezechilibrat clătinându-se pe picioare. În clipa în care a vrut să îndrepte pistolul spre noua țintă, a

încremenit văzând arma din mâna lui Anthony. Tobias scosese și el pistolul, pe care îl avea în buzunarul de la palton.

— S-ar părea că ai de ales între două variante, Neville, zise el, cu mult calm. Te poți duce acasă să aștești, mâine, vizita unor gentlemeni foarte sus-puși, care au deținut funcții extrem de înalte în timpul războiului, ori poți părăsi, în noaptea asta, Londra, unde să nu te mai întorci niciodată.

— Interesantă alegere, nu-i așa? zise Anthony, care ținea pistolul pregătit.

Neville tremura neputincios, cuprins de o furie turbată, uitându-se derutat când la un pistol, când la celălalt.

— Ticălos nenorocit ce ești, îngăimă el. M-ai tras pe sfoară de la bun început. Ți-ai pus în cap să mă distrugi.

— Am avut și ajutoare, zise Tobias.

— N-o să scapi așa ușor, îl amenință Neville, cu voce tremurândă. Eu sunt șeful Camerei albastre. Am mai multă putere decât îți închipui. Poți să-ți iei adio de la viață.

— M-aș simți mai neliniștit dacă n-aș ști că, până mâine dimineată, tu o să mori în drum spre Franța.

Neville începuse să urle ca turbatul. La un moment dat, a luat-o la fugă prin bezna nopții, tropăind cu cizmele pe caldarâm.

— Vrei să mă duc după el? întrebă Anthony, uitându-se la Tobias.

— Nu, răspunse acesta, vârând pistolul în buzunar. Acum intră în acțiune Crackenbume.

Anthony privea spre locul unde Neville dispăruse în ceață.

— Când i-ai înșirat opțiunile pe care le are, ai uitat să mai menționezi una. În locul lui, majoritatea gentlemanilor și-ar fi pus pistolul la tâmplă, ca să nu-și antreneze familiile în scandalul provocat de arestare și proces.

— Sunt sigur că, dacă îl vor găsi mâine acasă pe Neville, când se vor duce să-l viziteze, prietenii lui Crackenbume îi vor sugera acest lucru.

Crackenbume a lăsat ziarul jos când Tobias s-a instalat pe fotoliul din fata lui.

— Nu era acasă, azi-dimineață, când s-au dus acolo Bains și Evanstone. Li s-a spus că Neville a plecat să-și viziteze domeniile de la țară.

Pe Tobias îl mira tonul sumbru din glasul lui Crackenbume. Uitându-se în ochii acestuia, a întrezărit o licărire rece ca de oțel, pe care nimeni nu prea avea ocazia s-o sesizeze, sub aparența aceea benignă de om veșnic distrat.

— Liniștește-te, domnule, îi zise Tobias, lungindu-și picioarele spre foc. Presimt că în curând Neville își va face apariția.

— La naiba! De la bun început n-am fost de acord cu planul tău de a-l înfrunța aseară. De ce-a trebuit să-l avertizezi pe ticălosul ăsta?

— Ți-am mai spus deja că dovezile împotriva lui nu sunt suficiente de consistente. O singură scrisoare, despre care poate susține că e falsă. Am vrut să aud confirmarea din gura lui.

— Ei bine, de recunoscut a recunoscut, dar, fir-ar să fie, i-am pierdut urma. Nu m-ar mira ca în curând să aflăm că trăiește bine mersi la Paris, Roma sau Boston. Or, crede-mă, exilul e o pedeapsă prea mică pentru un nemernic ca el. Trădare și crimă. Pentru numele lui Dumnezeu, omul ăsta e un diavol!

— S-a sfârșit, zise Tobias. Asta e tot ce contează.

Căsuța din spatele depozitului părea nelocuită de ani de zile. Netencuită și cu geamurile murdare, lăsa impresia că s-ar putea prăbuși din clipă în clipă. Singurul indiciu că, totuși, cineva intra și ieșea cu regularitate din această clădire era lacătul de la ușă. Și asta întrucât nu se vedea pe el nici o urmă de rugină.

Lavinia strâmba din nas. Aici, în apropierea docurilor, miasele râului erau pestilențiale. Duhnea, parcă, și ceața lipită de fostele depozite. Lavinia studia construcția dărăpănată din fața lor.

— Ești sigur că asta e adresa? întrebă ea.

Tobias studia mica hartă pe care i-o schițase Huggett.

— Aici e capătul străzii. Nu se poate merge mai departe, doar dacă nu vrei să ajungi în râu. Așa că adresa e corectă.

— Fie, bine.

Se speriasse adineauri, când îl văzuse pe Tobias la ușă, explicându-i că avea un mesaj de la Huggett. Biletul era scurt și la obiect.

Domnule M.:

Ai spus că ești gata să plătești pentru niște informații referitoare la un anumit sculptor în ceară. Te rog să te duci la această adresă cât mai repede cu putință, Sunt convins că actualul locatar îți va da răspunsul pe care îl dorești. Poți depune la muzeu onorariul pe care mi l-ai promis.

Al dvs.

P. Huggett.

Împăturind biletul la loc, Tobias s-a îndreptat spre ușă.

— E descuiat, spuse el, scoțând pistolul din buzunarul de la palton. Dă-te la o parte, Lavinia!

— Mă îndoiesc că domnul Huggett ne-a întins o cursă, remarcă ea.

Totuși, l-a ascultat pe Tobias, și a făcut un pas lateral ca să evite eventualul glonț tras de persoana ascunsă înăuntru.

— Își dorește prea mult să încaseze banii, mai adăugă ea.

— Înclin să-ți dau dreptate, dar n-am de gând să mai risc nimic. Am învățat, din experiență, că în afacerea asta nimic nu e ceea ce pare.

Inclusiv tu, și-a zis ea, în gând. Tu, Tobias March, ai fost pentru mine cea mai uluitoare surpriză.

Lipindu-se cu spatele de zid, Tobias a întins apoi mâna și a deschis ușa. Din casă, se revărsa o liniște aproape materială combinată cu duhoarea de cadavru.

— Oh, la naiba! exclamă Lavinia, înfășurându-se mai strâns în pelerina împrumutată de la Emeline. Speram să nu mai am

parte de cadavre în afacerea asta.

Aruncând o privire înăuntru, Tobias a lăsat pistolul în jos, apoi l-a băgat în buzunar. Dezlipindu-se de lângă zid, s-a apropiat de pragul ușii. Lavinia venea în urma lui, în silă.

— Nu-i nevoie să mai intri și tu, spuse Tobias, fără să se întoarcă spre ea.

— E Lordul Neville? întrebă Lavinia, scârbită de mirosul de cadavru care venea dinăuntru.

— Da.

Tobias intrase în casă. La un moment dat, a luat-o spre stânga și s-a pierdut în întuneric. Lavinia a venit și ea până în pragul ușii, dar n-a intrat. L-a văzut pe Tobias stând ghemuit lângă o formă întunecată care zăcea ca o cârpă pe jos. Sub capul lui Neville era o baltă de sânge uscat. Lângă mâna dreaptă a mortului, se afla un pistol. Se auzea și un bâzâit de muscă.

Lavinia a întors repede capul. Privirea i s-a oprit asupra unei prelate azvârlite peste un obiect de mari dimensiuni, plasat în colțul încăperii.

— Tobias.

— Ce e? ridică el privirea, încruntându-se. Ți-am spus că n-are nici un rost să intri.

— Uite ceva, acolo, în colț. Cred că știu ce este.

Intrând înăuntru, Lavinia a traversat încăperea, îndreptându-se spre forma aceea acoperită cu o pânză. Tobias nu spunea nimic. Se uita la Lavinia, care trăgea de prelată.

Priveau amândoi lucrarea în ceară, care rămăsese neterminată, acolo, în colțul camerei. Silueta de femeie, surprinsă într-un scabros act sexual cu un bărbat, semăna izbitor cu sculpturile din galeria de la etaj a Muzeului lui Huggett. Trăsăturile femeii nu fuseseră finisate.

Uneltele artistului erau aranjate cu grijă pe un banc de lucru, aflat în apropiere. Cărbunii stinși din vatră indicau faptul că acolo aprindea focul pentru a înmuia ceara.

— Frumos și ordonat, nu? spuse Tobias, ridicându-se cu mișcări rigide. Asasinul plus trădătorul, întruchipat de una și aceeași persoană, a murit de propria mână.

— Așa s-ar părea. Și cum rămâne cu misteriosul artist?

Tobias studia lucrarea neterminată.

— Probabil că nimeni nu va mai prelua comenzi de sculpturi spre a fi găzduite în galeria de la etaj a lui Huggett.

— Mă întreb ce putere o fi avut Neville asupra artistului? se înfioră Lavinia. Îți dai seama că modelul din această sculptură a fost, probabil, una dintre amantele lui?

— Cred că n-o să aflăm niciodată răspunsul la această întrebare? Poate că e mai bine așa. Abia aștept să se isprăvească o dată cu toată povestea asta.

— Bine că s-a terminat, în sfârșit, spuse Joan Dove, privind spre Lavinia, care ședea de cealaltă parte a imensului covor albastru cu auriu.

— Domnul March a primit asigurări din partea clientului său că se va păstra secretul, pe cât posibil, în privința acestui scandal. Se va lansa zvonul că Neville a avut mari încurcături financiare și că, într-o criză de depresie, și-a pus capăt zilelor. Nu va fi ușor pentru nevasta și familia lui, însă e preferabil așa, decât să se clevetească despre trădare și crimă.

— Mai ales când se va descoperi că necazurile financiare ale Lordului Neville nu erau chiar atât de grave, pe cât presupusese el înainte de a-și pune pistolul la tâmplă, murmură Joan. Cred că Lady Neville va răsufla ușurată când își va da seama că nu e în pragul falimentului.

— Apropo, clientul domnului March a mai afirmat că există și alte motive pentru a se păstra secretul legat de cauza morții lui Neville, în afara protejării familiei de iminența unui scandal. Se pare că anumiți domni foarte sus-puși nu vor ca lumea să afle că au fost fraieriți de către un trădător în perioada războiului. Vor să lase impresia că așa ceva nu s-a întâmplat niciodată.

— Tipic ca atitudine pentru domnii sus-puși, nu crezi?

— Într-adevăr, spuse Lavinia, zâmbind fără să vrea.

— Dar zvonurile potrivit cărora soțul meu ar fi patronat un imperiu al crimei organizate? întrebă Joan, dregându-și glasul.

— Din câte spune domnul March, zvonurile au murit o dată cu Neville, declară Lavinia, uitându-se fix la ea.

— Mulțumesc, Lavinia, spuse Joan, răsufând ușurată.

— N-ai de ce. Face parte din obligațiile contractuale.

— Știi, n-aș fi crezut în viața mea că Neville ar fi în stare să-și pună capăt zilelor ca să protejeze onoarea familiei.

— Nu se știe niciodată de ce e în stare un om încolțit din toate părțile.

— Ai perfectă dreptate, recunosc Joan, turnând ceaiul cu gesturi elegante. Și presupun că domnii sus-puși care au aflat de trădarea lui Neville n-au ezitat să-l hăituiască și să-l încolțească.

— Se pare că cineva a făcut asta, spuse Lavinia, ridicându-se, în timp ce își netezea mânușile. Păi, asta e. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec.

— Lavinia.

— Da? spuse ea, oprindu-se la jumătatea drumului.

— Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine, rosti Joan, privind-o de pe sofa.

— Mi-ai achitat tot onorariul și, în plus, m-ai prezentat croitoresei tale. Mă consider pe deplin recompensată.

— Totuși, insistă Joan, eu tot mă socotesc datoare. Dacă pot face vreodată ceva pentru tine, te rog nu ezita să apelezi la serviciile mele.

— La revedere, Joan.

Citea niște versuri de Byron când a venit la ea a doua zi. A invitat-o la o plimbare în parc. Ea a închis volumul de poezii și l-a pus pe masă, apoi și-a luat pălăria și etola, ieșind din casă împreună cu el. N-au scos nici o vorbă înainte de a ajunge la ruinele gotice ascunse în spatele unei vegetații luxuriante. S-a

așezat jos lângă ea, pe bancheta de piatră, privind spre parc. Ceața se risipise, iar soarele revărsa asupra lor o căldură plăcută. El nu prea știa cum s-o abordeze. Lavinia a fost, însă, cea care a deschis prima vorba.

— Am fost la ea azi-dimineață. Mi-a mulțumit în stilul ei elegant pentru faptul că i-am salvat viața. Mi-a dat și banii.

Tobias ședea cu coatele lipite de corp, lăsându-și mâinile să atârne între genunchi.

— Crackenbume a aranjat ca onorariul meu să fie plătit prin bancă.

— E plăcut când îți primești banii la timp.

— Așa e, confirmă Tobias, privind bogăția de flori și frunzișul verde din grădina aproape sălbătică.

— Acum, s-a terminat cu adevărat.

Tobias nu spunea nimic.

— Ce s-a întâmplat? continuă ea, uitându-se la el cu coada ochiului.

— Afacerea cu Neville s-a încheiat, după cum spuneai și tu. Însă am senzația că niște chestiuni au rămas nelămurite între noi doi.

— La ce te referi? întrebă ea, mijind ochii. Știi ce, dacă ești nemulțumit de onorariul pe care l-ai primit de la clientul tău, eu n-am nici o vină. Tu ai încheiat contractul cu Crackenbume. Să nu te aștepți să împart cu tine banii de la doamna Dove.

Răsucindu-se brusc, Tobias a prins-o de umeri.

— La naiba, Lavinia, nu e vorba despre bani!

— Ești sigur? întrebă ea, clipind des, dar nefăcând nici o tentativă de a scăpa din strânsoare.

— Categorie.

— Păi, atunci, ce a rămas nelămurit între noi?

Plimbându-și palmele peste rotunjimea umerilor ei, Tobias își căuta cuvintele.

— După părerea mea, ne-am înțeles foarte bine ca parteneri, zise el într-un târziu.

— Nu-i așa?! Mai ales dacă ținem seama de dificultatea problemelor cu care ne-am confruntat. Dacă ți-aduci aminte, nici începutul n-a fost prea grozav.

— Atunci când ne-am întâlnit lângă cadavrul lui Holton Felix?

— Mă gândeam la seara aceea când mi-ai distrus prăvălia, la Roma.

— Eu cred că incidentul de la Roma a fost mai degrabă o mică neînțelegere, pe care până la urmă am lămurit-o.

— Se poate spune și așa. Din cauza acestei mici neînțelegeri, eu a trebuit să-mi găsesc altă meserie. Trebuie să recunosc, însă, că noua mea profesie e mult mai interesantă decât cea dinainte.

— Tocmai despre noua ta profesie vreau să discutăm astăzi. Presupun că vrei s-o practici în continuare, indiferent ce ți-aș spune eu.

— Bineînțeles, îl asigură ea. E foarte stimulative și palpitanță, ca să nu mai vorbim de avantajele materiale.

— Atunci, poate că și pe viitor colaborările cu mine ți se vor părea oportune.

— Crezi?

— Da, am convingerea că putem să ne fim de folos unul celuilalt.

— În calitate de colegi?

— Exact. Îți propun ca, atunci când se va ivi ocazia, să lucrăm din nou ca asociați, zise el, hotărât să-i smulgă un răspuns afirmativ.

— Asociați, repetă ea, pe un ton neutru.

Femeia asta poate scoate din minți orice bărbat, se gândea el, izbutind însă să se stăpânească.

— Promiți că vei reflecta asupra propunerii mele?

— Da, mă voi gândi foarte serios.

— Bine, deocamdată mă mulțumesc și cu atât, spuse el, trăgând-o mai aproape și apropiindu-și buzele de gura ei.

— Da? Așa vei face? zise Lavinia, cuprinzându-i obrajii între palmele înmănușate.

— Da. Dar te previn că o să mă dau peste cap ca să te conving să accepti în cele din urmă.

După ce i-a desfăcut șnururile de sub bărbie, Tobias i-a scos pălăria de pe cap. Apoi, luând-o de mâini, i-a tras încet mânușile. Și-a apropiat buzele de partea interioară a încheie tui ei stângi, sărutându-i cu tandrețe pielea fină. Lavinia i-a rostit numele atât de șoptit, încât Tobias abia a auzit-o. Apoi, petrecându-și degetele prin părul lui, l-a sărutat pe buze. Tobias a strâns-o la piept devorat de dorință. Lavinia se lipise toată de el, acoperindu-l cu gesturi senzuale.

Tobias s-a așezat pe bancheta de piatră, trăgând-o pe Lavinia pe genunchi. Apoi, i-a ridicat fustele, ca să își poată desfăta privirile cu imaginea picioarelor ei încălțate în ciorapi de mătase. Ea i-a desfăcut cravata de la gât, apoi i-a descheiat nasturii de la cămașă. Când și-a lipit palmele de pieptul lui gol, Tobias a oftat de plăcere.

— Îmi place să te mângâi, spuse ea, aplecând capul ca să-l sărute pe umăr. E foarte reconfortant să simt atingerea pielii tale, Tobias March.

— Lavinia! exclamă el, smulgându-i agrafele din păr.

Când Tobias s-a descheiat la șliț, Lavinia tremura deja de dorință. A răsturnat-o ușor pe iarbă, iar ea și-a încolăcit picioarele pe trupul lui.

Lavinia se unduia voluptuos lângă el.

— La asta te-ai referit când ai spus că vei face tot posibilul să-mi smulgi promisiunea de a ne continua și pe viitor parteneriatul?

— Mmm, da, mormăi el, strecurându-și mâinile sub coama aceea de păr roșu și bogat. Crezi că ți-am prezentat un argument suficient de convingător?

Lavinia zâmbea. Tobias simțea că se pierde complet în marea seducătoare a ochilor ei.

— Demonstrația ta a fost deosebit de convingătoare. Cum îți-am mai spus, o să mă gândesc foarte serios.

Lavinia își studia imaginea în oglindă, cu un ochi critic.

— Nu crezi că decolteul e prea adânc?

— Decolteul este perfect, se burzului Madame Francesca. A fost croit special pentru a pune în evidență sânii doamnei.

— Mda, un pic cam exagerat, totuși.

— Prostii. Mie mi se pare că linia e foarte discretă, zise Madame Francesca trăgând de o panglică de pe corsaj. Având în vedere faptul că doamna nu are sânii prea mari, am conceput rochia astfel încât să stârnească întrebări, nu să răspundă la ele.

— Dacă așa spui dumneata, zise Lavinia, nu prea convinsă, jucându-se cu medalionul de la gât.

— Sunt absolut sigură, doamnă. Trebuie să aveți încredere în mine, căci mă pricep la astfel de lucruri. Non, non, non, Molly, exclamă Madame Francesca, încruntându-se la tânăra croitoreasă care stătea ghemuită pe jos, lângă Lavinia. N-ai fost atentă la schița desenată de mine. La tiv, e nevoie doar de un singur șir de floricele din panglică, și nu de două. Rochia ar părea prea încărcată, având în vedere faptul că doamna Lake e mai degrabă scundă de statură.

— Da, doamnă, mormăi Molly, cu gura plină de ace cu gămălie.

— Du-te și adu aici caietul meu de schițe, îi spuse Madame Francesca. Am să-ți arăt imediat ce am desenat eu.

Molly s-a ridicat în picioare, plecând grăbită după caiet.

— Sunt cam pitică și am sânii foarte mici, zise Lavinia, privindu-se în oglindă. Madame Francesca, mă surprinde faptul că vă pierdeți atâta vreme cu mine.

— O fac de dragul doamnei Dove, declară Madame Francesca și, cu un gest teatral, își duse mâna la pieptul

impunător. Este una dintre cele mai importante susținătoare ale mele. Aș fi în stare de orice ca să-i fiu pe plac, adăugă ea, făcându-i cu ochiul, în plus, persoana dumatăle mă provoacă să-mi demonstrez măiestria, doamnă Lake.

În clipa aceea, Molly a intrat în cabina de probă cu un volum gros în brațe. Madame Francesca l-a luat și, deschizându-l, s-a apucat să-l răsfoiască.

— Stai așa, a zis Lavinia, zărind o rochie verde care i se păruse cunoscută. Aceasta e rochia pe care ați creat-o pentru doamna Dove cu ocazia balului de logodnă a fiicei sale, nu-i așa?

— Asta?! făcu Madame Francesca, oprindu-se să admire schița. Da. E frumoasă, nu-i așa?!

— Toaleta are două rânduri de trandafiri, spuse Lavinia, uitându-se cu multă atenție la desenul rochiei. Nu trei rânduri. Schița asta a fost modificată. Ai scos un șir de trandafiri, nu-i așa? Se vede ștersătura.

— Eu susțin în continuare, spuse Madame Francesca oftând din greu, că, înaltă și suplă cum e, doamna Dove și-ar fi putut permite foarte bine o rochie cu trei rânduri de trandafiri. Dar a ținut morțiș să scot un șir. Ce-ți rămâne de făcut, când o clientă atât de importantă vine și bate din picior? Te supui. Până la urmă, am modificat schița.

Cuprinsă brusc de o mare emoție dublată și de o teamă cumplită, Lavinia s-a răsucit pe călcâie, spunând:

— Ajută-mă, te rog, să-mi scot rochia asta, Madame Francesca. Trebuie să plec imediat.

— Doamnă Lake, dar n-am terminat încă proba.

— Scoate rochia asta de pe mine, insistă Lavinia, căznindu-se să desfacă mai repede corsajul. Vin altă dată pentru probă. Poți să-mi dai, te rog, o bucată de hârtie și un toc. Trebuie să trimit de urgență un bilet asociatului meu.

Ploua din nou. În jur nu se vedea nici o birjă. Lavinia a avut nevoie de trei sferturi de ceas ca să ajungă pe Half Crescent Lane.

Oprindu-se în fața ușii casei unde locuia doamna Vaughn, Lavinia a ridicat ciocănelul. Era necesar să fie sigură, își spuse ea, izbind cu bucata grea de alamă în panoul de lemn al ușii. Înainte ca ea și Tobias să facă următoarea mutare în această afacere periculoasă, știa că trebuia să stea de vorbă cu singura persoană care avusese dreptate tot timpul.

I s-a părut o veșnicie până când menajera surdă a venit să-i deschidă, uitându-se chiorâș la ea.

— Eh?!

— Doamna Vaughn e acasă? Trebuie să vorbesc cu ea imediat. E ceva foarte important.

— Cumpără întâi bilet, zise menajera, întinzând mâna spre ea.

Mormăind furioasă, Lavinia a început să scotocească prin poșetă. A găsit câteva monede și le-a pus în palma bătătorită a femeii.

— Poftim. Te rog, spune-i doamnei Vaughn că o caută Lavinia Lake.

— Te conduc în sală, zise menajera, pornind pe holul întunecos. Vine numaidecât și doamna Vaughn.

Oprindu-se în fața sălii cu exponate, menajera a deschis ușa cu un gest teatral. Lavinia a intrat direct în încăperea populată de umbre sumbre. Ușa s-a închis în urma ei. A mai auzit o clipă vocea spartă a menajerei, după care în jurul ei s-a așternut o liniște desăvârșită.

Lavinia ezita, așteptând să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă din cameră. Avea o senzație ciudată, așa cum i se mai întâmplase și ultima oară când mai fusese aici. Privea înjur, așteptând ca pulsul să revină la un ritm normal.

Camera arăta aproape la fel ca atunci când fusese aici împreună cu Tobias. Lucrările din ceară, atât de realiste și bizare, împânzeau camera, înfățișând personaje încremenite în diferite poziții. A trecut pe lângă bărbatul cu ochelari, care citea așezat pe scaun, și a privit înspre pian.

Pe băncuță ședea o siluetă umană care avea mâinile ridicate deasupra claviaturii și se uita cu atenție la o partitură muzicală. O lucrare din ceară, se gândea Lavinia. Asta nu e doamna Vaughn, care și-a luat o poză de statuie. Poate că artistei îi plăcea să facă mereu astfel de glume.

— Doamnă Vaughn? zise Lavinia, croindu-și drum printre figurile de ceară. Sunteți aici? Știu că vă place șarada asta, care v-a reușit de minune. Din păcate, însă, azi n-am timp de joacă. Vreau să te consult din nou într-o chestiune profesională.

Niciuna dintre figurile de ceară nu schiță vreo mișcare.

— E ceva extrem de urgent, continuă Lavinia. O chestiune de viață și de moarte.

Se uita acum la o statuie care stătea cu fața spre șemineu. Asta e ceva nou, și-a zis ea în gând, fiind sigură că nu văzuse lucrarea în timpul vizitei precedente. Sculptura înfățișa o femeie care purta un șorț de menajeră și o căciulă voluminoasă, ce-i ascundea profilul. Femeia era ușor îndoită de mijloc, ca și cum s-ar fi pregătit să scormonească prin tăciunii aprinși.

Nu e doamna Vaughn, se gândea Lavinia. E mult mai înaltă și are șoldurile prea rotunde.

— Te rog, doamnă Vaughn, fii bună și arată-te, dacă ești pe aici. Nu-mi pot permite să mai zăbovesc, zise Lavinia, ocolind colțul canapelei.

Ajunsă de cealaltă parte a mobilei, s-a oprit brusc când a văzut trupul omenesc prăvălit cu fața în jos, pe covor.

— Dumnezeuule!

După rigiditatea membrelor, Lavinia și-a dat seama că nu era nicidecum vorba despre o statuie din ceară care se răsturnase pe dușumea. O spaimă cumplită a pus stăpânire pe Lavinia.

— Doamnă Vaughn!

Așezându-se în genunchi, și-a scos o mănușă și a pus mâna pe gâtul doamnei Vaughn. A răsuflat ușurată, în clipa în care a simțit acolo pulsul vieții.

Doamna Vaughn trăia, dar își pierduse cunoștința. Sărind în picioare, Lavinia s-a pregătit să se repeadă spre ușă ca să strige după ajutor, dar a încremenit locului văzând statuia din ceară a menajerei aplecate spre vatră. Pe încălțările figurii sculptate se vedeau urme de noroi. Câteva clipe, Lavinia n-a mai putut nici să respire. Ca să iasă din cameră, trebuia să treacă prin dreptul vătraiului din mâna femeii. N-avea nici un rost să țipe, întrucât menajera autentică de afară era pe jumătate surdă. Singura ei speranță era ca Tobias să fi primit mesajul și să vină cât mai repede. Până atunci, Laviniei nu-i rămânea altceva de făcut decât să distragă atenția agresoarei.

— Văd că ai ajuns aici înaintea mea, zise Lavinia, încetișor. Cum ți-a reușit isprava asta, Lady Neville?

Sculptura de lângă șemineu a tresărit violent, îndreptându-și ținuta. Constance, Lady Neville, s-a întors cu fața spre ea, ridicând deasupra capului vătraiul de fier. Fața ei se lățise într-un zâmbet larg.

— Nu sunt o femeie proastă. Știam că reprezinți o mare problemă, doamnă Lake. Am pus pe cineva să te urmărească, zise Constance, blocând cu trupul accesul spre ușă. Omul a pus mâna pe puștiul vagabond pe care l-ai trimis la domnul March. L-a plătit gras pe băiat ca să-i arate biletul și a venit pe urmă direct la mine. Nu te mai amăgi cu speranțe deșarte, doamnă Lake. Nu vine nimeni să îți sară în ajutor.

Lavinia făcuse câțiva pași înapoi, astfel încât sofaua să fie plasată între ea și cealaltă femeie. Încet, și-a strecurat apoi degetele sub eșarfa de la gât, unde avea medalionul.

— Tu ai fost tot timpul, nu-i așa? Tu ești artistul plastic. Ți-am văzut sculpturile în sala de exponate, de la etaj, a muzeului lui Huggett. Foarte ciudate.

— Ciudate?! se miră Constance, cu o mină disprețuitoare. Habar n-ai ce înseamnă arta! Lucrările mele sunt sclipitoare.

În momentul acela, Lavinia a tras tare de medalion, rupând lanțul de la gât. Apoi a ridicat bijuteria, lăsând ca lumina din cameră să se reflecte pe argintul strălucitor.

— Sclipitoare, așa ca medalionul meu? întrebă ea, cu o voce catifelată. E frumos, nu crezi? Uite cum strălucește. Atât de sclipitor! Atât de sclipitor! Atât de sclipitor!

— Ha-ha-ha! râse Constance. Chiar crezi că îți poți salva viața în schimbul unei prăpădite de tinichele? Sunt o femeie foarte bogată, doamnă Lake. Am sipețe întregi pline cu bijuterii mult mai valoroase. N-am nevoie de medalionul tău.

— Dar vezi cât este de strălucitor?! întrebă ea, balansând ușor medalionul, care scânteia la fiecare mișcare. Îl am de la mama. Uite cum strălucește.

— Ți-am spus că nu mă interesează tinichelele din astea ieftine, zise Constance, clipind des.

— Cum îți spuneam, sculpturile tale în ceară sunt foarte ciudate, dar după părerea mea nu lasă impresia că ar fi vii, așa cum se întâmplă cu lucrările doamnei Vaughn.

— Ești o proastă. Habar n-ai de nimic! ripostă Constance, furioasă.

Urmărea încruntată balansul medalionului, ca și cum ar fi deranjat-o scânteierile metalului.

— Lucrările mele din ceară sunt de o mie de ori mai bune decât sculpturile astea de duzină. Spre deosebire de doamna Vaughn, mie nu mi-e teamă să surprind și să redau în operele mele cele mai răvășitoare pasiuni.

— Tu i-ai trimis doamnei Dove amenințarea cu moartea, nu-i așa? Mi-am dat seama de asta abia azi după-amiază, când am văzut desenul făcut de croitoreasă pentru varianta-originală a rochiei verzi. Ți-ai bazat toată concepția grupului statuar din ceară pe acea imagine, pe care ai văzut-o înainte de a fi modificată. În calitate de clientă permanentă a lui Madame Francesca, ai avut posibilitatea să studiezi schița rochiei. Varianta finală n-ai văzut-o, însă, niciodată, și asta fiindcă nu ai participat la balul de logodnă. Dacă ai fi fost acolo, ai fi constatat că pe tivul rochiei erau numai două șiruri de trandafiri, și nu trei.

— Ce mai contează acum?! O târfă ca oricare alta. Va muri și ea, zise Constance, venind mai aproape.

Lavinia avea senzația că i se oprise respirația în loc, dar continua să legene medalionul, în același ritm.

— Tu ai pus la cale otrăvirea lui Fielding Dove, nu-i așa? întrebă ea, încetișor.

Constance s-a uitat la medalion, după care a întors brusc capul. Nu s-a putut abține însă, și l-a mai privit o dată, urmărind balansul cu atenție.

— Eu am pus totul la cale, până la cele mai mici detalii. Am făcut asta pentru Wesley. Avea nevoie de mine.

— Dar Neville n-a apreciat niciodată inteligența și fidelitatea ta! Considera că i se cuvine, pur și simplu. S-a însurat cu tine pentru bani și pe urmă s-a întors la femeile lui.

— Femeile de care s-a folosit pe post de recipient al poftelor lui sexuale nu au contat niciodată. Important e că Wesley a avut nevoie de mine. Am fost parteneri.

Luată prin surprindere, Lavinia abia mai izbutea să legene medalionul în același ritm. Concentrează-te, nu fi proastă. De asta depinde viața ta.

— Înțeleg, zise ea, balansând în continuare medalionul. Parteneri. Dar tu erai creierul.

— Da. Da. Eu mi-am dat seama că Fielding Dove făcea investigații legate de activitățile lui Wesley în timpul războiului. Am observat că Dove îmbătrânise și era slăbit. Am știut că sosise momentul potrivit pentru a trece la fapte. După moartea lui Dove, nimic nu mai putea sta în calea lui Wesley. Mai erau doar câteva retușuri de făcut. Eu am avut întotdeauna grijă de fleacurile astea.

— Câte amante de-ale lui ai omorât?

— Acum doi ani, am înțeles în cele din urmă necesitatea de a ne descotorosi de curvele alea ordinare, zise Constance uitându-se furioasă spre medalion. Am început să le caut urma. N-a fost ușor. Până acum, am scăpat de cinci dintre ele.

— Și ai creat statuile acelea din ceară expuse în galeria de la etaj din muzeul lui Huggett pentru a-ți immortaliza crimele, nu-i așa?

— Trebuia să dezvălui oamenilor adevărul despre acele femei. Mi-am folosit talentul pentru a demonstra că, în final, femeile care ajung târfe nu vor avea parte decât de durere și chinuri. Pentru ele nu există pasiune, poezie sau plăcere. Doar suferință.

— Dar ultima ți-a scăpat, nu-i așa? întrebă Lavinia. Cum s-a întâmplat? Ai făcut vreo greșală?

— N-am făcut nici o greșală! urlă Constance. O tâmpită de slujnică a lăsat lângă ușă găleata cu apă de spălat pe jos. Eu am alunecat, iar curva a scăpat. Dar o să pun eu mâna pe ea, mai devreme sau mai târziu.

— Cine e modelul pentru bărbatul din sculpturile tale, Constance? întrebă Lavinia, pe un ton egal.

— Bărbatul?! se miră Constance, nedumerită.

— În toate sculpturile, fața bărbatului e aceeași, zise Lavinia, balansând medalionul. Cine e, Constance?

— Papa, exclamă Constance, repezindu-se cu vătraiul spre medalion, ca și cum ar fi vrut să-l zboare din mâna Laviniei. Papa este bărbatul care le chinuie atât de mult pe curve, preciză ea, lovind medalionul cu vârful vătraiului. El m-a chinuit și pe mine. Înțelegeți? M-a chinuit cumplit.

Lavinia a trebuit să se ferească de două ori de vătrai.

Lucrurile nu avansau deloc. Se căznea să balanseze în continuare medalionul, dar simțea că era momentul să schimbe subiectul.

— Totul a fost bine până când Holton Felix a pus mâna pe jurnal și s-a apucat să trimită scrisorile alea de șantaj, zise ea.

— Felix a aflat din jurnal că Wesley e membru al Camerei albastre, spuse Constance, ceva mai calmă acum, dar incapabilă să-și ia ochii de la medalion. A trebuit să-l omor. A fost destul de simplu. Era un tâmpit. Am dat de el în câteva zile după ce am primit scrisoarea.

— L-ai omorât și ai luat jurnalul.

— A trebuit să-l protejez pe Wesley. Tot ce am făcut a fost spre binele lui.

Fără nici un avertisment, Constance a rotit vătraiul prin aer, cu o mișcare foarte periculoasă. Lavinia s-a tras înapoi în ultima clipă, evitând lovitura. Tija de fier cu cârlig în vârf s-a înfipt în craniul unei sculpturi din apropiere, care s-a prăbușit la podea, cu capul făcut țandări.

Lavinia s-a ascuns repede în spatele femeii cu evantai, care se afla interpusă, astfel, între ea și Constance. Întinzând mâna lateral, a început să legene din nou medalionul.

Constance se uita furioasă la argintul sclipitor. Întorcea capul, dar ochii reveneau spre obiectul care se balansa încontinuu. Nu e încă total hipnotizată, și-a dat seama Lavinia, însă medalionul avusese darul să-i distragă atenția.

— Abia după ce ai citit jurnalul ai descoperit că doamna Dove și soțul tău au fost cândva amanți, nu-i așa? Asta a schimbat complet lucrurile. Pe celelalte femei le puteai ignora, nu însă și această aventură.

— Celelalte n-au contat, spuse Constance apropiindu-se de ea. Niște curve ordinare. Le-a pescuit de prin bordeluri, s-a distrat cu ele un timp și pe urmă le-a expediat înapoi pe stradă. Cu Joan Dove, lucrurile stau însă altfel.

— Fiindcă a fost măritată cu șeful Camerei albastre?

— Da. Nu se compară cu celelalte. E bogată, puternică și știe tot ce a știut Azure. Când am citit jurnalul, am priceput numaidecât că Wesley nu va mai avea nevoie de mine când va prelua locul lui Azure ca șef al Camerei albastre.

— Te-ai gândit că se va întoarce la Joan?

— Păi, ea e cea care ar fi putut să-i pună la dispoziție tot ce-i aparținuse lui Azure! Relații, contacte, amănunte despre felul cum își derula afacerile financiare, ba până și Camera albastră însăși, țipă Constance, cu glasul pițigăiat de desperare. Ce i-aș mai fi putut oferi eu în schimb? În plus, Wesley o dorise fizic cândva, așa cum nu m-a dorit pe mine niciodată.

— Prin urmare, ai decis că Joan trebuie să moară și ea.

— Dacă ar fi fost cu ea, n-ar mai fi avut nevoie de mine, nu crezi?

În clipa aceea, Constance a agitat iarăși vătraiul, îndreptându-l spre medalion de astă dată. Lavinia a împins spre Constance sculptura femeii cu evantai. Vătraiul a lovit capul de ceară, iar figura sculptată s-a zdrobit de podea.

— Voiam să știu că suferă, așa cum mă făcuse și ea să sufăr, șopti Constance, urmărind cu privirea mișcarea medalionului. Așa că i-am trimis micul grup statuar, pentru a-i sugera amenințarea cu moartea. Voiam să tremure un pic de frică.

Trăgând vătraiul din craniul de ceară, l-a ridicat din nou în poziție de luptă. Însă Laviniei i s-a părut că mișcarea fusese ceva mai lentă de astă dată.

— De ce ți-ai ucis soțul? întrebă Lavinia, retrăgându-se cu grijă să nu se lovească de ceva.

— N-am avut încotro. Stricase tot, spuse Constance, apucând vătraiul cu amândouă mâinile. Bărbat tâmpit. Tâmpit, tâmpit, tâmpit și mincinos, pe deasupra, șuieră ea, respirând anevoios. Își plimba privirea de la medalion la fața Laviniei și înapoi. Tobias March i-a întins o capcană, iar Wesley a pășit drept în ea. Eram acasă când s-a întors, noaptea, după înfruntarea cu March. I-a poruncit valetului să-i facă bagajele, zicând că trebuie să fugă din țară.

Degetele Laviniei au atins pianul.

— Ți-ai dat seama, prin urmare, că se alesese praful de toată munca ta, zise ea, oprindu-se locului.

— M-am prefăcut că îl sprijin să fugă. M-am dus cu el la docuri, unde avea întâlnire cu un tip care îi promisese că o să-l ia cu sine pe un vas. I-am sugerat să-l așteptăm în căsuța de pe chei.

— Și l-ai împușcat mortal.

— Era singurul lucru pe care-l mai puteam face. Stricase totul, repetă Constance, cu fața schimonosită de furie. Îmi venea să-l lovesc la fel de tare ca pe târfele alea, însă știam că trebuia să las impresia că își zburase creierii. Altminteri, March și oamenii lui nu și-ar mai fi găsit liniștea până nu-l descopereau pe asasin.

— Intenționezi să devii, acum, conducătoarea Camerei albastre?

— Da. Acum, eu voi fi Azure, spuse Constance, holbându-se la medalionul care se legăna.

— Bineînțeles. Azure cel strălucitor, strălucitor.

Brusc, Lavinia a aruncat medalionul spre cea mai apropiată sculptură din ceară. Constance a urmărit cu privirea zborul argintului scânteietor.

În aceeași clipă, Lavinia a înșfăcat sfeșnicul de pe pian și a azvârlit cu el în Constance, lovind-o în cap. Cu un urlet de durere, aceasta a lăsat din mână vătraiul și a căzut în genunchi, cu mâinile la cap.

Lavinia a făcut un salt peste trupul inert al doamnei Vaughn, a sărit pe sofa, apoi peste spătarul acesteia. Aterizând pe podea, a luat-o la fugă spre ușă. Aceasta s-a deschis furtunos exact în clipa în care ea întindea mâna spre clanță. În prag s-a ivit Tobias, cu o mutră furibundă.

— Ce naiba se petrece aici? zise el, prinzând-o cu mâna și privind spre cameră, în spatele ei.

Lavinia s-a răsucit repede în brațele lui. Constance era tot în genunchi, dar acum plângea în hohote.

— Ea a fost, vasăzică? întrebă Tobias, încetișor.

— Da. A crezut că între ea și Neville exista un parteneriat, ce zici de asta? Până la urmă, l-a ucis fiindcă avea senzația că el va încălca prevederile contractului dintre ei.

— Știa că Neville n-o iubește, însă credea că între ei există o legătură mai puternică și mai importantă decât dragostea, spuse Lavinia.

— Un fel de comunicare în plan metafizic? se miră Joan, ridicând sprâncenele cu un dispreț suveran. Cu un bărbat ca Neville? Biata femeie chiar își făcea iluzii!

— Nu știu dacă ea considera că acest aranjament era de natură metafizică, remarcă Lavinia, punând jos cana de ceai. Mă cam îndoiesc. Constance a folosit cuvântul „parteneriat”.

— La naiba, exclamă Tobias, care, din fotoliul confortabil în care ședea prăvălit, se uita urât la ea. Ce o fi apucat-o să utilizeze tocmai acest cuvânt?!

— Era convinsă că îi devenise indispensabilă și că înțelegea și el acest lucru, spuse Lavinia, privind spre Joan. Se credea creierul acestui parteneriat. Ea elabora strategia și tot ea avea grijă de toate detaliile aparent ne semnificative.

— Ea l-a otrăvit pe Fielding, spuse Joan, cu ochii pironiți în cana cu ceai.

— Cum spunea și tu, e complet dementă, murmură Lavinia.

— Așa e, mormăi și Tobias. Din acest motiv familia ei a internat-o într-un ospiciu, unde va rămâne până la sfârșitul vieții. Nimeni nu va mai lua în seamă divagațiile ei.

— Ea a fost cea care le-a omorât pe câteva dintre fostele amante ale lui Neville și apoi a încercat să măucidă și pe mine la balul de la familia Colchester?

— Ani în șir, a fost nevoită să tolereze aventurile amoroase ale lui Neville, spuse Lavinia. Se amăgea singură cu ideea că femeile acelea nu însemnau nimic pentru el.

— Așa și era de fapt, spuse Joan, cu o strâmbătură.

— Da, zise Lavinia. Ajunsese probabil să creadă că legătura ei cu Neville era mult deasupra poftelor lui sexuale stârnite de alte femei. Dorința e un lucru atât de trecător, în fond. Și am senzația că pentru ea însemna doar suferință. Nu-l interesa pasiunea lui.

Tobias bombănea ceva ininteligibil. Lavinia s-a uitat spre el, mirată, dar n-a primit nici un răspuns. Cu un aer enigmatic, Tobias stătea cu ochii pironiți spre foc, așa că Lavinia s-a întors din nou spre Joan.

— Dincolo de toate astea, continuă ea, cred că mai era și ura lui Constance față de celelalte femei. Când a conceput strategia ridicării lui Neville la rangul de conducător al Camerei albastre, a găsit brusc scuza perfectă de a se descotorosi de toate. Și i-a explicat lui Neville că acestea reprezentau amenințări potențiale pentru șansa lui de a deveni noul lider.

— Neville știa ce făcea ea, interveni Tobias. Însă îi convenea de minune. Accepta, desigur, motivația ei pentru aceste omoruri. Ba chiar îl și amuzau toate acele sculpturi. Dacă mă gândesc acum la întâlnirea cu el din seara în care am încercat să-i smulg o destăinuire, îmi dau seama că, de fapt, nu a recunoscut că el ar fi criminalul, ci doar că știa că acele femei fuseseră ucise.

— Lăsa lucrurile de acest gen pe seama lui Constance, spuse Lavinia, privind fix spre foc. Or, ea era mai mult decât fericită să rezolve toate chestiile scârboase, ca să-i facă lui plăcere. Dar când a citit jurnalul și a descoperit că Joan a avut la un moment dat o aventură amoroasă cu Neville, nu și-a mai putut stăpâni furia și teama.

— Cum spuneam adineauri, femeia asta e complet nebună, zise Joan cu părere de rău, scuturând din cap.

— Da, dar și nebunii au logica lor, îi reaminti Lavinia. Pe scurt, ca să nu mai lungim vorba, a ajuns la concluzia că îi subminezi relația cu Neville. Îi era teamă să nu te întorci la el după ce avea să preia controlul Camerei albastre.

Joan se înfiorase de groază.

— Ca și cum aș fi fost dispusă să mă împac cu ticălosul ăla!

— L-a iubit în felul ei, spuse Lavinia. Așa că nu-și imagina că nu l-ai mai vrea înapoi lângă tine.

În clipa aceea, Tobias s-a foit pe fotoliu, întinzând spre foc piciorul stâng.

— În mintea ei bolnavă, tu erai singura dintre fostele lui iubite care l-ai fi putut smulge de lângă ea, pentru că tu i-ai fi putut oferi totul, adică mult mai mult decât ar fi fost ea capabilă.

— Ce trist! spuse Joan, scuturând din cap.

— Într-adevăr, zise Lavinia, dregându-și glasul. Când a citit mesajul pe care i l-am trimis lui Tobias în această după-amiază, și-a dat seama că n-am încheiat investigațiile. A ajuns la locuința doamnei Vaughn cu câteva minute înaintea mea, fiindcă dispunea de trăsura personală. Eu a trebuit să merg pe jos, pentru că ploua și n-am găsit nici o birjă. Așa că a avut

răgazul să o doboare la pământ pe doamna Vaughn, care și-a pierdut cunoștința, rămânând întinsă pe jos.

— Bine că n-a omorât-o, spuse Joan.

— Doamna Vaughn mi-a povestit că lovitura a fost oarecum amortizată de părul ei bogat, pe care și-l acoperise cu o bonetă. A căzut pe podea, năucită, dar suficient de lucidă ca să se prefacă moartă. Eu am ajuns imediat după aceea, împiedicând-o pe Constance să-i mai aplice vreo lovitură.

— Cum se face că ai ajuns în timp util acasă la doamna Vaughn de vreme ce nu ți-a parvenit mesajul Laviniei?

— Ba l-am primit, zise Tobias, zâmbind. Puștiul a vândut întâi pontul iscoadei lui Lady Neville, însă fiind un flăcău isteț cu un fler de afacerist, m-a căutat și pe mine, după ce a dat prima lovitură. Din păcate, am primit mesajul ei cu oarecare întârziere. Dar, în fine, important este că apelul Laviniei mi-a parvenit și mie până la urmă.

— Înțeleg, spuse Joan, ridicându-se și aranjându-și mănușile. Cu asta, s-a pus capăt anchetei. Mă bucur că n-ai pățit nimic, Lavinia. Vă sunt recunoscătoare amândurora pentru tot ce-ați făcut pentru mine.

— Cu multă plăcere, spuse Lavinia, ridicându-se și ea.

— Ce ți-am spus ieri este în continuare valabil. Consideră că ți-am rămas dator. Dacă vreodată aș putea face ceva pentru oricare dintre voi, sper să nu ezitați să veniți la mine.

— Mulțumesc, spuse Lavinia. Dar nu-mi imaginez de ce ar trebui vreodată să recurgem la ajutorul tău.

— Nici eu, zise Tobias, care se ridicase de pe fotoliu ca s-o conducă pe Joan. Îți mulțumim însă, amândoi, pentru oferta ta atât de amabilă.

În ochii lui Joan se zărea o licărire jucăușă. După ce a ieșit pe hol, s-a oprit și le-a zis:

— Voi fi foarte dezamăgită, să știți, dacă n-o să mă cooptați și pe mine în viitoarele voastre anchete. Sunt convinsă că o să mă distrez de minune.

Lavinia amuțise, holbându-se nedumerită la ea. Tobias nu scotea nici o vorbă. Înclinând capul, cu grație, în semn de rămas-bun, Joan s-a îndreptat spre ușa de la intrare, unde o aștepta doamna Chilton.

Tobias a închis ușa de la birou și s-a dus la dulăpior, să toarne niște cherry în două pahare. I-a întins unul Laviniei, fără nici un comentariu, după care s-a instalat în fotoliul mare.

O bucată de vreme, au stat așa în tăcere, privind flăcările din cămin.

— În seara când am găsit scrisoarea de la Carlisle care îl incrimina pe Neville, m-am considerat extraordinar de norocos, spuse Tobias, după un timp. Mi-a trecut, totuși, prin minte că s-ar putea să fie vorba și despre un fals, căci fusese plasată într-un loc unde oricine ar fi căutat cu atenție ar fi putut s-o descopere.

— Numai cineva care voia să-l distrugă pe Neville ar fi făcut așa ceva.

— E posibil ca Lady Neville să fi pus intenționat scrisoarea acolo, tocmai pentru a fi descoperită mai ușor, spuse Tobias.

— Inițial, Lady Neville dorea s-o lichideze numai pe doamna Dove. Nu a vrut moartea soțului ei decât atunci când a devenit evident că el îi distrusese toate planurile.

— Mai este cineva care a știut că aveam de gând să scotocesc prin casa lui Neville în acea seară. O persoană care, în virtutea relațiilor sale în lumea infractorilor, ar fi putut aranja ca scrisoarea falsă să fie introdusă pe furiș în palat și ascunsă în dormitorul lui Neville.

— Așa e, spuse Lavinia, înfiorându-se.

În cameră s-a așternut tăcerea.

— Mai ții minte că ți-am povestit și alte zvonuri aflate de la Jack Zâmbărețul, la „The Gryphon”? întrebă Tobias, într-un târziu. Era vorba despre niște lupte subterane pentru putere în interiorul Camerei albastre.

— Da, mi-aduc aminte, spuse Lavinia, sorbind din pahar. Dar impresia mea este că poveștile acelea fanteziste pe care ți le-a

spus Jack nu sunt decât niște bârfe vehiculate prin cartierele rău famate.

— Sunt convins că ai dreptate, spuse Tobias, închizând ochii, cu capul rezemat de spătar și masându-și coapsa cu un gest absent. Dar, hai să presupunem, așa ca să ne distrăm, că toate zvonurile acelea despre un război în lumea interlopă au totuși un sâmbure de adevăr. În acest caz, se poate trage o concluzie foarte interesantă despre deznodământul unui asemenea conflict.

— Într-adevăr, recunosc Lavinia. Dintre toți cei care au avut legătură cu Camera albastră, Joan Dove e singura care a mai rămas în viață.

— Da.

A urmat o nouă tăcere prelungită.

— A zis că ne-a rămas îndatorată, spuse Tobias, pe un ton egal.

— Ne-a cerut să apelăm la ea, dacă socotim că ar putea face ceva pentru noi.

— Consideră că ar fi amuzant să mai participe și la alte investigații de-ale noastre.

Lemnele trosneau în șemineu cu un fel de veselie malefică.

— Aș mai bea un pahar de cherry, zise Tobias, într-un târziu.

— Și eu.

A doua zi după-amiaza, Tobias intra în biroul Laviniei cărând un cufăr mare.

— Ce-ai acolo? întrebă Lavinia, încruntându-se.

— Un mic suvenir din perioada când am fost amândoi în Italia, spuse el, lăsând cufărul jos și pregătindu-se să-l deschidă. Am tot vrut să-ți dau chestiile astea, dar am fost cam ocupați în ultima vreme, așa că am uitat.

Ridicându-se și ocolind biroul, Lavinia s-a apropiat să vadă despre ce era vorba.

— Probabil că niște statui pe care n-am mai putut să le iau atunci cu mine.

— Nu, zise Tobias, ridicând capacul. Altceva.

Curioasă, Lavinia s-a aplecat peste cufăr. Înăuntru se aflau niște pachete cu cărți legate în piele. În culmea fericirii, a îngenuncheat lângă cufăr, pregătindu-se să se uite la volumele dinăuntru.

— Cărțile mele de poezie, zise ea, netezind cu degetele una dintre coperte.

— L-am trimis pe Whitby, omul meu, a doua zi, în camerele unde ați locuit voi. Asta fiindcă eu nu puteam, din cauza răniilor de la picior. Ți-a împachetat frumos toate cărțile, așa că te poți bucura de ele.

Lavinia se ridicase în picioare, ținând strâns în mână un volum de Byron.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, Tobias.

— Asta-i tot ce-am putut face, având în vedere împrejurările. Așa cum ai subliniat, pe bună dreptate, în câteva ocazii, tot ce s-a întâmplat în seara aceea a fost din vina mea.

— Perfect adevărat, zise Lavinia, râzând. Oricum, îți sunt foarte recunoscătoare.

— Nu am nevoie de recunoștința ta, spuse Tobias, cuprinzându-i fața între palme. Mă interesează mult mai mult să discutăm despre continuarea parteneriatului nostru. Te-ai mai gândit la propunerea pe care ți-am făcut-o acum câteva zile?

— Să continuăm colaborarea la anumite investigații? Da, am analizat îndelung o asemenea posibilitate.

— Și la ce concluzie înțeleaptă ai ajuns? întrebă el.

Lavinia ținea cartea de poezii strâns lipită de piept.

— După părerea mea, orice viitoare asociere dintre noi ar fi marcată de neînțelegeri acute și de certuri violente, ca să nu mai pomenesc de nenumărate motive de supărare și enervare.

— Înclin să-ți dau dreptate, încuviință Tobias, cu un aer sumbru. Dar trebuie să recunosc, în același timp, că toate neînțelegerile astea acute și certurile noastre violente mi se par, în mod straniu, foarte stimulatoare.

Zâmbind, Lavinia a pus cartea pe birou. Uitându-se fix în ochii lui Tobias, i-a încolăcit gâtul cu brațele.

— Și eu am aceeași senzație, șopti ea. Dar cum rămâne cu supărările și enervările de care pomeneam eu?

— Ah, da, supărările. Din fericire, există un remediu pentru ele, spuse el, mângâindu-i buzele cu vârful degetului. Vindecarea este temporară, recunosc, dar tratamentul poate fi aplicat ori de câte ori se va dovedi necesar.

Lavinia pufnise în râs. Tobias a început s-o sărute, visând că îmbrățișarea lor va dura toată viața.

SFÂRȘIT